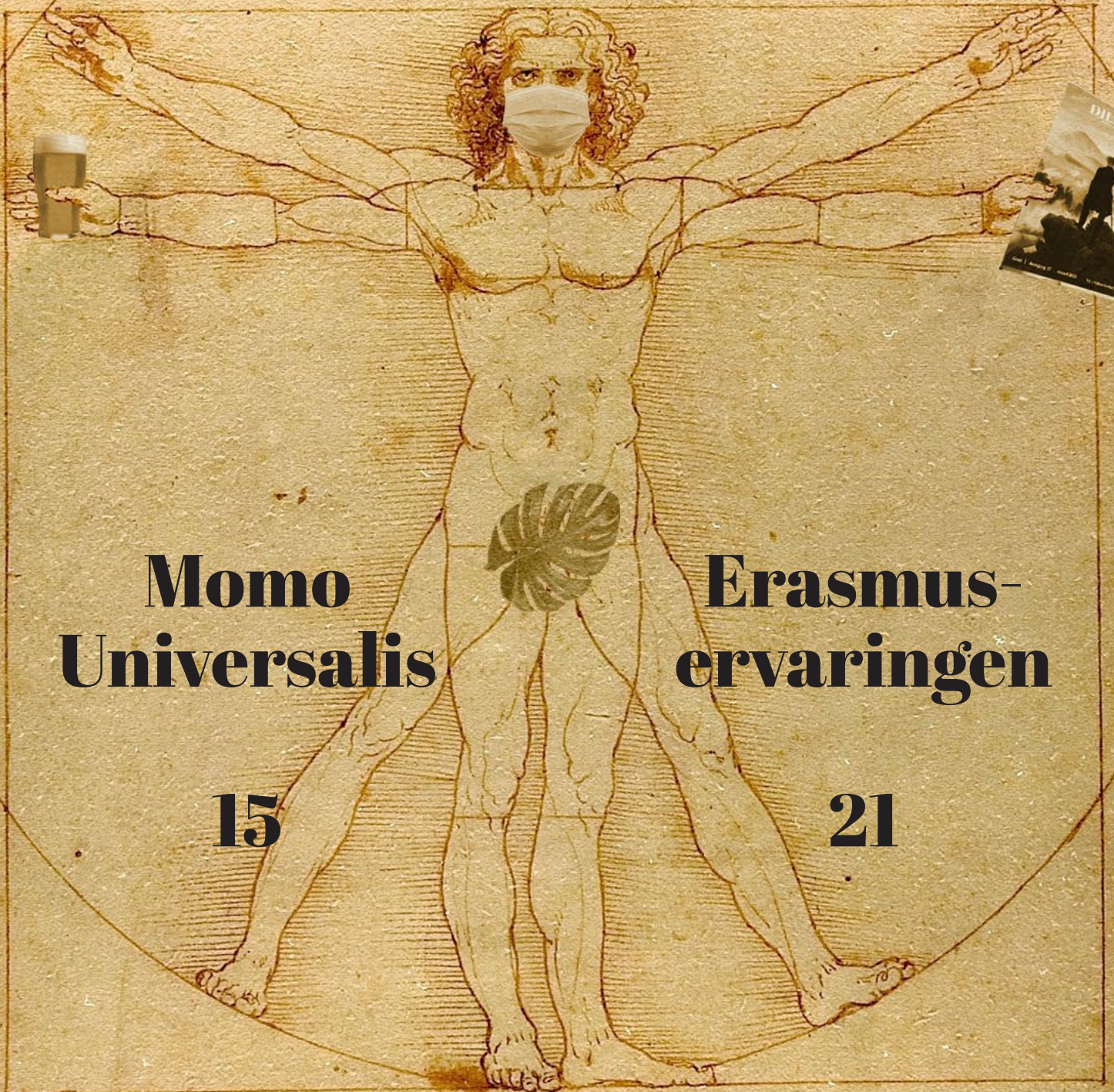

DILEMMA

studentenblad van de Blandijn

Homo Universalis

**Momo
Universalis**

15

**Erasmus-
ervaringen**

21

Gent | Jaargang 17 | maart 2021

V.U. : Victor Ysebaert & Axel Leplae

De preses (s)preekt

Hier gaan we dan. Een laatste keer genieten van het schrijftalent van de scriptores en hun fantastische redactieteam. De laatste herinneringen ophalen. Mijn laatste rubriekje.

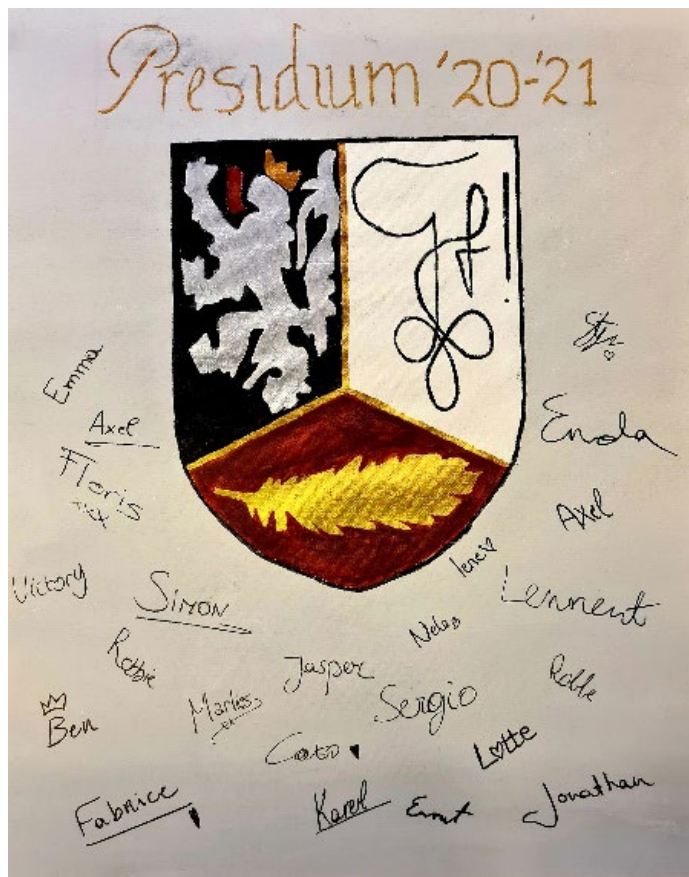
Dit presidiumjaar was op zoveel vlakken een ware rollercoaster. Na de verkiezingen van vorig jaar klapten onze veiligheidsbeugels dicht en wachtten we vol spanning op de lancering van deze topattractie, we hadden er lang naar uitgekeken. Hoewel we even moesten wachten, schoten de karretjes toch in gang, traag maar zeker naar hun doel.

In september en oktober hielden we allemaal onze adem in, klaar voor die eerste grote *drop*. Introductiedagen, een *lastminute* cocktailavond, tegen alle verwachtingen in een bachelorweekend... Het was een grote spannende waas. Daarna kwam jammer genoeg de rem die het presidium even wat ademruimte gaf, maar iedereen hunkerde toch naar die volgende *looping*. De rit verliep plots in het donker, hoewel je als inzittende liever zou weten welke richting je zou uitdraaien, blijft de *kick* toch groter dan wanneer je onverwachte wendingen maakt. Een *speeddate*, quiz, *Upperdare*... we gingen niets uit de weg. Als presidium mogen we trots zijn op alle activiteiten die we gerealiseerd hebben, op alle nieuwe schachten die we hebben kunnen bereiken en op alle nieuwe vriendschappen over de webcam heen.

De scherpe bochten die deze rollercoaster nam, maakten al snel plaats voor één van mijn hoge schreeuwen van *excitement*. Ik doe mijn ogen open en we zijn uit het donkere stuk, maar het einde van de rit is al in zicht. Na alle spelletjesavonden, al dan niet met drank, yoga-avonden, knutselsessies, noem maar op, kan ik achter mij kijken en zie ik een voldaan presidium. Als de rit niet was afgeremd, had alles er natuurlijk anders uitgezien, maar we hebben er zeker het beste uit gehaald. Ergens wil ik gewoon nog een keer, dit keer met mijn ogen open, om meer van alles en iedereen te genieten, maar onze tijd zit erop. Lennert en het presidium van volgend jaar staan al ongeduldig en vol spanning te wachten tot zij hun karretje kunnen kiezen. Gelijk hebben ze. Ik heb er alle vertrouwen in dat zij het volgend jaar ook tot een leuke rit zullen maken.

Jasper Soens
Preses Filologica 2020-2021

Liefste presidium, ik kan echt niet trotser zijn. Zonder jullie enthousiasme hadden we dit jaar niets bereikt. Ik heb nooit aan jullie moeten sleuren, en ondanks dat we nooit samen onze voeten van onder ons lijf hebben kunnen dansen of in zatte toestand de longen uit ons lijf hebben kunnen zingen, koester ik alle *zoom-calls* en *memories to come*.

Liefste DB, bedankt om al mijn paniekerige grillen te overleven en om heldere raad te geven wanneer ik het weer moeilijker maakte dan het was. Ik was blij dat jullie aan mijn zijde stonden.
Love you x

Liefste presidium van volgend jaar, hou alsjeblieft altijd je ogen open en *enjoy the ride*.

Voor de laatste keer, preses ex

Ut vivat, crescat et floreat Filologica

Jasper

Inhoudstafel

Focus

Homo Universalis	7
Homo Technicus	8
Homo Ludens: Warhammer	12
Momo Universalis	14
Analoge fotografie	15
AIESEC	17
Misvattingen over studenten T&L	18
Filologica's Pop Poll	19
Waarom op uitwisseling gaan?	21
Eramus	22
De maskers vallen af	23

filologica

Prenior (s)preekt	26
Afscheid van filologica	27
Fotoboek 2020-2021	31

Speaker's corner

Queeste naar de chocoladekoek	34
Lezersbrieven	35
Vijf nieuwe coronahobby's	37
Wat (niet) te doen in coronatijden	39
Post-Corona Partytricks	40

Culturama

Max Porters <i>Lanny</i>	42
Music Corner	45
Welcome to the Gizzverse!	50
Mijn eerste ervaring met Manga	53

Proza

The waiting spot	55
------------------	----

Poëzie

Extra

Kruiswoordraadsel De Mol	62
Oplossing: kruiswoordraadsel	63
Horoscoop 5	64
Dietschen Miemfaktorie	68

Scriptoriaal

Beste geachte eerwaarde meerwaardelezers,

Ziezo, hier zijn we dan. We hebben onze laatste etappe bereikt. Dilemma 5 heeft het gehaald!

Inderdaad, er was corona en dat was verdomme niet leuk. Vloek er maar eens goed op... cOroNa sUcKs. Maar laat ons ook het positieve ervan proberen in te zien. Laat ons vooral de nadruk leggen op de onvoorstelbare creativiteit en het onvermoeibare enthousiasme dat ons presidium, onze filologen en onze studenten aan de dag hebben kunnen leggen. Het is met onze ongelimiteerde verscheidenheid dat we ons er hebben doorgeslagen en we zullen dat blijven doen!

Zie het thema dus ondubbelzinnig als een schouderklopje voor jezelf! Homo Universalis, een ode aan de onuitputtelijke diversiteit van ons mens-zijn, in goede én kwade dagen!

Wat krijg je zoal voorgeschoteld? Een beeld van onze Homo (en Momo) Universalis natuurlijk! Maar evengoed van onze Homo Technicus, Homo Ludens en alle creatieve kantjes die we kunnen bedenken: fotografie, meertaligheid, leiderschap, Wanderlust! We hebben het allemaal in Focus!

Mis zeker de Filorubriek niet! Maak kennis met Lennert, jullie preses in spe, en neem afscheid van enkele uittredende leden met hun ontroerende en hilarische zwanenzangen! Daarbij leveren we jullie nog enkele prachtige kiekjes van afgelopen jaar!

In de Speaker's Corner geven we je een kort inzicht in het hedendaags academisch discours van het chocoladekoekendebat! Scherpzinnige inzichten gegarandeerd! Daarnaast leveren we jullie nog een inblik in enkele redactoren hun corona-ervaringen!

Culturama wordt sterk ingeleid door een prachtige recensie van één van onze proffen om dan verder te glijden naar een bombardement van muziektips en af te sluiten met een bescheiden intrede in de mangawereld.

Zowel in proza als poëzie kunnen we u de winnaars bekendmaken van de recente schrijfwedstrijd, maar daarnaast hebben we natuurlijk nog een heleboel andere taalvirtuozen die hun schrijfsels op je los hebben gelaten! Neem een kijkje!

We sluiten dan traditioneel af met onze volledig betrouwbare horoscoop, hersenkrakend kruiswoordraadsel en een geweldige catalogus aan memes!

Men zegt wel eens dat dingen worden gedefinieerd door hun einde. Je kan het beste viergangenmenu van je leven eten, maar als je een dikke bromvlieg terugvindt in je dessert zal dit doorgaans het eerste zijn waaraan je terugdenkt. Daarom hopen we ook dit avontuur in schoonheid af te sluiten, en dat we alsnog met enige trots kunnen terugblikken op '20-'21. Trots op het feit dat we er ondanks alle obstakels toch een fijn filojaar van konden maken. Trots op onze geweldige redactie, de correctoren, de lay-outer, op iedereen en al het werk dat ze hebben geleverd om deze editie van Dilemma te realiseren. We hopen dat onze schrijfsels gedurende deze periode een lichtpuntje kunnen zijn. Geniet ervan!

Jullie scriptores,
Victor & Axel

Colofon:

V.U.:

Axel Leplae
Victor Ysebaert
Scriptoren Filologica Blandijnberg 2,
9000 Gent

Hoofdredactie:

Axel Leplae
Victor Ysebaert

Vormgeving:

Lara Vleugels
Stijn Den Haese

Redactie:

Floris Ameel
Ineke Barbaix
Julliete Bontinck
Lou Braibant
Lennert Camp
Mieke Cerstelotte
Enola Commerman
Iene De Meyer
Vince De Nil
Yumi Demeyere
Stijn Den Haese
Anouk De Visser
Jonathan Devos
Bert Deplancke
Anna Faelens
Jef Gerets
Simon Lambrechts
Robbe Lammens
Axel Leplae
Torre Maertens
Alberto Namasté
Lotte Polfliet
Peter
Sergio Ruysseveldt
Jasper Soens
Pieter Stalpaert
Emiel T'Kindt
Veerle Uyttersprot
Nele Van De Reviere
Emma Van De Velde
Cedric Vermeire
Marlies Vervoort
Jürgen Voet
Victor Ysebaert

Correctoren:

Ineke Barbaix
Lynse Dekostere
Stijn Den Haese
Lucie Detaille
Simon Lambrechts
Axel Leplae
Lotte Polfliet
Pieter Stalpaert
Julie Vandersteene
Victor Ysebaert

Wij bedanken:

- Iedereen die gekomen is (proficiat!)
- Ons dierbare presidium xxx

Wij vervloeken:

- Iedereen die niet gekomen is (ook proficiat!)

A red pushpin is pinned to the top edge of a yellow sticky note. The sticky note is slightly wrinkled and has the word "FOCUS" written in a black, handwritten-style font in the center. It is placed on top of another yellow sticky note, which is partially visible underneath. The entire scene is set against a solid blue background.

FOCUS

— Homo Universalis —

De Homo Universalis staat bekend als degene die in elk vakgebied een uitgebreide kennis heeft. Dit is die irritante kerel die het altijd beter weet dan jij, alles al eens heeft gedaan en je bij elk ding tips wilt geven hoe het beter kan. De allesweter. Dit fenomeen is er echter een van een ver verleden, niet omdat mensen niet meer proberen om een homo universalis te worden, maar eerder omdat er nu zoveel informatie is dat het onmogelijk is om alles te kunnen weten.

In het oude Griekenland stonden zo goed als alle intellectuelen bekend als een homo universalis. Plato schreef over de politiek, psychologie, moraliteit, kosmologie, geschiedenis, literatuur, religie en zo verder. Aristoteles deed er dan nog een schepje bovenop en bestudeerde zeer gedetailleerd de zoölogie, fysica, etc. Niet om af te doen op deze intellectuele reuzen, maar toen was het veel gemakkelijker. Er was gewoon niet zoveel kennis om over rond te gaan. Althans niet zoveel geschreven kennis. De tijd dat men nog een papieren encyclopedie maakte waarin alle kennis vervat zit, is volledig verleden tijd.

Het internet heeft zo goed als alle informatie vrijwel gratis online geplaatst. Men kan uren, dagen en maanden op Wikipedia zitten en alle feiten uit het hoofd leren. Het enige dat men nodig heeft is een computer en een internetverbinding, beide te vinden in de lokale bibliotheek. Het lijkt dus dat eigenlijk iedereen een homo universalis is geworden. Als we zeggen dat een homo universalis kennis over alles heeft en wij onze gsm bij ons hebben die ons alle kennis die opgedaan is kan aanreiken, dan zijn wij eigenlijk al allemaal homines universales. Maar waarom dan nog kennis opdoen?

Hier komt dan de nieuwe focus voor de 21ste eeuw in verband met kennis. We moeten niet langer alle feitjes kennen, we moeten ze kunnen synthetiseren en met elkaar laten interageren. Niet het kennen van kennis is tegenwoordig belangrijk, eerder het gebruiken van kennis.

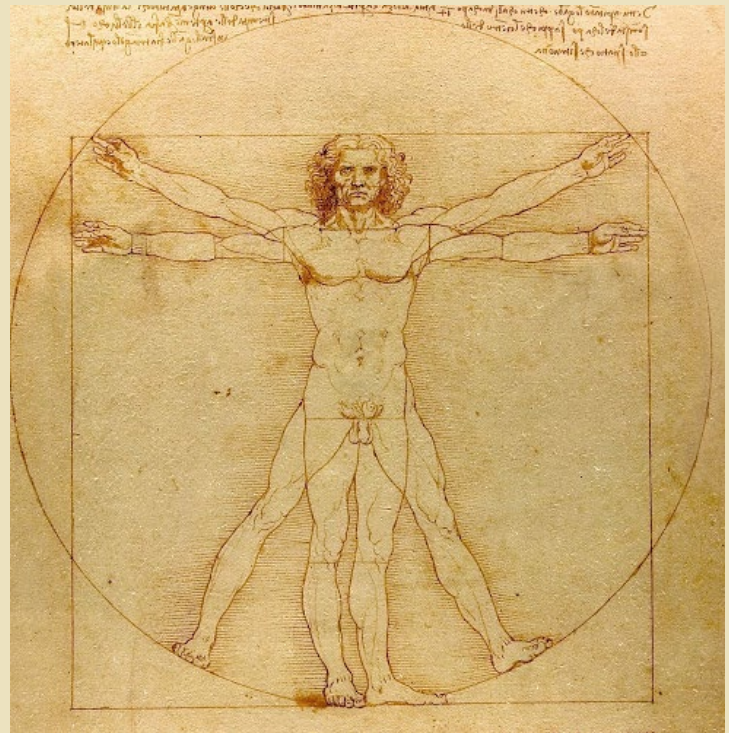
Wanneer we onze gsm gebruiken om zaken op te zoeken, hebben we die kennis altijd bij de hand. Dit is echter passieve kennis in plaats van actieve kennis. Passieve kennis is nog niet geïncorporeerd in onszelf. Het is er, maar we moeten altijd een extern iets (zoals een gsm) gebruiken om het te kunnen bereiken. Meer nog, het is slechts een zeer oppervlakkig gebruik van kennis. Het is door de interactie van al onze kennis dat we tot diepere inzichten komen. Door onze kennis actief te gebruiken, wordt het een deel van onszelf. Omdat ik nu actief de nieuwe zaken gebruik die ik heb geleerd

in het lezen van kunstgeschiedenis, zal dit een deel uitmaken van mezelf. Dit is niet het geval wanneer we passief kennis gebruiken.

Door passief met kennis om te gaan, wordt het ook altijd moeilijker om foutieve kennis te spotten. Door niet meer na te denken of de kennis die we gebruiken wel juist is, aangezien we er passief mee omgaan, komt er heel wat foute informatie of *fake news* in ons leven terecht. Iets wat we kunnen oplossen door actief met kennis om te gaan.

De hedendaagse homo universalis probeert dus om zoveel mogelijk kennis te incorporeren in zichzelf en deze kennis te gebruiken in zijn leven. Dat betekent uiteraard nog steeds veel lezen en opzoekingswerk. Een echte homo universalis worden is niet gemakkelijk, we kunnen zelfs zeggen: onmogelijk. Maar de beste doelen zijn degene die bereikbaar lijken maar toch altijd onbereikbaar zijn.

Maar wat is het nut hiervan? Het is altijd een prangende vraag die aan onze lippen blijft hangen. Het is misschien duidelijk dat er tegenwoordig veel gesproken wordt over polarisatie. Mensen zitten in hun eigen *echo chambers* en zoeken continu naar *confirmation bias*. Helaas is dit moeilijk op te lossen. Maar de mentaliteit van een reizende homo universalis, die zich in de kennis overal een beetje thuisvoelt, geeft de tegenmiddelen voor het hokjesdenken dat deze polarisatie kenmerkt. Hoe meer je leest over meer onderwerpen, hoe meer je een synthese kan maken van alles wat je weet. Vandaag de dag spreken virologen, politiciers, psychologen en andere academische experts eerder naast elkaar. Door zelf een synthese te ontwikkelen van alle informatie die je jezelf aanreikt, kan je op een rationelere manier conclusies trekken en bijdragen tot het debat.

De homo universalis impliceert dus ook een bepaalde attitude. Men zou kunnen zeggen dat men een kritische attitude moet aannemen. Ten eerste die van de nederigheid. De leergierigaard weet van zichzelf dat hij bijlange niet alles weet en dat anderen iets weten wat hij nog niet weet. Socrates behoudt zijn nederigheid door te beweren dat hij niets weet (ook al kan dit weer arrogant opgevat worden uiteraard). Een tweede is de nieuwsgierigheid, waarbij de homo universalis altijd op zoek is naar meer kennis en inzichten. Meer zaken die hij kan gebruiken om zijn leven vorm te geven.

Want uiteindelijk is dat waar het om gaat voor de homo universalis: je leven vormgeven. Passieve kennis geeft geen vorm aan je leven, dat zweeft wat rondom je. De kennis die je hebt geïnternaliseerd is echter een deel van jouzelf. Het is van jou en maakt jou tot wie je bent. En hoe meer delen we kunnen verkrijgen, hoe groter ons geheel kan worden. Dus ga de wijde wereld van de kennis in en geef je leven vorm. Word datgene wat je bent.

Jef Gerets

Homo Technicus

of hoe je eigen toetsenbord bouwen

Aangezien we in deze editie toch bezig zijn over de homo universalis, geef ik jullie graag enkele tips om jezelf te ontwikkelen op technologisch vlak. Tijdens de eerste lockdown heb ik mijn eigen pc in elkaar gestoken (10/10 *would recommend*). Het mooie aan je eigen computer bouwen is dat er miljoenen video's op het internet staan over hoe dit moet. Daarbovenop zijn computeronderdelen wel nog vrij makkelijk te vinden (behalve zware grafische kaarten ...). Hier gaan we het niet hebben over computers, maar eerder over het in elkaar knutselen van *drumroll* een toetsenbord! Ja, je hebt het goed gehoord! Het zelf in elkaar steken van een toetsenbord en alle frustraties die ermee gepaard gaan, zal je hier over kunnen lezen.

Laten we beginnen met wat je nodig hebt om dit klusje te klaren.

De Benodigheden

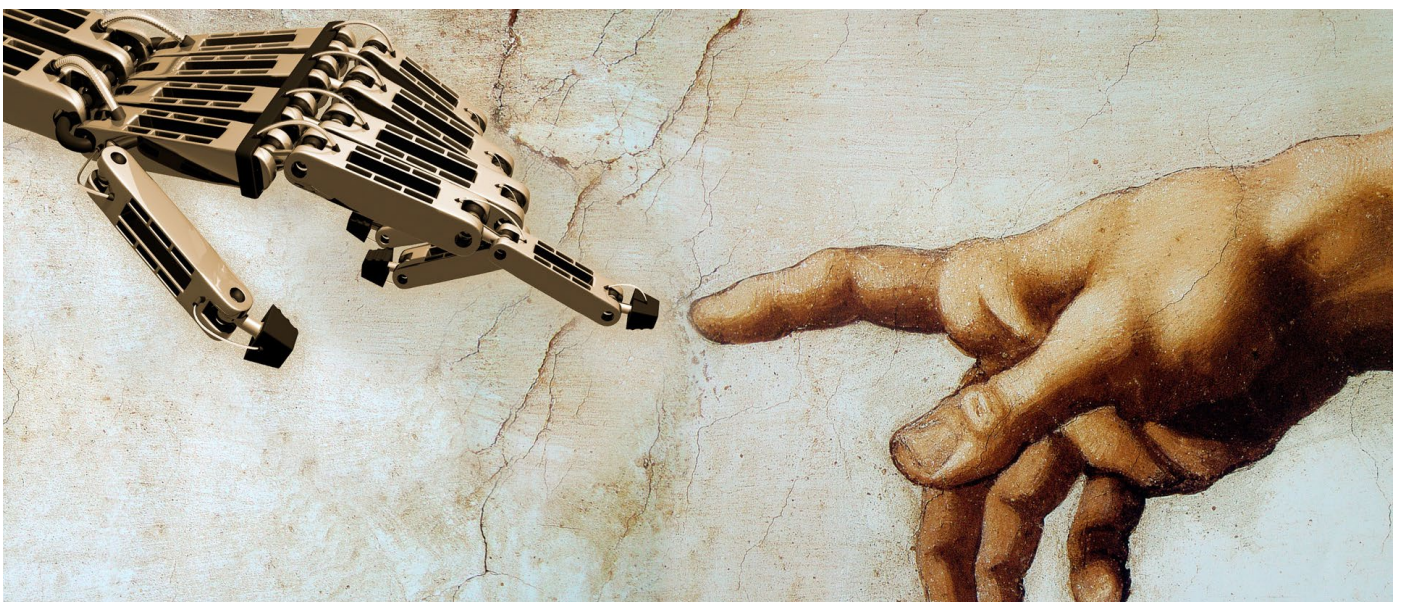
- Een behuizing *aka* hoeveel toetsen wil je (keuze tussen: 100%, 75%, 65%, TKL,...)
- PCB-plaat (de printplaat van je toetsenbord *aka* het brein en de ruggengraat)
- Switches (een mechanisch toetsenbord maakt gebruik van Switches, later meer...)
- Stabilizers (die zorgen ervoor dat grotere toetsen – spatiebalk en varia – niet wiebelen)
- Keycaps (de kleur en vorm van de toets die je aanslaat)
- LUBEEEEEE (*don't even dare to make this in any way sexual, stop it*)
- Keycap en Switch puller and opener
- Penseeltje

Nu we weten wat we nodig hebben, dacht ik: "oké ja, makkelijk eh, we zullen eens opzoeken hoe men een toetsenbord maakt en waar men alle benodigheden bestelt". *Well boy, was I wrong*. Het opzoeken gaat nog vrij oké, er bestaan wel een paar YouTubevideo's hier en daar, maar deze zijn soms niet datgene wat je zoekt. Uiteindelijk vind je je eerste onderdeel, de behuizing en een PCB-plaat. In mijn geval is dit een 75% lay-out, *this means* dat ik enkele toetsen mis, maar die kan ik wel missen. De PCB is "*Hot-swappable*", dus ik kan mijn switches er gewoon in- en uithalen zonder problemen. Anders moet je zaken beginnen solderen *and no one likes that*. Maar joepie, laten we die handel maar eens bestellen! Ah... De levertijd is ergens in het tweede kwartaal van 2021... en de behuizing met PCB-plaat is al vrij prijzig... Oké, komt goed, het budget staat dit toe.

Next up: switches vinden die je aanstaan. Er zijn verschillende soorten switches, zoals "*linear*" (die drukken direct in zonder enige klik of vorm van feedback), "*Tactile*" (die kennen een kleine klik die feedback geeft wanneer je de toets indrukt) en *lastly* heb je ook nog "*clicky*" (die zijn zoals *tactiles*, maar maken een opvallend luid klikgeluid,

would not recommend). Eens je je type switch hebt gevonden (voor mij zijn dit *tactile switches*), kan je overgaan naar het merk van switch. Oh ja, er zijn verschillende merken en varianten etc. Een paar merken zijn: Cherry MX, Kailh en Gateron. Dus veel plezier met kiezen welke switch je wilt; er zijn letterlijk honderden varianten. Ik heb gekozen voor Holy Pandas (dat is een type *tactile switch* van Glorious.). *Fun fact*: switches worden verkocht in grotere pakketten, behalve diegene die ik koop. Die leveren namelijk per 36, en ik heb er 83 nodig. Dat wordt leuk, drie pakjes kopen.

Toevallig heeft mijn PCB al een set *stabilizers*, dus eigenlijk moet ik hier niet naar zoeken. *Once again, WRONG*. Na enkele reviews te lezen, raadden de meesten aan om de *stabilizers* te vervangen. Hun suggesties komen van de merken "*Zeal*" of "*Durock*". *Let's google it*. Oooh... *Aliexpress* en andere louche sites... Hmmm *let's not, shall we*. Dus bij deze geef ik het op om *stabilizers* te zoeken. Dat is voor een andere keer, maar nu weet je wel welke merken goed zijn indien je toch die extra moeite wilt doen.

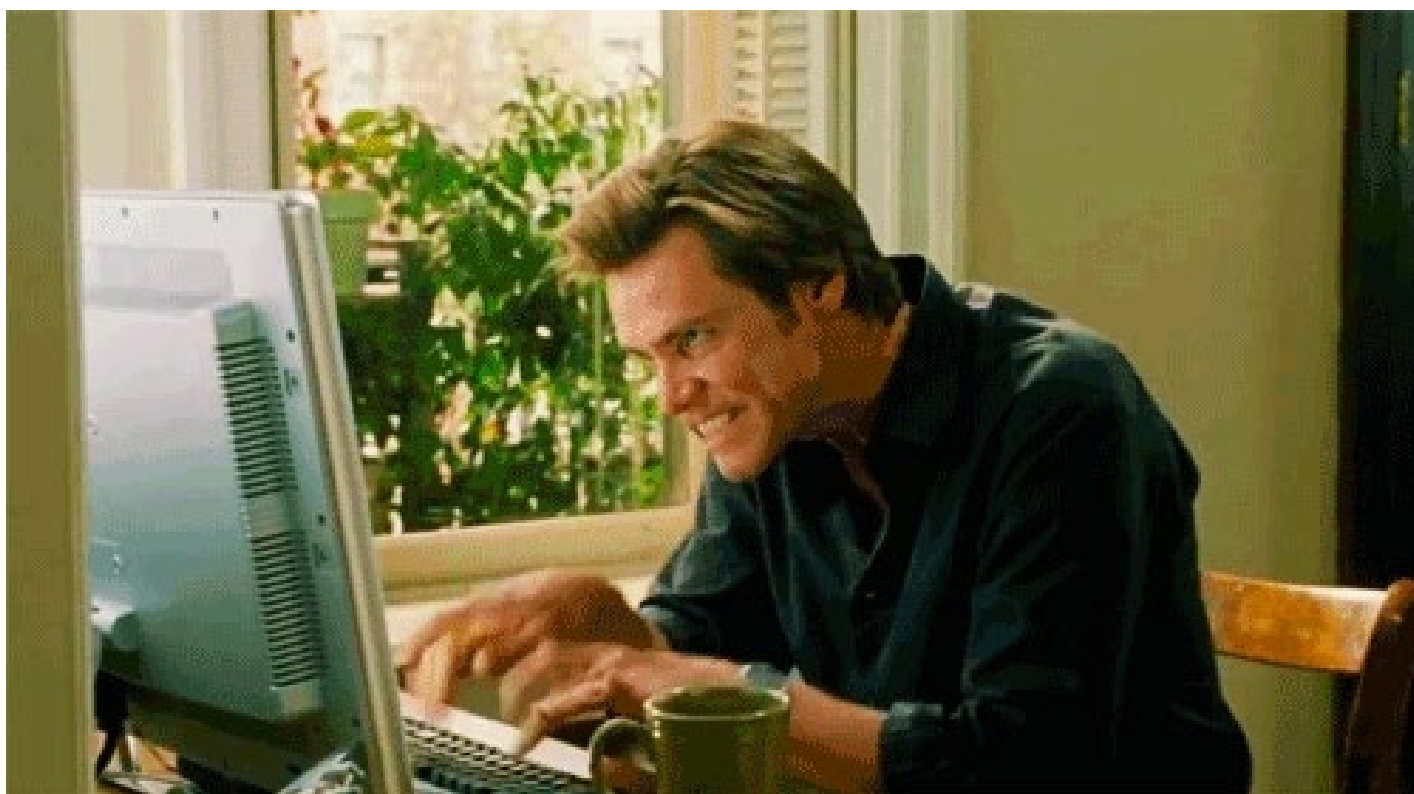

We zijn er bijna, beste Homo Technicus, de laatste stapjes beginnen nu. We hebben nog enkel onze *keycaps* nodig en dan zijn we in principe klaar (*aka* dan kan alles in elkaar gezet worden, *we're not really done*). *Keycaps* vinden is iets bijzonder. Je kan wel gewoon ergens een standaard setje kopen, maar nu we zo ver zijn geraakt op het vlak van alles personaliseren, moeten we toch iets anders hebben dan standaard zwarte toetsen. Opgepast! Hier kunnen wel de meeste frustraties ontstaan. Je kan je perfecte set toetsen vinden, maar plots zien dat ze uitverkocht zijn of gewoon in het algemeen niet meer verkrijgbaar. De meeste *keycaps* worden tijdelijk aangeboden en moeten specifiek op dat moment gekocht worden. Loop je deze periode mis, dan loop je dus ook de *keycaps* mis. Ik heb al meerdere traantjes gelaten omdat mijn ideaal paar nergens meer te verkrijgen is. En stel, je vindt dan toch uiteindelijk je zin, dan bestaat de kans dat het EEN JAAR DUURT voor je ze krijgt. Ja, het leveren kan soms gigantisch lang duren aangezien deze "hobby" wel nog een niche is en er dus niet van alle onderdelen een massaproductie bestaat. Bij deze raad ik dus ook aan om *GMK PBT keycaps* (type plastic) te zoeken en er zeker op tijd mee te beginnen!!

Alle onderdelen zijn gekozen, besteld en in het beste geval geleverd (iets waar ik niet over kan meespreken...). Wat nu? *We're gonna lube this beauty* voordat we alles in elkaar gaan steken. Je gebruikt de "switch opener" om alle *switches* los te maken. Een *switch* bestaat uit vier delen. We zullen dan ook alle delen eens goed verwennen met *Lube* (*Krytox 205G0* is een aanrader). Wanneer alle *switches* uit elkaar zijn, kan je alle belangrijke delen beginnen te *luben* met je penseeltje. De voornaamste plaatsen kan je zowel terugvinden op *YouTube* als op het internet. Je *switches* *luben* kan wel wat tijd in beslag nemen en is vrij repetitief werk. Je kan ondertussen een serie opzetten of een filmpje kijken.

Nu alles klaar is kunnen we ons toetsenbord in elkaar steken. Je verbindt de USB van je behuizing met de PCB. Als die aangesloten zijn, kan je alle *switches* en/of je *stabilizers* op je PCB-plaat beginnen te klikken. Om af te sluiten doe je nog je *keycaps* erop en tadah! Onze *build* is klaar! Het hele proces kan lang duren en de levering van alle onderdelen nog langer, maar uiteindelijk zal je wel met trots kunnen zeggen dat je zelf je toetsenbord in elkaar hebt gestoken.

xoxo Homo Technicus
(Robbe Lammens)

advertentie

The word "Guido" is written in a bold, white, sans-serif font with a black outline. It is set against a red, horizontally-oriented oval background.

Homo Ludens:

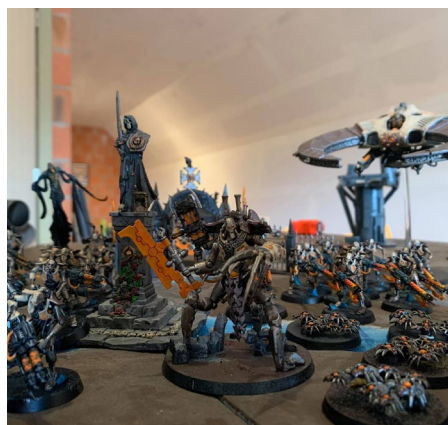
Warhammer 40,000: Fighting Paint With Paint

Have you ever thought to yourself: “screw chess or Monopoly! I want some heavy action-packed tabletop games!”? Well, look no further than this interview. I talked to a good friend of mine who has been spending most of his teenage and adolescent years honing his painting and tactical game skills. He proudly presents his hobby, and hopefully by the end of reading this, you will have picked up the courage to follow in his footsteps!

So, what the hell is Warhammer 40,000?

Laurens Delanghe: Warhammer 40K is a sci-fi themed tactical tabletop game where you pit two or more armies of self-constructed and painted miniatures against each other. The story is set in the 41st millennium a.d. (hence the 40K in the title). The game itself was created in the late 80s by *Games Workshop*, and its lore has been extended indescribably since then. There are currently 24 playable factions you can choose from, from Space Marines (bulky space astronauts, Ed.) to a nun-fighting faction called the *Adepta Sororitas*. Those fight under the banner of the *Imperium of Man*. Their mortal enemies? Basically, anyone else left in the Milky Way. It's filled with servants and demons of dark Chaos Gods and numerous Alien races. Long story short, the 40K universe is a place of eternal war, over-the-top weapons, technology and untold suffering and misery to the point that it becomes hilarious.

It sounds like an over-the-top sci-fi movie trilogy. How on earth do you play the game?

L: The game itself is played with

miniatures, dice, a measuring tape, a rule book, and a codex containing all the information of the army of your choosing. Games usually take up anywhere from one and a half to four hours, sometimes even longer. It's one of the best ways to spend your afternoon.

Different armies have different playstyles, strengths and weaknesses but the main goal is always to accomplish a certain mission during the course of the game. It's a turn-based game with different dedicated phases (such as moving, shooting, fighting etc.), although you'll always have to be on your toes, even when it's your opponent's turn!

Various special actions might just help a unit survive the enemy's hail of gunfire, for example.

Ah yes, the dice (*smirks menacingly*). It's more a matter of risk calculation than actual pure chance really. Unless you're playing Orks, if they don't roll well, they end up hitting the surroundings more than the actual enemies. Never tell me the odds though: there's certainly a luck factor involved as well, and a seemingly certain victory can quickly turn into crushing defeat by the roll of a dice. That's part of what makes it exciting from start to finish!

“I can literally become a God: creating a force of miniatures from scratch, making something that is completely unique.”

How did your own journey start in this violent world of miniatures, war, dice, and rules?

L: I think my first encounter with 40K was

at a convention where a very large-scale version of the game was being played. The models looked so incredibly intriguing to a 13-year-old, but I really didn't understand anything about it at that time. It wasn't until later when I was at a friend's house that we uncovered an old collection of miniatures belonging to his dad. That kickstarted my journey. My friend had had some miniatures that he had painted with his dad, but I started from scratch. I picked my army, the Vampire Counts: an army of skeletons, zombies, ghosts, and everything else that goes bump in the night, commanded by aristocratic vampires. Dracula on acid. Warhammer Fantasy — an older variant of the game — was an absolutely amazing creative journey for me, and we played up until about 2016 when life sort of got in the way.

“I think most people just sort of stumble across it or hear of it from a friend. From there, most people get hooked in by the absolutely nutty lore or the awesome miniatures.”

A few months ago, I decided to pick up my brushes once more while being stuck at home during the pandemic; soon after, my attention shifted to 40K and it didn't take long until I found myself ordering a pretty sizeable box of Necron miniatures. (ancient robotic space Egyptians, Ed.) I've been putting them together, painting them up and getting them ready for battle ever since.

You've had some time to get accustomed to the games' rules. But for newcomers, is it a difficult game to play and master?

L: That's a pretty complex question actually. You see, Warhammer 40K is an amazingly multi-faceted hobby. It's not a "plug and play" game like most board games; you get your miniatures in a box of sprues, fresh out of the mold, and every step from there on out is a new challenge in and of itself. What miniatures do you want in your army? What playstyle do you want to play? What miniatures look the best? This is a valid playstyle, it's all about having fun at the end of the day. After having decided, it's only a matter of putting them together (and not trying to glue your fingers to the table).

Then there's the painting, which is either going to end up being the absolute best or worst part of the hobby. Painting those tiny plastic futuristic soldiers may certainly seem daunting when you're starting out, but honestly, I believe anyone could do it with the right knowledge, gear, and practice. For me, painting is a godsend. I can literally become a God: creating a force of miniatures from scratch, making something that is completely unique. I can keep on experimenting with new colour combinations and techniques and that's what keeps the game from getting too repetitive or boring. And let me tell you, there's nothing quite like plopping a painted army on the table when game day rolls around.

We know the how and why, but really, can a three-year-old play the game?

L: Wouldn't a three-year-old end up eating all the little components? That's a safety hazard right there (*laughs*). The learning curve can be quite steep, although I wouldn't call that a bad thing per se, since any measure of progress you make in the hobby feels extremely rewarding as a result.

One of the best examples I can give you is the very first miniature you are going to paint. I can guarantee you; it won't win you any prizes. But that first mini marks the beginning of your painting journey. Looking at your latest painted miniature and comparing it to that first one will show just how far you've come as a painter. The game itself is an absolute gauntlet to truly master. Sure, some armies are harder to play than others, but the skill ceiling is incredibly high and multi-faceted for sure. To be fair though, Warhammer really isn't about being the best and crushing your friends with some overpowered unit of tactic, it's about fun! Besides, getting to crush "that guy/gal" and his/her "best" army with an army you just hammered (yes, pun definitely intended) the night before is the best feeling ever.

Also, the support in terms of online tutorials and the likes has improved a whole lot over the years.

"Well, on the one hand it's one of the absolutely greatest hobby communities you can find."

How does someone begin their journey in this game?

L: I honestly think Warhammer is a hobby that finds you instead of you finding it. I can't imagine anyone ever thinking: "You know what, I really wish there was a hobby out there where you get to play a tabletop game with self-painted miniatures and basically act out large scale sci-fi battles between actual Space Orks and cultists from the planet Mars who have replaced much of their 'weak flesh' with mechanical parts for example." Yeah...see what I mean?

I think most people just sort of stumble across it or hear of it from a friend. From there, most people get hooked in by the absolutely nutty lore or the awesome miniatures. The best thing you can actually do to start your journey though, is getting a friend to tag along for the crazy ride and/or simply walking into your nearest Warhammer store and asking the people there about the hobby, they won't bite, trust me (unless you bring food).

We've talked about miniatures, rule-books, paints...that begs the question: is this new hobby expensive?

L: Fairly, yes. And sadly, I think that remains a bit of a barrier for a lot of people in terms of getting into the hobby. You see, when starting out, you're probably going to be needing quite a bit of stuff and it's pretty tough investing that amount of money into a game you don't even really know if you're really going to like at all. I'd advise to just go to your local Warhammer store: they teach you to paint your first miniature for free, play a game with you to help you get a feel for it, and there's no obligation to buy anything at all.

How about the community? The game's existed for almost forty years.

L: Well, on the one hand it's one of the absolutely greatest hobby communities you can find. There are amazingly talented and creative people out there. From fan animations to paintjobs to massive tournaments: it's a fairly caring and helpful community. Of course, on the other hand, there's still a small hardcore group of basement-dwelling, gatekeeping neckbeards who hate on every change and newcomer. But those are on their way out, shunned by the community. The only thing I'll say is that certain parts of the community will complain, bitch and moan about absolutely anything and everything, which at a certain point just becomes hilarious.

Why should someone bother playing a game that's fairly expensive and hard to master? Is it that fun?

L: I think people can have many different reasons for playing the game. I love the endless amount of tactical depth it has, combined with the insanely awesome stuff you get to do. You know, you're moving about tanks, planes, superhuman soldiers, remains of actual gods, giant monsters etc.

Due to the sheer scale of the setting, every game you play also feels like it's taking place in the overarching story, and I'd even encourage anyone to form some sort of narrative around their games. I don't say this lightly, but it's amazingly fun. Especially when playing with friends, you're pretty much guaranteed to have a good time, even if you don't always win. You'll make actual memories as well and create inside jokes based upon outlandishly lucky stuff that happens in your games. Hell, I still make fun of my friend's abysmal dice luck when firing artillery at me and it's been 5 years. Now I can sit here and try to convince you of how much fun it is, but trust me, just find a way to give it try! Don't be afraid that you may not perfectly know all the rules when starting out, it's still one hell of a good time, I promise.

Is there anything you want to say to potential newcomers of the game?

L: Do a bit of research, read the lore, look at a game being played on YouTube (my personal favourite channels are MiniWarGaming, Tabletop Titans, Play on Tabletop) or simply go to the official website of Games Workshop/Warhammer and follow their

introductory section.

Then, find yourself a buddy if you can and pop into your nearest Warhammer store and ask any questions you may have!

The number one rule to Warhammer is to have fun; try and find the aspect of the hobby that you like the most!

Don't be afraid to mess up or to just make a mess, especially when it comes to painting. It's your hobby and it's your style! Everything can be fixed, improved, or even painted over, so dare to make mistakes, you'll learn a whole lot that way (trust me on this one, seriously). See you on the battlefield.

Pieter Stalpaert

Momo universalis – Waarom Momo het beste personage is uit ATLA

Graaf Momo van de Momo-dynastie, zijne momoheid, is veruit het meest veelzijdige personage in het hele Avatar-universum. Vergeet avatar Aang - wat overigens een stomme naam is die evengoed een titel van een Suske en Wiske zou kunnen zijn - vergeet avatar Korra (en alle andere personages uit die waardeloze reeks) en vergeet zeker alle nevenfiguren zoals Iroh of Suki die, als je er goed over nadenkt, irrelevant zijn. Op het einde van mijn kort relaas zal duidelijk zijn waarom zijne momoheid terecht op de troon van 'beste personage' zetelt.

Momo, voor zij die hem niet kennen, is de laatste van de vliegende maki's. Hij is dé enige echte overlever van de luchtnomadengenocide en heeft bijgevolg oneindig veel meer *street cred* dan Aang, die gevlucht is en zichzelf verstopt heeft in een bol ijs (*bitch shit* als je het mij vraagt). Mo's meedogenloosheid staat buiten kijf. Zo verwees de wereldberoemde rapper Notorious B.I.G. in het nummer 'Mo' Money, Mo' Problems' naar Mo's ruige leven voor hij Aang ontmoette. Aan hoe vlot Mo' zich integreert in het bendemilieu van Ba Sing Se in boek 2, aflevering 15 kan je zien dat hij vertrouwd is met de ondergrondse wereld. Via zijn nieuwgevonden bendenetwerk van dwergpuma's komt Mo' aan nuttige informatie over zijn vermiste vriend Appa. Doorsnee maki's of normale mensen zouden nooit zo vlot integreren in dat milieu en zouden nooit die informatie weten te vergaren. Respect en loyaliteit zijn twee waarden waarop Mo' steunt als respectabel bendelid.

Nu moet je weten dat zijne momoheid allesbehalve een simpele zware jongen is. Hij is verfijnder dan je op het eerste zicht zou denken. Mo' is bedreven in de subtiele kunsten van de misleiding en slaagde er zo in om enkele vuurnatiesoldaten in de war te brengen in boek 1, aflevering 6 door hen te doen geloven dat hij een aardmeester was. Verder is hij een meester in zich verstoppen en vermommen. Ik heb de etymologie van het woord 'vermommen' trouwens nagekeken en het is inderdaad een verwijzing naar zijne momoheids ongeëvenaarde mogelijkheid om zich onherkenbaar te maken (vermomoën > vermommen). Inderdaad ook het woord 'mogelijkheid' heb ik nagetrokken en ook dat woord vindt zijn oorsprong bij de veelzijdigheid van zijne momoheid (momogelijkheid > mogelijkheid)

Een van Momo's andere talenten is zijn interessante relatie met eten. Weer lijkt het op het eerste zicht alsof zijne momoheid gewoon een vraatzuchtige primaat is, maar gezien zijn achtergrond is dat geheel begrijpelijk. In werkelijkheid is Mo' een echte bourgondiër die graag het beste van het beste wil ervaren en daar alles voor over heeft. Zo steelt hij enkel en alleen de lekkerste gebakjes, taartjes, nootjes en fruitsoorten die zijn koninklijke smaakpapillen verdienen. Die bourgondische driften brengen hem soms in gevaar, maar opnieuw weet Mo' daar telkens uit te ontsnappen door zijn vingervlugheid.

Om af te sluiten wijs ik graag op de rol die zijne momoheid speelt in de reeks en het respect dat hij afdwingt. In deel twee van de laatste aflevering van de serie merkte Bumi op dat een heel belangrijk iemand niet bij de groep was, waarna hij ontzet uitriep dat zijne momoheid ontbrak. Wanneer Sokka liet weten dat Momo bij Aang was, wist Bumi door zijn blinde vertrouwen in zijne momoheid dat de wereld veilig was. In tegenstelling tot de avatar, die nog veel moest leren voor hij ooit de wereld zou kunnen redden, is Momo een geboren *killer* waar zelfs de sterkste vuurmeesters voor in hun broek zouden plassen. Het is nu ontegensprekelijk bewezen dat graaf Momo van de momodynastie, zijne momoheid, hét beste personage is uit de hele reeks. Het is niet voor niets dat de term 'homo universalis' naar deze weergaloze maki verwijst (momo universalis > homo universalis).

PS Ik heb voor de Nederlandse termen gekozen omdat die voor mij het meeste jeugdsentiment naar boven brengen en omdat ik een taalpurist ben x

PPS Verschillende onderzoekers hebben tevergeefs gezocht naar bronnen en artefacten die ontegensprekelijk bewijzen dat Momo de reïncarnatie is van de profeet Mohammed, dus daarover durf ik uit respect geen uitspraken doen. Maar ik wou het toch even meegeven.

Analoge fotografie: een interview met Lou Braibant

Er zijn heel veel mensen met zeer uiteenlopende hobby's op de Blandijn. Van de stiekeme wiskundenerd tot de grootste Strava-loper ... ook Lou heeft een minder vanzelfsprekende hobby. Hij is student Engels-Zweeds in zijn tweede jaar bachelor en naast natuurlijk lezen en schrijven, tekenen, wandelen, en koffie drin ... zuipen, fotografeert hij ook graag. Ik wilde graag eens een diepere introspectie doen voor dit interview wat zijn hobby, namelijk analoge fotografie, betreft.

Wat is analoge fotografie?

Simpel uitgelegd: fotografie waarbij er geen digitale sensor gebruikt wordt om een foto te maken, maar wel film (niet wat je in de Kinopolis kan gaan zien of op Netflix kunt kijken, maar zo het bruin of zwart strookje dat in een fororolletje zit). Moeilijker uitgelegd, betreft het een heel ingewikkeld chemisch proces, waar ik me als taal- en letterkundestudent niet te veel zorgen over moet maken. De mensen in het labo doen dat wel voor me.

Labo?

Zeker weten, een echt laboratorium, maar zonder wetenschappers. Een digitale foto kan je dus makkelijk opslaan op een geheugenkaart, maar film is anders. Film reageert op licht, wat wil zeggen dat als je een rolletje opentrekt en die foto's wilt bekijken, ze allemaal wit zullen zijn. In het labo proberen ze dat te voorkomen

door je foto's te ontwikkelen, wat je zou kunnen zien als "lichtbestendig" maken. Eenmaal dat gebeurd is, kunnen de mensen van het labo je foto's overzetten op fotopapier of kunnen ze die zelfs digitaliseren.

Is het dan niet makkelijker om gewoon met je telefoon of een digitale camera foto's te nemen?

Jazeker, maar de hoofdreden waarom veel mensen tegenwoordig analoog "schieten" (d.w.z. foto's maken; veelgebruikte term onder fotografen) is voor de charme ervan. Met een digitale camera kan je zoveel foto's maken als je wil (of toch wat je geheugenkaart toelaat). Je moet je ook geen zorgen maken over het focussen op een object, hoe breed je lens openstaat en hoe lang die open staat. Dat gebeurt allemaal automatisch (natuurlijk kan je ook op de manuele modus foto's maken, maar

de gewone alledaagse fotograaf doet dat meestal niet). De charme van het analoge zit hem juist in het tegenovergestelde van het digitale. Er zijn natuurlijk dunne grenzen (zeker als je camera's uit de jaren '90 en '00 gebruikt) tussen digitaal en analoog, maar als je een oude camera te pakken krijgt, komt er heel wat meer bij kijken.

Zoals?

Eerst en vooral ben je gelimiteerd in je aantal foto's (vaak zijn het er 10, 12, 24 of 36, afhankelijk van je filmformaat) en helaas stijgen de prijzen van fororolletjes in rechte lijn. Dat doet je wel nadenken over hoe, maar ook wat je fotografeert. Je zult al veel minder snel een foto maken van je beste vriend op een cantus als je weet dat je in het donker of zelfs gewoon binnen zonder flits garantie krijgt op een amper zichtbare foto. Daarnaast komt er

nog zeker wat wiskunde bij kijken. Ieuw, zal je denken ... maar als je de relatief simpele wiskunde begrijpt, heb je niet alleen zo goed als volledige controle over hoe je foto eruit zal zien, maar ook meer kans op een geslaagde foto.

Nu ben ik wel eens heel benieuwd. Hoe wordt er vandaag de dag nog gekeken naar deze ouderwetser manier van fotografie?

Oh (lacht)! Met heel veel respect zou ik zeggen. Eerst en vooral is dit net zoals de vinyl-beweging een sterk groeiende gemeenschap van hobbyisten en geïnteresseerden. Zeker bij twintigers en dertigers, die voor een groter deel van hun leven digitaal geleefd hebben, slaat dit aan. Maar dat is natuurlijk niet de reden waarom het zo gerespecteerd wordt.

Er zijn verschillende redenen: één ervan is dat het een zeer rijke geschiedenis heeft. De eerste analoge foto werd genomen in 1826 of 1827, bijna 200 jaar geleden dus! Tot en met de jaren '90 waren er geen alternatieven op film om een foto te kunnen maken. Een tweede, zeer relevante en zeer belangrijke reden is de kwaliteit. De beroemdste fotografen, zowel vroeger als nu, verkiezen vaak nog analoge boven digitale kwaliteit. De camera's toen waren van zeer duurzame materialen gemaakt, vaak zijn er ook geen batterijen nodig en daarom zijn ze zeer betrouwbaar (dus geen opladers nodig) en is ook de scherpte van de lens vaak ietsje beter dan de hedendaagse lens.

Nu zat ik al even te denken, wij hebben Photoshop en Lightroom en andere programma's om te bewerken. Maar hoe zit het dan met niet-digitale foto's?

De film. Er zijn duizenden filmsoorten beschikbaar: zwart-wit, in kleur, films voor nachtfotografie, films met coole effecten, films die enkel reageren op infrarood licht, etc. (vroeger nog veel meer dan vandaag). En elke film zit helemaal anders in elkaar. Je kan het een beetje vergelijken met filmfilters op Instagram, vaak zijn die ook gebaseerd op een echt bestaande film.

Even een persoonlijke vraag, zijn er films en/of camera's die je het liefst gebruikt of nog van droomt?

Goh, natuurlijk. Voor zwart-wit is Ilford HP5 400 mijn go-to film, voor kleur eerder Kodak Colorplus 200. Verder droom ik ervan om ooit eens de "nacht-film" Cinestill 800 te schieten. Op vlak van camera's is mijn favoriet nog altijd mijn Pentax MX, maar ook wel mijn TLR (camera met 2 lenzen) van Yashica. Zulke camera's hebben speciale schermen waarin je uren zou kunnen zitten staren. En dan heb je nog een paar camera's die de natte droom zijn van elke fotograaf. Bijvoorbeeld, gelijk welke Leica camera ooit of de Zweedse Hasselblad 500cm. Die gaan nu helaas voor duizenden euro's over de toonbank en dan vaak nog zonder lens, die meestal duurder is dan de camera zelf.

Nog een laatste vraag als je nog tijd hebt.

Ja, ik heb nog zeker tijd.

Wat vond je zelf van het interview?

Zeer plezierig, maar wel een beetje raar. *Allez*, zeker om vragen van jezelf aan jezelf te beantwoorden.

Lou Braibant

Corona is een kans om jezelf én je organisatie te ontwikkelen

Andreas Vanlerberghe is 22 jaar en president van de internationale studentenvereniging AIESEC in Gent. Hij vertelt hoe het is om een vrijwilligersorganisatie te leiden tijdens een pandemie.

AIESEC is de grootste internationale studentenorganisatie ter wereld, exclusief geleid door jongeren.

Wij willen ervoor zorgen dat jongeren zichzelf zoveel mogelijk ontwikkelen op elk vlak, met een bijzondere focus op leiderschap. Hiervoor bieden we onder andere internationale stages en vrijwilligerswerk aan. Door jongeren naar het buitenland te sturen, geven we hun de kans om zichzelf maximaal te ontwikkelen onder onze persoonlijke begeleiding. Ik kan mij met trots de president van AIESEC Gent noemen. Dat is vrijwillig en dus niet betaald. De meerwaarde van het president-zijn bestaat uit het leiden van een jongerenafdeling en het aanbieden van vrijwilligerswerk en stages aan andere jongeren. Bovendien kreeg ik ook de internationale ervaring erbij door de vele reizen die ik kon doen samen met AIESEC en de internationale setting.

Tijdens deze crisis heb ik kwaliteiten van mijzelf ontdekt waarvan ik niet wist dat ik ze had.

De ideeën bleven maar komen en ik wist me stelselmatig steeds aan te passen aan de situatie. Bovendien wist ik niet dat ik mij zo comfortabel zou voelen in mijn rol. Vroeger had ik enorme faalangst en plankenkoorts, dingen die ik door AIESEC heb kunnen overwinnen. Ik ervaar ook minder stress en druk. Hierdoor kan ik vanuit mijn comfortzone sneller en efficiënter handelen.

Het is een gigantische aanpassing om een organisatie de shift te laten maken van fysiek naar online.

Binnen onze organisatie hebben we verschillende teams die instaan voor de begeleiding van Gentse jongeren in het buitenland. In dat opzicht hangt een team leiden samen met sociaal contact. Een fysieke meeting geeft een boost in tegenstelling tot het online gebeuren. Online verlopen zaken vaak onpersoonlijker. Tegenwoordig zit je 24/7 achter je computer en voelt alles aan als een taak. Je gaat er sneller onderdoor, dus je motivatie is een belangrijke indicator om toch te blijven presteren. Hierbij probeer ik mijn rol als president eerder positief in te kleuren zodat ik nog steeds het onderscheid kan maken tussen werk en plezier.

Doorgroeien als organisatie die vrijwilligerswerk aanbiedt tijdens een pandemie zorgt voor enige uitdagingen, maar het is ook een kans om onszelf én onze organisatie te ontwikkelen.

We krijgen regelmatig de vraag of vrijwilligerswerk en stages in het buitenland nog mogelijk zijn door corona. Het antwoord hierop is simpelweg: "Ja." Je dient je flexibel op te stellen naar zowel de deelnemers als de bestemmingen toe. Corona is geen uitsluiting van vrijwilligerswerk in het buitenland. We wijzen aan elke student een persoonlijke begeleider toe die samen de mogelijkheden met de student bespreekt.

Bestemmingen: Roemenië, Italië, Spanje, Griekenland, Polen, Portugal ... en bestemmingen buiten Europa (afhankelijk van de maatregelen van het land van bestemming).

Bezoek onze website en neem een kijkje op onze sociale media voor meer informatie: aiesec.org, AIESEC in Gent

Bert Deplancke

Problemen van een polyglot: misvattingen over studenten Taal- en Letterkunde

Nu, ik ben de eerste om de richting Taal en Letterkunde te verdedigen tegenover iedereen, oké? Wanneer mensen uit STEM-richtingen tegen me beginnen over de volgens hen niet-bestaande waarde van een diploma Taal- en Letterkunde, ben ik al volledig klaar om een moord te plegen. Er zijn nu eenmaal pittig veel misvattingen over de richting Taal- en Letterkunde. Sta mij toe u er enkele voor te stellen.

1) Mensen denken dat de richting bestaat uit woordjes leren

Beste, we studeren talen niet zoals je Frans studeert in het middelbaar. De meesten onder ons, of toch een groot deel, leerde zelfs die Fransje woordjes toentertijd niet, denk ik... In het kort: de richting bestaat uit meer dan voc, oké? We moeten namelijk ook nog verhaaltjes lezen xo.

2) Mensen denken dat ik een professionele vertaler ben

Ik kan je niet vertellen hoe vaak mensen naar me toe komen gelopen en me overvallen met de vraag "Hey, hoe vertaalt ge dit (Engelse) woord?". Ik krijg het warm – het zweet breekt me uit. Ik kijk naar het woord, graaf in de diepste schuiven van mijn geheugen naar de vage voclijst die we ooit moesten leren voor ETV. Ik weet het niet. Ik studeer al drie jaar Engels en ik weet het niet. Maar wees eens eerlijk mattie: zie ik eruit als een Prisma woordenboek Engels-Nederlands? Studeer ik vertaler-tolk??? Neen hè, vraag het aan Google Translate, jongen. De helft van de tijd kan ik niet eens op een bepaald woord komen in één van beide talen. Zo heb ik ooit een half examen Engelse Letterkunde gespendeerd aan 'benadrukken' proberen te vertalen naar het Engels. Los maar drie minuten voor het einde erop gekomen en dan maar overal 'emphasize' rap tussen geschreven. Het is wat het is.

3) Mensen denken dat ik altijd een boek wil als cadeau

Nu, ik hou van boeken. De meeste mensen in Taal- en Letterkunde houden van boeken – het is een reden waarom we daar zitten. Maar *honestly*: de meeste boeken die ik heb gekregen in de laatste drie jaar heb ik nog steeds niet opengedaan. *Girl*, we moeten al *non-stop* brakke boeken lezen voor die lessen, als je nu denkt dat ik in mijn vrije tijd ook nog ga lezen? Ik lees Netflix ondertiteling *at most*, soms eens de menukaart op *takeaway.com*. Dat is 't.

4) Mensen vragen mij elke drie tellen 'wat ik ermee ga doen'

Ik hou er gewoonweg van als ouders van vrienden of familieleden op feestjes (chanceke dat dat niet meer kan sinds Corona hahaha) me vragen 'wat ik nu alweer doe?'. Na het antwoord 'Taal- en Letterkunde' voel ik hun antwoord al van ver aankomen: 'Ah...'. Een pijnlijke, geladen stilte volgt. "En uh... wat ga je daarmee doen?". Ja vent, wat ga ik ermee doen? De dt-fouten verbeteren in uw Facebookposts, heb je nooit opgelet bij Nederlands toen je twaalf was? Wat gaat uw kind doen hè, met dat diploma Bio-Ingenieur? Naar blaadjes kijken of wat? Wat gaat uw andere kleine doen met dat diploma Rechten hè? De naam van een café stelen om hun politieke partij zo te noemen? Laat me gerust, jong. We doen allemaal maar iets.

5) Mensen komen naar mij als er in een andere taal moet worden gesproken

Nu, ik geef toe: het is een beetje het punt van de richting. Maar ik wil toch graag benadrukken dat ik niet de *Queen* ben met haar perfecte *RP-accent*. Al jaren komen mensen naar mij toe als er internationale personen aanwezig zijn op een *event* die een Engelse gesprekspartner nodig hebben, of als er iets Engels moet worden voorgelezen. Wanneer in het koor een Engelse strofe moet worden uitgesproken, weten ze mij altijd te vinden. Ik hoor de vraag nog maar en ik krijg stress: wat als ik zo Vlaams klink als ik maar kan? Wat als ik klink als Charles Michel die Engels probeert te spreken in het Europese parlement??? Straks denken ze pas echt dat die studierichting hier *easy* is. Gewoon te veel stress, oké? Ik ben ook niet de voorlees-functie van Google Translate, sorry matties.

In conclusie, het is niet omdat ik Taal- en Letterkunde studeer dat ik een zotte polyglot ben, oké? En zelfs al was ik een zotte polyglot, dan nog was ik niet *The Cambridge Dictionary*. Groetjes, een gefrustreerde student Taal- en Letterkunde.

Ineke Barbaix

**Favoriete Filo-
activiteit?**

Cocktailavond semester 1

**Aantrekkelijkste
functie?**

Bachelor

**Favoriete standje?
;)**

Achterstand

Favoriete cocktail?

Mojito

**Filologica's
Pop Poll**

**Favoriete
Cantusschijf?**

When the Saints Go
Marching In

**Taalkunde of
Letterkunde?**

Taalkunde

Favoriete Prof?

Bart Keunen

Favoriete vak?

Engelse Taalvaardigheid

Favoriete Viroloog?

Marc Van Ranst

Favoriete vaccin?

Pfizer

**Favoriete online
platform?**

Zoom

**Beste tijdverdrijf
tijdens de lockdown?**

Wenen en masturberen (al
dan niet tegelijk)

Waarom op uitwisseling gaan?

Er zijn duizenden redenen waarom je op uitwisseling zou gaan! Voor mij was het daarom geen moeilijke keuze om te maken. Sta me toe enkele redenen op te sommen:

Het is een fantastische manier om een taal te oefenen.

Aangezien ik Zweeds studeer, was het praten met Zweedse mensen een ideale manier om mezelf te pushen om beter en vlotter in het Zweeds te converseren. Veel Zweden kiezen ervoor om Engels te praten met mensen die niet Zweeds of niet erg taalvaardig zijn, maar zet even door en ze zullen wel Zweeds met je praten. Ook andere talen kun je met veel gemak oefenen. Engels is zo'n beetje de lingua franca, en daardoor ook de taal die je het meest zal moeten spreken, maar ook talen als Duits, Frans, Spaans etc. kan je met veel gemak oefenen door de grote hoeveelheid studenten uit landen als Duitsland, Zwitserland, Frankrijk en Spanje. Zelfs Oosterse, Slavische en Afrikaanse talen zijn aanwezig, dus voor ieder wat wils!

Het is een uitdaging.

Het is altijd leuk om jezelf uit te dagen en zo'n uitdaging succesvol te volbrengen. Het staat je toe te groeien als persoon en moedigt je aan om later eventueel meer uitdagingen met plezier aan te gaan. Toegegeven, voor je vertrek, en in het begin, kan Erasmus wel eens lastig zijn. Het kan zijn dat je wat bang bent in het aanzicht van al die veranderingen, of dat je je vrienden en familie mist, maar dat komt allemaal wel goed. Je zet een voet in de wereld en doet iets wat je anders niet meteen zou doen. Als je op alles terugkijkt is dat echt iets om trots op te zijn.

Je kan veel nieuwe vrienden maken.

Zoals eerder vermeld is er een enorme *community* van internationale studenten in de vele steden waar je op Erasmus kunt gaan. Het leuke hieraan is dat je vrienden kunt vinden van over de hele wereld, wat natuurlijk een leuke plus is als je later veel wil reizen. Je kan natuurlijk ook veel lokale vrienden maken. Dat is niet altijd even gemakkelijk (in sommige landen zijn de mensen wat meer afgesloten dan in andere), maar het is zeker mogelijk als je je wat sociaal opstelt. De vrienden die je maakt, zowel bij lokale als internationale vrienden, kunnen je erg veel leren over andere culturen en gewoonten, wat je tot een meer wereldwijd persoon kan maken.

Je leert onafhankelijk te zijn.

Wanneer je in een ander land zit, ver van huis, kan je moeilijk op je ouders vertrouwen om alles voor je te regelen. Je moet zo'n beetje alles zelf doen: koken, afwassen, kleren wassen, dingen regelen, afspraken maken... In het begin kan het zijn dat je daarin nog wat je weg moet vinden, maar tegen het eind van je uitwisseling ben je onafhankelijk en heb je veel interessante *skills* bijgeleerd die later in je leven zeker nuttig zullen zijn!

Het is voordelig voor je toekomst.

Erasmus is erg interessant voor je toekomst. Niet alleen leer je de *skills* die je nodig hebt om op jezelf te wonen en te leven, Erasmus is ook een erg goede toevoeging aan je CV. Veel werkgevers zien Erasmus als iets erg interessants, aangezien mensen die op uitwisseling zijn gegaan vaak hebben geleerd hoe ze probleemoplossend moeten denken en hoe ze best met andere mensen en culturen leren omgaan. Het toont ook dat je *open-minded* en niet bang bent voor nieuwe uitdagingen. Erasmus kan ook interessant zijn als je later eventueel van plan bent om in het buitenland te werken of studeren. Je kan je uitwisseling in dat geval zien als een soort *trial-run*, om te zien hoe goed je het in het buitenland zou kunnen redden.

Je kan vakken ontdekken die in Gent niet worden aangeboden.

Een andere universiteit betekent ook nieuwe academische mogelijkheden. Hoewel de vakken die je kiest bij je opleiding moeten aansluiten, kan het zijn dat je vakken ontdekt die je anders nooit had kunnen volgen. Zo kon ik het vak "filmadaptaties van Noorse literatuur" opnemen, wat aan de UGent niet bestaat, maar erg interessant voor me was en me veel dingen leerde die nuttig bleken voor mijn bachelor paper. Bekijk zeker op voorhand de *course list* van de universiteiten, misschien zit er wel iets tussen dat je altijd al hebt willen doen maar waar je nooit de mogelijkheid toe hebt gekregen!

Je leert een nieuwe omgeving en cultuur ontdekken.

Dit is misschien wel een van de meest logische voordelen van Erasmus. Door enkele maanden door te brengen in een ander land en tussen andere mensen, leer je veel bij over culturen waar je misschien weinig over weet. Je kan ook eens een nieuwe omgeving verkennen. Misschien heb je altijd al in een grote stad willen wonen, tussen de natuur of in een warmer klimaat. Nu kan dat! Je weet nooit volledig wat te verwachten. Je mag nog zo vaak ergens op reis zijn geweest, er wonen is nog iets heel anders. De nieuwe cultuur en omgeving kan je ook enorm verrassen (vaak op een positieve manier). Zo had ik een vriendin die voor haar uitwisseling naar Zweden was getrokken (ook al kende ze het land niet of toch niet goed). Ze heeft onverwacht een nieuwe liefde ontdekt voor Scandinavië en is van plan om nog vaak terug te keren. Zelfs als je ervaring niet zo ongelooflijk positief is als die van haar, leer je veel dingen bij over de wereld en leer je een nieuwe cultuur te omarmen.

Het is een *once-in-a-lifetime* avontuur.

Vraag het maar aan iedereen die op uitwisseling is vertrokken en ze zullen je allemaal hetzelfde vertellen: Erasmus, dat maak je maar één keer mee. Het valt met weinig tot niets te vergelijken om als student enkele maanden in het buitenland te vertoeven en daar naar de universiteit te gaan. Het kan zijn dat je later naar het buitenland verhuist om daar te studeren of te werken, maar zelf dat valt niet echt te vergelijken. Erasmus biedt namelijk zo veel meer ondersteuning en maakt een buitenlands avontuur een stuk gemakkelijker met beurzen, verzekeringen... Het is een unieke kans en ik zou iedereen aanraden ze met beide handen te grijpen!

anoniem

«Un chupito más, y después dormir.»

Deze gevleugelde woorden werden geopperd door een DJ op mijn eerste Spaanse festival. Het betekent zoveel als “Nog één shotje/drankje en daarna gaan we slapen”. Dat is misschien wel de zin die ik het meest naar mijn vrienden roepen heb tijdens mijn verblijf in Almería. In 2019 vertrok ik op een koude Belgische ochtend met twee koffers naar een stad ver in het zuiden van Spanje: Almería. Daar zou ik de komende zes maanden van mijn leven doorbrengen. Reizen zat eigenlijk al altijd in mijn bloed, maar toch was ik niet volledig voorbereid voor de ongelooflijke ervaring die mij te wachten stond. Het klinkt waarschijnlijk heel cliché en melig - pre-Erasmus-Iene is het volledig met u eens - maar deze maanden hebben echt mijn leven veranderd. Speciaal voor jullie geef ik in dit artikel de drie belangrijkste redenen waarom Erasmus van mij Iene 2.0 gemaakt heeft.

A donde fueres, haz lo que vieres

(Pas je aan aan de cultuur van de plek waar je bent)

Voor zes maanden verhuizen naar een ander land, betekent niet alleen een hele hoop avontuur, maar ook een heleboel aanpassingen. Wie Spanje zegt, noemt in één adem cultuur. De Spaanse cultuur had mijn hart al gestolen, lang voor ik op Erasmus vertrok. Almería is een stad die cultuur ademt. Elke dag valt er wel ergens iets te beleven, zij het een tentoonstelling, een flamencoconcert of gewoon wat mensen die samenkomen op het strand en de zonsondergang wegtokkelen op hun gitaren. De gastvrijheid, het luid zijn, de cultuur aan sich, ik viel er als een blok voor. Mijn liefde voor de warmte zorgde voor extra enthousiasme, zeker toen ik hoorde dat het er het hele jaar door lekker warm is. Maar vakantie nemen in een land en er effectief wonen en leven, dat zijn twee verschillende dingen. Ik heb moeten wennen aan het accent van de inwoners, aan de gebruiken en het levensritme. Maar ik heb genoten van elk moment waarop ik kon ontdekken en bijleren over de fantastische stad die ik mijn stad noemde. Almería is relatief onbekend, en dat is net haar schoonheid. De rijke cultuur die daar heerst is authentiek, beleefd en geleefd door *los Almerienses*. Veel heb ik meegenomen uit mijn tijd daar, ook mijn levensritme is nog steeds op z'n Spaans. Dus mijn tip aan toekomstige avonturiers: probeer niet te vechten tegen het lokale levensritme, maar laat je er helemaal door meevoeren. Wie weet, misschien wordt hun levensritme ook wel dat van jou.

Dime con quién andas, y te diré quién eres.

(Vertel me over de mensen om je heen, en ik zal weten wie je bent)

Mijn favoriete aspect aan reizen is altijd al het ontmoeten van nieuwe mensen geweest. Op Erasmus gaan geeft je meer dan wat dan ook de kans om je sociale cirkel uit te breiden. Ik kreeg er een hele multiculturele vriendengroep bij, met hen kon/kan ik spreken over makkelijkke, maar ook moeilijke onderwerpen. Zij dagen mij uit en halen mij uit mijn comfortzone, uit mijn glazen kooitje van mijn leventje in België. Mijn lieve vrienden hebben een stukje van mijn hart overgenomen, en ik kan nu in verschillende landen - niet enkel in België - thuiskomen. Naast het ontmoeten van mede-Erasmusstudenten en later vrienden, maakte ik kennis met een arsenaal aan geweldige *Almerienses*. Ik woonde zelf bij een gastgezin, waardoor ik er een Spaanse familie bij kreeg. Ik kon letterlijk op z'n Spaans meeleven en werd volledig omarmd door hun familie en vrienden. Wat is het fijn om het gevoel te hebben dat ik nog steeds een plek heb om thuis te komen in Almería.

No hay mal que por bien no venga.

(Na regen komt zonneschijn)

Het idee dat op Erasmus gaan altijd helemaal geweldig is en verbonden is aan dagen zonder slechte of ambetante momentjes heb ik al snel uit mijn hoofd moeten zeggen. Ook in Spanje kon ik eens opstaan met een slecht humeur, thuis missen, het jammer vinden dat het al zo lang geleden is dat ik met Filologen heb kunnen dansen. Maar ik heb meer dan ooit ontdekt dat de zon echt mijn vriend is. Vanaf het moment dat er eens iets wat minder ging, trok ik naar het strand. Daar zat ik soms urenlang naar de zee te kijken, te genieten van de warmte, te schrijven en te zingen en dansen met mijn vrienden. Één van mijn favoriete dingen om te doen was de yogalessen, die gingen door bij zonsondergang op het strand. Eerlijk, niets kan op tegen yoga met de rollende golven in je oren, de zeelucht in je neus en zonnestralen op je huid. Een slecht moment? Soms. Een slechte dag? Nooit, daarvoor was er te veel moois. Ik heb veel geleerd in Almería, over cultuur, vriendschap, de wereld, mezelf, kortom over mens-zijn. Op de vraag “was het het waard?”, is er maar één juist antwoord: volmondig ja. Ik hield van het leven dat ik daar had, van de Iene die ik daar was.

Iene De Meyer

De maskers vallen af, het evolutionaire nadeel van de arendsneus

Door Karolus Wakzalver

Ik heb een adelaarsneus, net als mijn vader, mijn grootvader en mijn overgrootvader. De adelaarsneus is zo algemeen in mijn familie, dat ik er mijn voorraad ontsmettingsgel om durf te verwedden dat, indien je terug zou gaan in de tijd en een van mijn verre voorvaders tegen het lijf loopt, hij ook een adelaarsneus zou hebben.

Een terecht punt van trots lijkt me, daar de adelaarsneus of arendsneus sinds mensenheugenis de meest statige der neuzen is. Niemand minder dan Plutarchus zelf noemde de adelaarsneus een teken van schoonheid en nobelheid in zijn beschrijving van keizer Marcus Antonius. Men spreekt dan ook wel over een "Romeinse neus", want zoals de glorie van Rome alle latere rijken overschaduwde, overstijgt ook de adelaarsneus alle andere reukorganen.

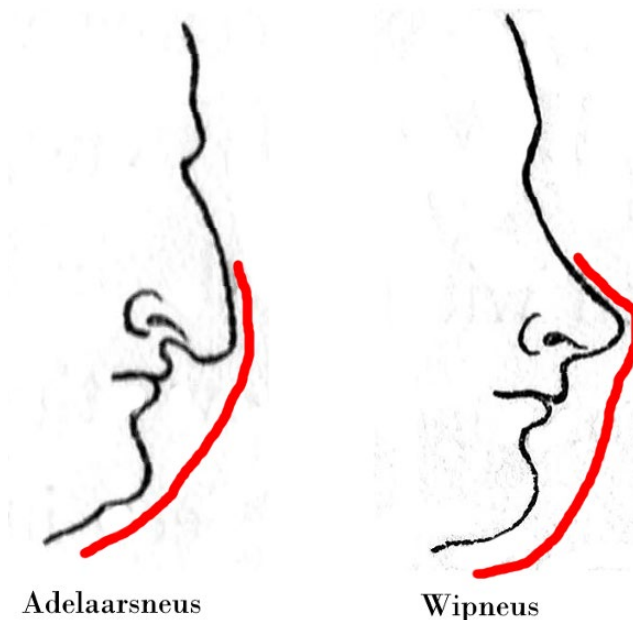
Ik vrees echter een bode van naargeestig nieuws te zijn, want de meest nobele der neuzen verkeert in groot gevaar! Hoewel de adelaarsneus geen direct evolutionair voordeel oplevert, kan je het vergelijken met een imposant gewei, of een kleurrijk verendek. Dit is echter niet zonder risico, want net als een pauw wiens staart te zwaar is om roofdieren te ontvluchten, of een hert met een te groot gewei dat blijft vastzitten in het struikgewas, kan onze neus onze ondergang worden.

In tijden van corona is het immers essentieel om jezelf te beschermen tegen besmettingsgevaar. De meest courante manier om dit te doen is natuurlijk met een mondmasker, maar laat onze anatomie het nu net moeilijker maken om zo'n rotting te dragen! De neerwaartse curve van de arendsneus zorgt er immers voor dat die vervloekte maskers om de haverklap van mijn gezicht glijden! Op zijn zachtst gezegd een benarde situatie. Mensen met een adelaarsneus hebben dus een grotere kans om besmet te raken met het virus, wat op lange termijn onze aantallen kan reduceren tot een fractie van wat ze ooit waren. Het lijkt erop dat neuzen met een opwaartse curve, zoals de wipneus, plots een evolutionair voordeel hebben. Nu, waar wil ik naartoe met deze monoloog? Om mijn toekomstige nageslacht de beste kansen te geven in een wereld vol virussen en pandemieën, ben ik op zoek naar een charmante dame met een wipneusje. Hebt u interesse? Contacteer mij dan gerust via dilemma@filologica.be.

Hoogachtend,
Karolus Wakzalver esq.

(Zowel Dilemma als de auteur distantiëren zich van elke ideologie die mensen rangschikt en beoordeelt op basis van fysieke en/of genetische kenmerken. Dit artikel is 100% satirisch en wil net aantonen hoe absurd dit gedachtengoed is).

Schematische voorstelling van neustypes bij het dragen van een mondmasker:

Adelaarsneus

Wipneus

Fysiognomie van een adelaarshoofd, Charles LeBrun

FILOLOGICA

Prenior (s)preekt

Ik was een beetje aan het studeren (lees: op mijn Nintendo Switch aan het spelen boven mijn cursussen) toen de scriptoren mij opeens een berichtje stuurden. “Hallo, zie je het als volgende preses misschien zitten om iets in de volgende Dilemma te schrijven?” Ja, natuurlijk, dacht ik bij mezelf, maar waarover moest ik dan in hemelsnaam schrijven? Ik vind dat ik nog redelijk goed kan schrijven, behalve als het over mezelf moet gaan.

Goed, ik probeer het gewoon eens. Ik ging aan mijn laptop zitten, keek eens naar wat mijn voorgangers allemaal geschreven hadden in hun tekstjes en begon gewoon ook wat te schrijven: “Hallo, ik ben Lennert en volgend jaar ben ik de preses van Filologica. Het volledig nieuwe presidium en ik hebben er nu al heel veel zin in. Jullie toch ook?” Klaar. Drie zinnnetjes en ik had eigenlijk niet veel meer dan dat te zeggen. Wat nu? Oké, dat is helemaal geen probleem natuurlijk. Leg dat tekstje nu gewoon aan de kant en doe even iets anders; die inspiratie zal hopelijk straks wel komen. Maar ze kwam maar niet. Ik bleef wachten en hopen op een aha-erlebnis waardoor ik alles wat ik wilde schrijven in een creatieve roes zou kunnen neerpennen. Maar er kwam gewoon totaal niets.

Daarom besloot ik om gewoon eens wat hulp aan een vriendin die wel iets van schrijven afweet te vragen. Ik stuurde haar enkele pogingen van mij door en vermeldde dat ik eens had gekeken naar wat voorgangers hadden geschreven, maar dat ik niets wat ik zelf schreef goed genoeg vond. Het voelde allemaal niet authentiek, niet als iets van mij. Ze antwoordde dat dat misschien juist het hele probleem was, dat ik te veel rekening hield met wat de rest schreef en dat wat wilde na-apen. “Begin gewoon eens opnieuw vanuit jouw perspectief en wees gewoon jezelf”, zo raadde ze me aan. Dus volgde ik maar gewoon haar advies en begon wat te typen over mijn dagelijkse bezigheden tijdens de paasvakantie, tot ik plotseling een idee kreeg waarover ik het wilde hebben.

En ja, nu zitten we hier zo’n beetje en heb je er net het resultaat van gelezen. Mijn excuses voor mijn moraliserende toontje, maar ik weet dat ik me hier erg mee geamuseerd heb en dat dat het belangrijkste is als je iets leuks wilt creëren. Of mijn eerste ‘de senior (s)preekt’ nu volledig vlekkeloos zal verlopen, betwijfel ik. Wel weet ik zeker dat ik mij volgend jaar kapot hard zal amuseren als preses en ernaar uitkijk om al mijn mooiste, gekste en wazigste herinneringen samen met jullie te delen en mee te maken. Zowel hier in Dilemma, als in het echt op één van onze prachtige activiteiten die we allemaal zo hard missen. Het volledig nieuwe presidium en ik hebben er nu al heel veel zin in. Jullie toch ook?

Lennert Camp

Afscheid van filologica

Jasper

Het is mooi geweest. Fantastisch mooi.

Tijdens dat eerste jaar in Gent, voelde ik dat er iets miste. Toen ik vervolgens in aanraking kwam met zo'n toegankelijke, hilarische bende als die van Filo, wist ik dat ik goed zat. Iedere ochtend na een fuif of cocktailavond opstaan en je afvragen wanneer de volgende zou komen, echt fantastisch. Een stap in het onbekende en een coöptatie later sta je plots op een barbecue, die je dan nog eens zelf georganiseerd hebt. De eerste grens is verlegd. Ondertussen is mijn kot veranderd in een museum met een imposante verzameling aan herinneringen uit mijn feestjaar: slingers van *Freaks versus Geeks*, brieven van de Harry Potter cocktailavond aan mijn plafond, posters van de openingsfuif en het galabal... Vaak kijk ik naar deze relikwieën en prijs ik mezelf gelukkig. Dan zijn alle stressy trauma's – *kuch kuch* galabal en cavafuif – het meer dan waard.

Als ik dan diep graaf in mijn herinneringen, denk ik aan de fantastische lustrumweek in het eerste presidiumjaar, alle cocktailavonden – zeker die met Dorst, die Strawberry Daiquiri is kapotgaan – en de cantussen waarbij ik telkens iets anders uitprobeerde om te drinken. Cantussen op pure jenever blijkt heel effectief, *write that down!* Maar wat mij nog het langst zal bijblijven, zijn net de gewone momenten. Samen permanentie hebben met Emma, voor de duizendste keer burgers van Fou D'Art (rip) opeten in de kelder met Marlies, in de Amber shotjes van Jelle verzamelen, en vooral alle leuke galabals en Vooruitfuiven afschuimen met de *partysquad*. Alle katers – ja, zelfs die na de bierbowling waarbij mijn fiets op meerdere plaatsen gekraakt was – zijn het waard. Dit jaar hebben we dat moeten missen, maar wees maar zeker dat ik er volgend jaar weer bij ben om katers in te halen, en dit keer zonder verplichtingen. Mijn kiel moet volgend jaar nog vol en ik heb nog heel wat adjes uit te delen 😊.

In elk van mijn drie presidiumjaren had ik het geluk om omringd te zijn door echte toppers. Kusjes aan de vriendengroep zonder wie ik nooit in contact was gekomen met Filo. Bedankt Leen om zo'n fantastisch medefeestje te zijn en voor al het *late night* geroddel 😊. Bedankt aan het DB van '19-'20 voor alle fun die we gehad hebben. *Shout-out* naar Serafina en Julie, die mij om heel verschillende redenen in mezelf hebben doen geloven. Een onmetelijke merci aan het huidige presidium, jullie zijn stuk voor stuk toppers! En natuurlijk zeer veel liefde voor Marlies, Sergio en Cato, zonder wie ik nu gereduceerd was tot een hoopje gestreste pudding. Wanneer het mag, doen we onze DB-cocktail gewoon opnieuw.

Het was een eer om dit jaar preses – of ja, eerder een #notmypreses (thanks Stijn) – te mogen zijn van zo'n fantastische vereniging. Filologica zal altijd een deel van mij blijven... maar die korting was ook wel nice. Tot in den draai,

Jasper x

Floris

“Ah, jullie gaan naar die cantus van Filologica. Denk je dat er nog plaats is?”

-Floris tegen Leen in oktober 2016

Fast forward naar enkele maanden later en ik was vastgeroest bij Filo. En nog wat later zat ik in het presidium van onze geweldige kring. <3

Vier jaar later ben ik er nog steeds, maar het is echt echt echt – ik zweer het – mijn laatste jaar.

Ik wil ook heel wat mensen bedanken, maar dat is nu niet zo makkelijk, want woorden schieten me te kort. :(

Dankjewel aan iedere preses met wie ik heb mogen samenwerken.

Dankjewel aan alle presidiumleden met wie ik heb mogen samenwerken.

Dankjewel aan alle mensen bij wie ik kon overnachten. Jullie zijn de echte MVP's. (Ook sorry voor de overlast.)

Dankjewel aan Blandinia Sport. We hebben weinig wedstrijden gewonnen, maar de crew waarmee we het deden maakte het LIT.

Dankjewel aan Marlies. Dit laatste Filojaar is veel leuker geworden nu ik samen met jou gek kan doen xoxo.

Dankjewel Filologica. Dankzij jou ben ik als persoon gegroeid, heb ik geweldige mensen leren kennen en wonderbaarlijke dingen mogen meemaken.

Veel liefs en tot volgend jaar,

Floris

Emma

Mooiste herinnering aan Filo:

Dit gaat héél erg melig klinken maar mijn mooiste herinnering aan Filo is niet één specifiek moment, maar eerder een combinatie van de vele momenten toen Filo er was om me op te vangen. Tijdens de drie jaar dat ik lid mocht zijn van het allermooiste presidium van Gent, heb ik in mijn persoonlijke leven wel wat *ups* en *downs* gekend, maar Filo was er altijd om ervoor te zorgen dat ik bleef doorgaan. In de meeste gevallen betekende dat: mij voederen of me niet aan mezelf over laten, maar dat was al meer dan genoeg om een onvoorwaardelijke liefde voor de kring en iedereen erin te laten ontstaan.

(Bij deze ook een kleine bedanking aan al degenen die me rechtop hielden en voor eeuwig in mijn hart zullen zitten: Amber, Florine, Floris, Serafina, Nele, Cato, Victor, Julie, Sergio, en – *last but definitely not least* – Vince)

Onvergetelijke momenten:

Hieronder vind je een korte lijst van de vele momenten die me altijd zullen bijblijven (niet geordend in chronologische volgorde of volgens belang):

- Komkommers aan het kampvuur op presidiumweekend
- De heropeningsfuif van de VPPK waar we opeens allemaal waren – en vooral de fantastische pré in de kelder van Sergio ervoor
- Het onverwachte vat in de Delta dat nog zo'n spontane Filo uitgangsavond opbracht (en dat zijn meestal de beste)
- Party Animals met Simon op bachelorweekend
- Die keer dat ik bijna in slaap was gevallen in de Amber door de rougekes
- Toen ik een lustrum-spaghetti-avond overleefde
- Die keer dat ik ontdekte hoe erg mijn kersenallergie was op presidiumweekend
- Elke ronde door de Blandijn in een winkelkar
- Het uitbundige dansen in het midden van de corona op Jan Klaassen

Boodschap voor de rest:

Ik denk niet dat ik kan uitdrukken hoeveel ik hou van iedereen met wie ik deze reis heb kunnen meemaken, en ik hoop vooral dat we binnen twintig jaar nog allemaal deel uitmaken van elkaars leven. Ik heb het nooit willen geloven, maar de universiteit is de plaats waar je vrienden voor het leven maakt. Dit is normaal het moment waarop je samen met je vriendinnen zit te wenen op een cantus, maar die meligheid zal ik jullie hier besparen. Voor alle mensen met wie ik een speciaal moment gedeeld heb, weet alvast dat er door mij al meerdere traantjes gelaten zijn bij het beëindigen van mijn studentikoze carrière, maar ik zal jullie nooit vergeten!

Dikke knuffels,
Emma

Simon

Beste medefilologen Liefste vrienden

In de voorbije vijf academiejaren, samen goed voor meer dan 600 lesdagen en dansavonden, heb ik als presidiumlid meermaals de blijde blikken bewonderd van talloze leden op onze talloze activiteiten: van rijkelijke eetavonden en studentikoze studiesessies, tot parmante Dilemmavergaderingen en solemnele dictees. Dat alles was echter niet mogelijk geweest zonder de inzet en samenwerking van de presidiumleden van Filologica.

Binnenkort breekt dan ook een bijzonder moment aan: ik sta op het punt om de Blandijn – en Filologica is mijns inziens daarmee ontegenzeggelijk verbonden – te verlaten. Daarom kijk ik graag met jullie een stukje terug én een stukje vooruit. En dat doe ik aan de hand van drie lessen die ik tijdens mijn tijd bij Filologica geleerd heb.

Eerst en vooral: geniet met volle teugen! Toen ik in 2016 als volgroeide puber mijn eerste stapjes aan onze alma mater en in het studentenleven zette, had ik de verhalen over genoeglijke rendez-vousjes op de Trabla of nachtelijke escapades in de Overpoort nog niet gehoord, laat staan dat ik wist wat een studentenvereniging inhield. Die openbaring vond plaats tijdens mijn cantusontmaagding (#neverforget 14/11/2016). Anders dan de uitspraak van de Nederlandse auteur Gerrit Paape doet vermoeden, behelst een studentenvereniging zoveel meer dan wat leken denken. Paape noemt studenten “volstrekt onbekwame elitekinderen die hun leven verdartelen met drinkgelagen en gokspellen en voor wie hun studietijd meer oplevert aan geslachtsziektes dan aan bruikbare kennis”, maar niets is minder waar. Ik mag wel toegeven dat het al snel tot me doordrong dat Filo zoveel meer is dan enkele zatlappen op een (weliswaar knusse) zangavond.

Levensles twee: durf te falen én te groeien. In het academiejaar 2017-2018 trad ik voor het eerst toe in het presidium, de heilige tempel der filologen. Aanvankelijk bleek dat ik de organiserende T.A.P.-functie wat onderschat had – en dan vooral het tijdig doorsturen van de kostenramingen (sorry Florine). Maar dat hoorde nu eenmaal bij het op poten zetten van evenementen: vallen. En opstaan. Lid worden van het presidium betekent immers leren omgaan met je verantwoordelijkheden en dat in een veilige omgeving omringd door je studiegenoten. Sommige talenten kun je nu eenmaal beter ontdekken in een studentenvereniging dan vanachter de collegebanken.

Lid worden van het presidium – en van Filologica *tout court* – betekent daarnaast ook dat je de meest memorabele momenten uit je studietijd mag delen met (nieuwe) vrienden. Niet alleen werd ik elke zondagavond na het weekend in m'n ouderlijke huis opgevangen door mijn collega's, ik werd ook steeds verwelkomd door mijn kameraden. Dat is dan ook de derde en laatste les: wees je ervan bewust dat je deel mag uitmaken van een gemotiveerde groep jongvolwassenen die enkel het beste voorheeft met haar medestudenten en met elkaar. Iedereen helpt iedereen om scherper te worden en zijn functie maximaal uit te oefenen, maar ook – en vooral – om met elkaar de draak te steken en de meest ludieke (en soms emotionele) situaties in elkaars bijzijn te beleven.

Kortom, lid worden van Filologica had een grote impact op mijn persoonlijke en interpersoonlijke ontwikkeling. Ik heb genoten van mijn studententijd (voornamelijk door deel te nemen aan Filologica's activiteiten), ik ben gegroeid door als T.A.P., Scriptor en Studiepreses mijn competenties te ontwikkelen, en ik heb al die momenten steeds met mijn hechte vriendengroep gedeeld. En wat Paape zegt, mag dan wel deels waar zijn: studenten spijzen de Belgische schatkist abundant door de accijnzen op bier te betalen. Maar vergeet niet dat de immateriële (meer)waarde van studentenverenigingen zoals Filologica des te groter is.

Tot slot nog een toegenegen dankbetuiging aan alle presidiumleden en presides van 2017-2018, 2019-2020 en 2020-2021, en een bijzondere dankjewel aan de *Buzzy Busters*, mijn allereerste Filo-maatje Joke en mijn functiepartners Maxim, Flor en Ben!

Tschüss
Simon

Julie

Lieve medefilologen

In een nog niet zo heel ver verleden, stond ik zelf aan het redactionele roer van dit blad. Via deze weg afscheid nemen van de kring, maakt die levenscyclus rond. Op mijn beurt wil ik iedereen bedanken die de afgelopen jaren mee het pad der filologen heeft bewandeld en vormgegeven.

Voor de eervolle vermeldingen begin ik graag bij Tina, die van bij de introductiedag het boegbeeld van Filologica voor me was en naar wie ik steeds heb opgekeken. Die eerste vage septemberdag, had ik geen idee dat ik zelf nog in haar voetsporen zou treden. Mijn medescriptor Youness, voorgangers Arne, Florine en Serafina, mijn vice Kaat en opvolger Jasper, draag ik allen in mijn hart. In het bijzonder rest mij mijn steun en toeverlaat Ben te kronen, en mijn dichte vrienden te bedanken zonder wie de afgelopen jaren ondenkbaar waren geweest.

Mijn tijd binnen Filologica samenvatten in 500 woorden was een heuse uitdaging. Ingegeven door het medium en een vleugje melancholie, (z)waande ik mij even terug scriptor en schreef ik dit stukje. Wie weet, vinden mijn medezwanen er ook een beetje van zichzelf in terug.

Cygnus olor

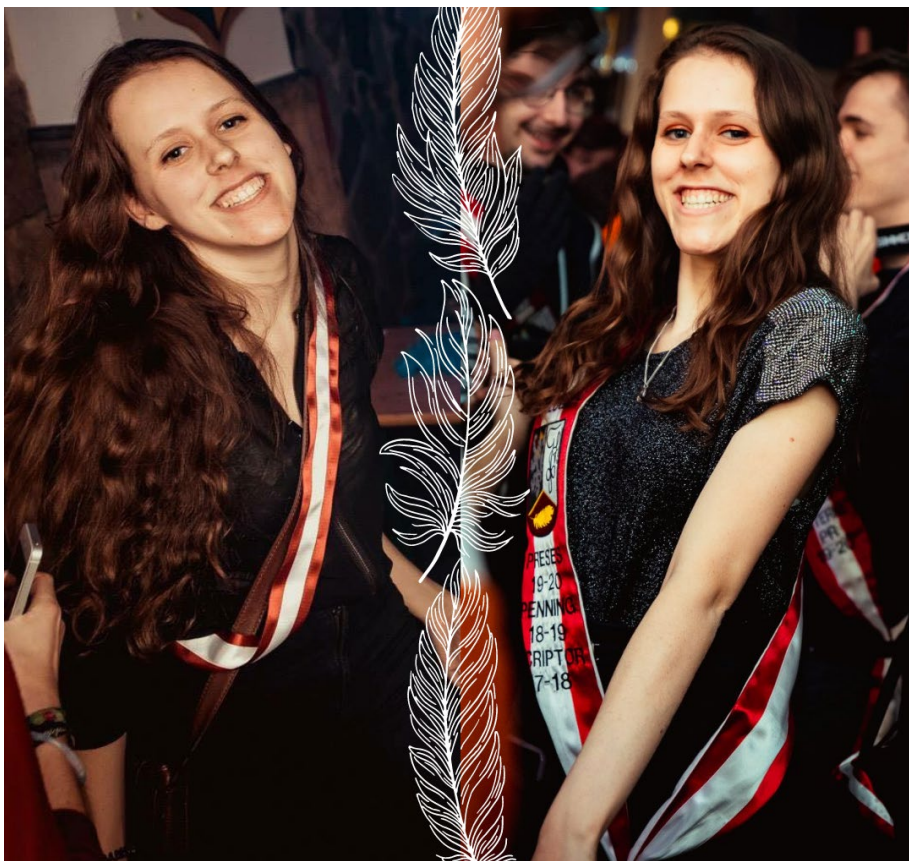
In de stromen van de Gentse wateren, zag een pasgeboren pul het eerste levenslicht. Haar ogen nauwelijks geopend, kon ze het pad dat voor haar was weggelegd nog niet waarnemen. In het warme nest vond ze comfort. In haar dons bescherming. En in haar dromen vond ze mogelijkheden.

Vanuit haar kleine lijfje ontwikkelde zich een veer, die ze greep met beide poten en waarmee haar dromen zich vertaalden naar pseudoliteraire staaltjes. Naarmate ze verder vertrouwd geraakte met het nest, droeg ze haar steentje bij aan de warmte. Dag na dag telde ze de takken bij elkaar, tot er net genoeg waren om voor iedereen beschutting te vormen. De pul ontwikkelde zich tot jonge zwaan, van wie de veren vleugels werden.

Onder die vleugels, verwelkomde ze op haar beurt pasgeboren pullen. Samen bouwden ze verder aan het nest. Terwijl de pullen eigen veren ontwikkelden en zelf voor takken zorgden, werden haar vleugels groter dan het nest. En hoewel ze zich wilde vasthouden aan haar basis, was ze niet opgewassen tegen de naderende storm die de takken onder haar lijfje vandaan blies.

Noodgedwongen, maar met veel vertrouwen in de pullen, begon ze aan haar vlucht. De nog ongrijpbare horizon in het vooruitzicht. In de open hemel zocht ze onwennig naar een pad. Wanneer ze haar koers niet leek te vinden, greep ze terug naar het nest. En in haar nostalgie vond ze vertrouwen. Telkens wanneer ze het evenwicht dreigde te verliezen, bracht de gedachte aan haar medezwanen haar weer in balans.

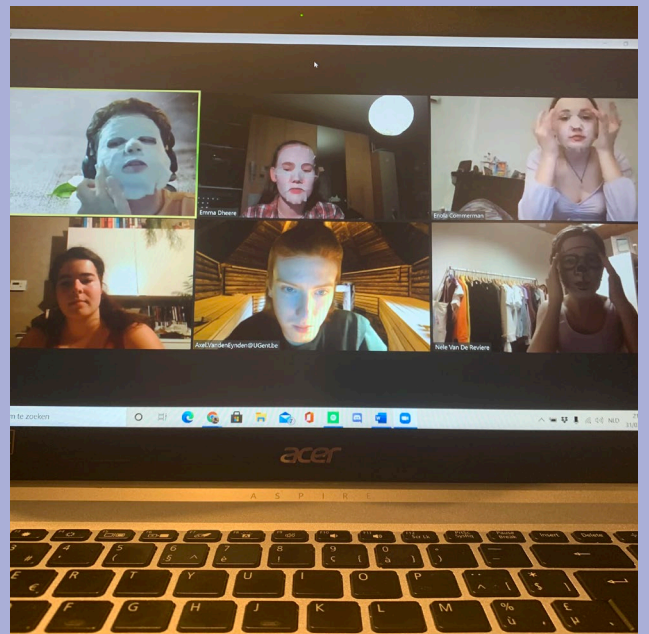
In nieuwe wateren zoekt ze vandaag beschutting, wetende dat ze er niet eeuwig kan verblijven. Ooit komt de dag waarop ze ook dit nest zal verlaten en haar vlucht moet verderzetten. Maar de jonge zwaan vreest de open hemel niet meer. Met vertrouwen in haar kracht, zal ze opnieuw haar vleugels spreiden. Op zoek naar nieuwe (w)oord(en).

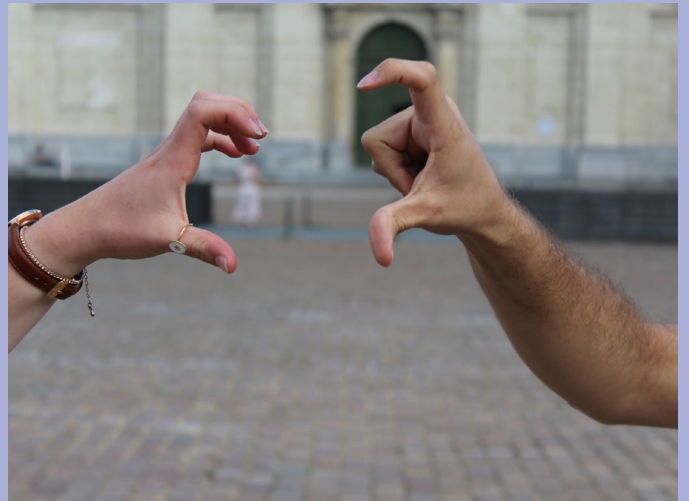
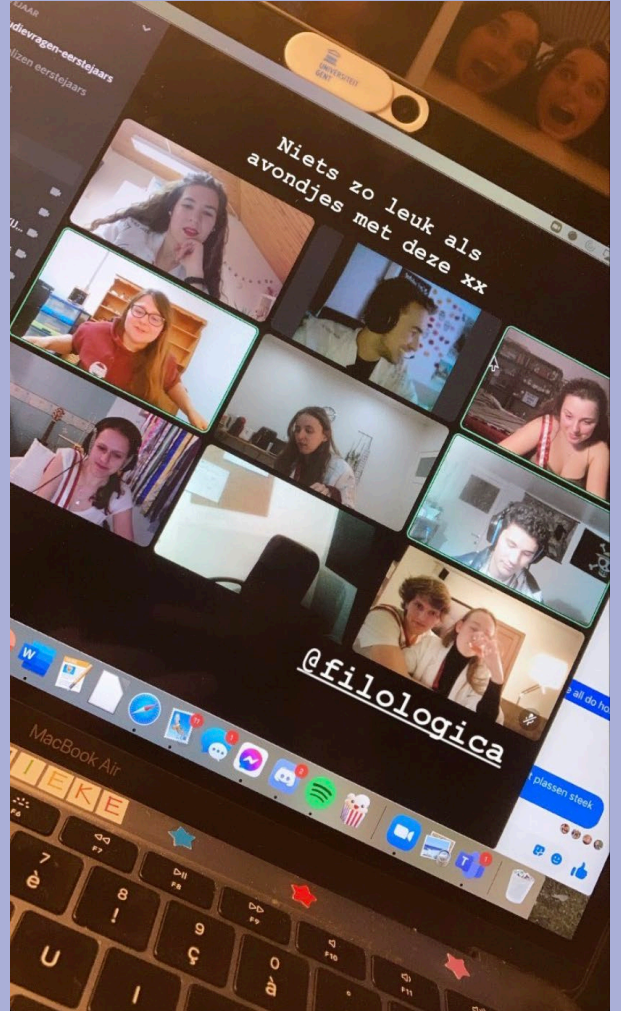

FOTOBEEK 2020-2021

A red pushpin is pinned to the top edge of a yellow sticky note. The sticky note is slightly wrinkled and has a soft shadow beneath it. It is placed on a solid blue background. Another yellow sticky note is partially visible underneath the top one.

SPEAKER'S CORNER

Queeste naar de volmaakte chocoladekoek

Ik weet nog goed toen ik als kleine snotneus op alle mogelijke manieren mijn chocoladekoekenkennis probeerde uit te breiden. Een eerste liefde woonde ergens in het woeste land van het verre West-Vlaanderen, dus moest ik occasioneel die trein op. En in het station, waar ik anders zelden kwam, was uiteraard een Panos die mijn nieuwsgierigheid prikkelde. Mijn eerste Panos-chocoladekoek... Het was een regenachtige dag, met windstoten van 100 km/u, lokaal zelfs meer. Of het was zonnig. Dat weet ik niet, ik wilde gewoon een weersbeschrijving op papier zetten ter ere van clichés. De chocoladekoek was vreselijk, ik verorberde hem op de trein, met ongeloof en verontwaardiging, verslagen door de ketterse ketenbakkerijen. En toen ik arriveerde in het hol van Pluto, werd mij verteld, met een zekere vanzelfsprekendheid: "Je ziet er bleek uit, heb je een chocoladekoek van de Panos gegeten misschien?"

En sindsdien werd ik me bewust van die onuitgesproken maar ijzersterke wet. De Wet van Panos. Later, toen ik mijn boterkoekenleven als Gentse student verderzette, merkte ik hoe ook Gentenaars die Wet geïnternaliseerd hebben. Chocoladekoeken in de Panos: "Hè?!" Alleen als De Brug niet open is werd de Panos betreden. Dan worden lichamen overmeesterd door Newton die je dwingt rechtlijnig in beweging te blijven van De Brug tot aan de Panos¹. En net dat overkwam mij vandaag, op een doodgewone zaterdagochtend, waar De Brug me verwelkomde met gesloten deuren.

Ik weet niet waar ik moet beginnen, beste lezer. Ik heb mezelf alvast toegestaan enkele illustraties bij te voegen. De chocoladekoek lijkt op een worstenbroodje! Een worstenbroodje met twee bruine, afbrokkelende chocoladeworsten die over datum zijn. Voor het gemak noem ik het De Worstenkoek. Daarnaast lijkt het alsof De Worstenkoek al enkele dagen onder de toonbank ligt, en ze hem met een bezem er vanonder gezwierd hebben waarna hij op mijn bord terecht kwam. Als je De Worstenkoek doormidden snijdt om de diameter te bepalen, staart de binnenkant je gemeen aan als het braakland in Dante's negen ringen naar de hel, of de ingewanden van een roker op de operatietafel.

Het is moeilijk te beschrijven hoe droog deze Worstenkoek precies is. Misschien is het vergelijkbaar met de volgende situatie: het is elke nacht gemiddeld 40 graden, je hebt twee emmers mojito gedronken op een festival in de Sahara, de volgende ochtend word je wakker en neem je een hap zand, en daarna heb je een afspraak bij de tandarts waar ze met een buis je speeksel wegzuigt om te boren in je hoektand. Kan je het gevoel oproepen? Wel, het was droger dan dat. Toch zat er ook een zekere vettingheid in, op een achterbakse manier. Want van de vettingheid kreeg je dorst. Als kers op de koek verkrumelde het droge, vettinge deeg onmiddellijk wanneer je er je tanden in zette, en vielen de chemicaliën in een poederachtige textuur uiteen.

Alles in beschouwing genomen krijgt deze Worstenkoek geen rating. Een score op tien lijkt misplaatst. Ik nodig dan ook iedereen uit te reflecteren over vorige ervaringen met Panos-chocoladekoeken, of om er eentje te gaan halen. Durf denken, eet chocoladekoeken!

Misnoegde maar vriendelijke groet,
Yumi Demeyere, Boterkoekoloog en Eredoctoer in Chocoladekoeken
Faculteit Boterkoeken en Deegbegeerte, kantoor CH0C0

¹ De Traagheidswet van Newton: Een voorwerp waarop geen resulterende kracht werkt, is in rust of beweegt zich rechtlijnig met constante snelheid voort. $F = m \times a$

Lezersbrieven

Recht op antwoord.

De kracht van de koek!!!

Geachte redactie,

Met groeiende belangstelling, doch ook enige ergernis lees ik sinds enkele maanden de chocoladekoekreviews van mevrouw Yumi Demeyere. Ja, ik weet het, de chocoladekoek zit in de lift en niemand kan achterblijven, maar toch...

Zo las ik onlangs in De Standaard (!) een artikel over het verschil tussen een chocoladekoek en een boterkoek. Dat maakt natuurlijk heel wat duidelijk; vele mensen leven nog in onwetendheid en jullie chocoladekoekenrecensiereekspublicatiedrift draagt zeker bij tot de smaakontwikkeling en kennis van de gewone homo sapiens in deze.

Een belangrijk aspect van de boterkoek is echter nog steeds onbesproken gebleven, namelijk wat ik als 'het verwoestende innerlijke leven' van de chocoladekoek benoem, kortweg 'de kracht van de koek'.

Sta me toe even kort uit mijn persoonlijke geschiedenis te putten.

Tot enkele maanden geleden leefde ik het leven der onwetenden. Als schappenvuller in de Aldi had ik een perfect leven. Geregelde werktijden, een niet al te uitdagend takenpakket, een loon om je bescheiden te houden en natuurlijk als eerste toegang tot de Knaldi-deals. Zo had ik thuis heel wat nutteloze apparaten met een snoer staan. Maar passons.

Enkele maanden geleden nam onze dierbare directeur (ik noem hem hierna gemakkelijkshalve Dédé) een omwentelende beslissing. Voortaan zouden in onze supermarkt de koeken ter plekke, als het ware live, worden afgebakken. En zo kwam, door Dédé, de koek in mijn leven. Mijn collega's protesteerden en masse; het afbakken was een extra taak in hun al volle karretje. Ikzelf vond het heerlijk. Dédé probeerde de onlusten in de kiem te smoren. Zijn voornaamste argument daarbij was 'jullie moeten toch al de productcodes niet meer uit het hoofd leren...'. Waarna de vakbond argumenteerde dat de codes uit het hoofd leren gezond was, zowat de enige cognitieve taak in het pakket was ...etc etc...

Voor mij was de oven een geschenk van de Goden. De geuren die zich verspreidden toverden de grauwe, kleurloze winkel om in een olfactorisch paradijs.

De uren vlogen voorbij terwijl ik door het kleine ovenraampje keek hoe mijn lieve diepvrieskoekjes langzaam goudbruin kleurden, de heerlijke aroma's beroerden mijn dichtelijke ziel.

Chocoladekoek, gij geurt mij aan

Uw zacht gevul is zoete waan

En alle korstjes blozen...

Meerdere keren werd ik via de omroepinstallatie door Dédé tot de orde omgeroepen.

Alberto, kassa vier...

Alberto, magazijn...

Alberto, wakker worden...

De toon van Dédé werd al snel grimmiger. Heel het chocoladekoekgebeuren was hem zwaar gevallen.

Ambras met de vakbond, met zijn personeel, een staking en zijn vrouw bleef maar doorzagen over een cruise op de Nijl, terwijl zijn maag het al zo zwaar had te verduren.

Uiteindelijk bereikte de vakbond een mooi compromis met Dédé. De oven verdween, maar door de vrijgekomen tijd (er moest niets meer afgebakken worden) was er ruimte om één personeelslid 'te laten gaan'...

Zo was ik niet alleen mijn oven en mijn koeken kwijt, ook mijn werk en inkomen, en nog wat later ook mijn uitkering, huis en vrouw.

Ik leef nu onder een brug van de E17 en bezit niets meer behalve zoete herinneringen. Ik mediteer, filosofer, transcendeer. (en controleer regelmatig de vuilnisbakken van het UZ)

Dus alvorens al te lacherig te doen en de chocoladekoek te bestempelen als een typisch product van de luxe maatschappij... Gedenk o mens, de verwoestende innerlijke kracht van deze levensvorm!

Namasté

Vriendelijk Groet,

Alberto

PS Ook een hartelijke groet van Dédé. Hij slaapt hier in de doos naast me.

Zijn vrouw is alleen op reis geweest, naar Kenia, en heeft zich daar laten inpakken (of liever uitpakken) door een beach-lover.

Toen ze terug thuis kwam, mocht Dédé finaal inpakken.

Alweer een bewijs van de kracht van de koek!

—— Lezersbrieven ——

Beste chocoladekoekenwatcher (-taster?),

Na queesten allerhande over wie nu wel in een ruime omgeving rondom de Blandijnberg de meest smeuijge chocoladekoeken aan het studentendom (als zoete broodjes) aanbiedt, lijkt het stilaan aangewezen ten behoeve van de armlastige studerende medemens een chocoladekoekenprijsvraag te organiseren en daarna een kostenbatenanalyse en/of gezondheidsanalyse (m.b.t. frequente consumptie) te overwegen...

Zo'n prijsvraag vergt een degelijk bestek: het gebruik van al dan niet echte boter en de herkomst ervan (bv. van polderkoeien uit Diksmuide of van het Ardeens blauw uit Rochefort ...); het gebruik van fairtradecacao-bonen, de zuiverheid van het glazuur, de nutriscore, de coronaproof-omstandigheden van het bakproces, enz...

De aanbieders dienen zowel een prijs op te geven voor één chocoladekoek (voor een vluggertje) als voor een dozijn (korting?) voor een vierkoppige kotbubbel! Prijsstijgingen in de toekomst wegens de cacaoprijsrevolutie op de internationale markt dienen vermeld te worden in de offerte!

Het resultaat moet in elk geval zijn: een betaalbare chocoladekoek voor elke student nu en in de toekomst, zodat het kotleven ook leefbaar blijft!

Namens de werkgroep 'Chocoladekoek en vrienden' (zie: facebook)

PS. Dilemma: indien de prijsvraag onvoldoende resultaat oplevert, moet gedreigd worden om over te schakelen op boterkoeken (vertaling naar het Antwaarps: 'koffiekoeken'), met of zonder rozijnen.

Elk zegge het voort!

Peter

Dingen die beter bleken dan geanticipeerd: vijf nieuwe coronahobby's

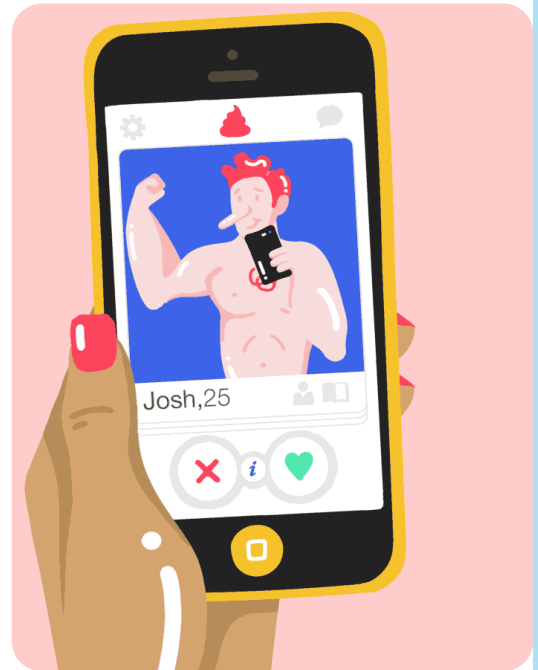
Iedereen begint in coronatijden nieuwe hobby's – dat is gewoon een feit. Ikzelf was er vorig jaar in maart ook van overtuigd dat ik mezelf ging heruitvinden als topsporter. *Spoiler: did not happen.* Dubbele spoiler: omgekeerde is gebeurd – ik ben al blij als ik tien minuten ga wandelen tegenwoordig. Er zijn echter andere hobby's die beter zijn uitgedraaid dan gedacht, dus bij deze: een voorstelling van dingen die beter bleken dan geanticipeerd.

1) Tinder

Een jaar geleden vond ik Tinder nog een vage app voor *desperate* mensen, maar na quasi een jaar corona was het tijd om een toontje lager te zingen (en was ik zelf ook *desperate* geworden, maar dat is een klein detail). Ik heb dus uiteindelijk Tinder gedownload, en ik moet zeggen, de ervaring is me beter bevallen dan ik had gedacht. Eens je voorbij alle jongens uit het middelbaar hebt geswipet (er is een reden waarom ik geen contact heb met die kerels uit het middelbaar, en het is niet omdat ik ze graag wil tegenkomen op Tinder), kom je wel speciale dingen tegen.

Allereerst is het vrij amusant om superbrakke openingszinnen te ontdekken. Je zou denken dat niemand nog openingszinnen gebruikt als 'de magazijn of het magazijn' en 'deed het pijn toen je uit de hemel viel', maar over het algemeen lopen er blijkbaar weinig originele mensen rond op deze aardbol. Leuke opportuniteit tot onderzoek naar de creativiteit van de mannelijke geest (of de vrouwelijke, ik ben er niet van overtuigd dat het omgekeerd beter is).

Daarnaast is Tinder ook wel een gezellige vleeskeuring: als je ooit genoten hebt van het programma *Naked Attraction* (geef maar toe, we hebben er allemaal al naar gekeken). Tinder is zowat hetzelfde, maar dan met iets meer kleren. Normaal gezien, toch. Of allez, hopelijk. En anders: ze kunnen je alleszins geen foto's sturen en je kan direct ontmatchen – beide *vital assets* van Tinder.

Daarbovenop leer je echt nieuwe *kinks* kennen via de bio's van vage *fuckboys*, wat op zich een leerrijke ervaring kan vormen. Van vele concepten wist ik niet eens wat ze waren tot ik ze tegenkwam op Tinder, en *if nothing else* normaliseert het alleszins wel polyamorie of open relaties, want een goeie tien procent van de mannen op Tinder had al een vriendin (die ofwel wist van haar boyfriend's Tinder ofwel niet, het varieerde wat). Andermaal een uitgelezen opportuniteit tot onderzoek naar wat er exact mis is met heteromannen.

2) Massagevideo's

Dit klinkt super vaagjes, maar ik bedoel dus echt letterlijk massagevideo's en niets anders. Kleine tip op voorhand: zoek niet gewoon 'Thaise massage' op, want dan kom je niet exact uit waar je verwachtte uit te komen – *unless you're into that, you do you*. Nee, echt gewoon een massage om de spiertjes te ontspannen (die we niet eens gebruiken in coronatijden, maar soit, andermaal een detail). Ik weet niet wat het is – spiegelneuronen of zoiets, gok ik – maar het is echt superontspannend om te zien hoe iemand anders gemasseerd wordt. Ook gewoon de ASMR van een beetje olie op een rug – het is bijna alsof je er zelf ligt. Buiten het feit dat je er niet zelf kan liggen, want die massagetherapeuten hebben in geen jaren hun zaak mogen opendoen, maar soit. (NVDR: ze gaan blijkbaar eind april weer open, maar is het voor lang? *Let's find out!*) Ben jij één van de 5% op de wereld die niet geniet van een goeie massage, dan zijn er ongeveer duizenden andere ASMR-video's met speciale POV's die jou als de uitverkorene doen voelen. Intussen ben ik op Youtube al bij de kapper gepasseerd (handig voor als België de kappers sluit!), de oogarts (handig voor zij die door al het schermkijken intussen blind zijn geworden – mezelf inclusief), de Spa, de gezichtsverzorging, de neuroloog... Letterlijk, ik ben volop lid van de digitale generatie en zelfs ik wist niet wat er allemaal bestond. *Whatever floats your boat, you'll find it*. En ik zou zeggen, *don't knock it 'til you've tried it*. Ik vond het alleszins beter dan geanticipeerd (ha ha).

3) Jeugdseries

Nu, ik ben de eerste om toe te geven dat vele jeugdseries superslecht waren, maar aangezien we momenteel ook gewoon in een superslechte tijd leven was ik toe aan eenvoudige ontspanning. Ik apprecieer een goede Netflix *murder mystery* net zo goed als *the next guy*, maar soms wil je gewoon iets kijken waarbij je 1) niet te diep moet nadenken en 2) de wereld niet een enorm verdorven plaats is. Jeugdseries zijn hiervoor de ideale oplossing. We zijn in corona uiteraard allemaal begonnen met *Avatar The Last Airbender* te herbekijken (heb jij dat niet gedaan, wat doe

je hier dan nog??? *Go go go!* Dikke kwaliteit die serie!), en daardoor beseft ik dan ook dat die eigenlijk nog steeds pittig goed was. Uiteraard staan de meeste jeugdseries niet op hetzelfde hoge niveau, maar veel dingen blijken beter dan geanticipeerd (tip: herlees andermaal de titel hier en apprecieer mijn kunde).

Onlangs ben ik begonnen met *Victorious* te herbekijken, en Becks schoonheid kan je eigenlijk maar goed appreciëren eens je tienerjaren voorbij zijn. Allez, Jades schoonheid is daar in feite het voornaamste, maar haar *dark humour* kan je ook pas appreciëren op leeftijd. Ook *iCarly* is ouder geworden als een goeie wijn (zo ene van de Albert Heijn die je opdrinkt op de Graslei, snap je), en mijn enige droom in dit leven is om Spencer te worden. *That's it.* Masterdiploma halen? Bijzaak. Welke serie jij zelf dus ook leuk vond, ik zou voorstellen: herbekijk die. Je krijgt er geen spijt van.

Watching avatar as a kid

Rewatching it now

After you defeat all of the Karens you gotta face Mega Karen

4) Facebook comments

Nu, de meeste mensen zijn hier al van op de hoogte, maar de Facebookcomments zijn echt een *hidden gem* om je depressie te genezen. Allereerst zullen de vele dt-fouten (vaak niet eens in werkwoorden alleen!!! los dt-fouten gelezen in substantieven!!!!) je bloed al goed doen koken, om nog maar te zwijgen van de zinsbouw. De <g> is in die comments hetzelfde als de <ch>, en dingen als <sg> voor <sch> komen dan ook regelmatig voor. Daarnaast is ook de argumentering an sich gewoon amusant, en een uitstekend voorbeeld voor hoe het niet moet: 'De jeugd van nu heeft niet te klagen want ooit was het oorlog en dat suckte ook.' 10/10.

Uitstekend argument, mooi uitgeschreven. Niets op aan te merken. Bovendien, als je genoeg ziet hoeveel energie alle Karens hebben om te klagen over de coronamaatregelen en de jeugd, dan krijg je zelf ook een beetje energie via osmose. Geloof me maar: de wil om te leven, die vind je in de Facebookcomments.

5) Je ouders

Bold statement, I know, maar de coronacrisis is het ideale moment om een band te smeden met je ouders. Leg hen Netflix uit, begin samen een serie en al snel blijkt dat jullie allemaal meer gemeenschappelijk hebben dan gedacht (beetje voor de hand liggend aangezien iedereen hetzelfde DNA deelt, maar soit, we studeren hier geen STEM-richting, jongens). Daarnaast kan je ook gewoon weer je *childhood* herbeleven door te puzzelen met je ouders (zelf een puzzel begonnen met mama in december en die ligt nu nog op tafel, maar als jullie doorzetters-DNA delen, probeer dit dan zeker! Mama en ik delen helaas enkel *quitters*-DNA 😞). Er zijn echt honderden mogelijkheden om elkaar in deze coronacrisis toch nog een beetje te helpen. Ook al zijn we allemaal elkaar beu, het ziet ernaar uit dat we hier toch nog even zitten, dus dan kan je je beter amuseren, toch? Intussen heb ik mama bijvoorbeeld al haar gelnagelkunsten laten oefenen op mijn vingers (rip alle nagelspecialistes, ik hoop dat jullie snel weer open mogen want het is niet mama's beste talent), en haar kapperskunsten door mijn haar te laten bleken (we spreken niet over het resultaat). We hebben met het gezin *Bridgerton* volledig uitgekeken en mama en papa hebben zelfs naar de live action gekeken van *Winx Club* (geen aanrader). Kleine tip: neem wel niet de recentste series, want mama is hier nog altijd geschokt door de concepten '*body shots*' en '*shotgunning*', dus als je die niet wil uitleggen, kijk dan eerder iets veilig samen, zoals Marc van Ranst op VTM.

Voilà, dat waren vijf dingen die beter bleken dan geanticipeerd. Probeer ze gerust eens uit. En ik bedoel, als je ze niet leuk vindt, wat ben je dan verloren? Tijd? Die verdoen we toch allemaal al. Je moet je toch bezig houden tot je vaccinatie, en zoals het er nu naar uit ziet, zal dat toch nog efses duren... dus.... proberen maar!

Ineke Barbaix

TO HOBBY OR NOT TO HOBBY

Wat (niet) te doen in coronatijden

Nu de gebruikelijke feestjes en gezellige caféavonden bij wet verboden zijn, blijft er een groot gat achter in de dagelijkse planning van een doorsnee student. Dat gat moet opgevuld worden, dus neem ik de proef op de som en test speciaal voor jullie enkele nieuwe bezigheden uit.

Eerst ga ik fietsen in de natuur. Dat is goed voor de conditie. Althans die van de wielertoeristen die mij om de vijf minuten omverrijden. Ik hijs mezelf uit de greppel en fiets de hele dijk af en weer terug. Een koppel kijkt kwaad omhoog als ik voorbij rijd terwijl zij liggen te vogelen in de bosjes (wat me overigens niet zo coronaprooflijkt, maar wie ben ik). En dan eens de dijk op en heb ik het ook wel weer gezien. Een eend die ik ondertussen al drie keer gevoederd heb kwaakt verveeld naar me. Altijd weer datzelfde meisje met haar zelfde fiets en hetzelfde brood. Misschien wil hij wel eens iets anders dan brood. Een donut ofzo.

Ik heb het wel gehad met de buitenwereld, dus ga ik maar weer naar binnen en besluit om even iets rustgevends te doen. Aha! Ik kan mijn haar knippen. Dan ben ik eindelijk verlost van dat coronakapsel. En zeg nu zelf: wat is er rustgevender dan blindelings een botte keukenschaar op jezelf loslaten? Ik heb de situatie helemaal onder controle; ik heb zelfs een meetlat om zeker recht te knippen. Na een tijdje ligt er een hoopje haar op de grond en zie ik er geweldig aantrekkelijk uit... als je type de zanger van *The Cure* is, welteverstaan. Bij nader inzien hield ik mijn lat toch niet zo recht en heeft de onderkant van mijn haar een grotere hellingsgraad dan de Blandijnberg. Tijd om die schaar weer op te bergen.

Een ezel stoot zich geen twee keer aan dezelfde steen, maar een instabiele student absoluut wel. Nu mijn haar finaal naar de vaantjes is, heb ik het op mijn gezicht gemunt, en ondertussen waan ik me een echte make-upartiest. Elke dag zit er een nieuw kleurtje op mijn ogen. En op mijn handen en de spiegel en de muren en het plafond. Als ik nies, vliegt er glitter in het rond. De spaghetti smaakt naar turquoise en chemicaliën. De kat geeft licht in het donker en mijn huisgenoten lachen groen. Sindsdien is er een ban op kleurtjes in huis, en moet ik iets anders verzinnen om de leegte op te vullen.

Oké, ik heb een idee. Tijd om koekjes te bakken. Ik maak het deeg en proef ervan. Het smaakt beter dan verwacht en ik proef er nog eens van, verwonderd over mijn eigen culinaire kunsten. Na al dat proeven is de pot leeg en is er niets meer over om effectief te bakken. Dat komt goed uit, want de rest van de dag moet ik de hele tijd naar het toilet en zouden de koekjes toch aangebrand zijn. Mijn darmen adviseren me om hier toch maar geen gewoonte van te maken.

Zingen! Dat is het. Wie weet ben ik altijd al een natuurta-lent geweest, maar had ik gewoon nooit eerder de kans om het te ontdekken. Terwijl ik luidkeels liedjes kweel, beeld ik me in hoe ik volgend jaar meedoe aan *The Voice* en alle vier de coaches mij een staande ovatie geven. Mijn fantasie wordt echter abrupt onderbroken door politiesirenes. Een agent vraagt wat er aan de hand is, want hij heeft een telefoontje gekregen dat er hier ergens een kat afgeslacht wordt. Bon, die droom gooi ik dan ook maar weer in de vuilbak.

Ik denk dat ik gewoon Netflix ga kijken. Ik heb alles al gezien, maar misschien hebben ze er iets nieuws opgezet sinds gisteren.

Je weet maar nooit.

Lotte Polfliet

Post-Corona Partytricks

In dit artikel stellen enkele overpoortveteranen één van hun meest (on)succesvolle *party tricks* voor! Begin alvast te oefenen!

Soms kies ik op de rustige plekken van een fuifzaal een willekeurig slachtoffer uit om die te overvallen met vraagstukken die zelfs Plato en Aristoteles reeds bezighielden: "Een vlinderdas, is dat meer een vlinder of een das?"

Er is een bepaald tekort aan zelfrespect nodig om deze uit te voeren.

- Axel Leplae

Om de beste deernes uit een gezelschap te kiezen, raad ik aan om de volgende vraag te stellen. "Het schip van de Griekse held Theseus staat in een museum. Eén van de planken wordt vervangen wegens onderhoud. Is dit dan nog steeds het schip van Theseus? En bovendien: als alle planken worden vervangen, is dat nog steeds het schip van Theseus?" Een identity-crisis kan zich voordoen.

- Pieter Stalpaert

Wil je iemand helemaal inpalmen, dan kan een mopje altijd van pas komen. Nood aan inspiratie? Say no more.

Een opwarmertje: wat is groen en hangt aan je auto? Een spruitenwisser
Een klassieker: wat is zwart en als het uit een boom valt, is je kachel kapot? Je kachel
Voor gevorderden: wat is een pater op een ei? Een broeder

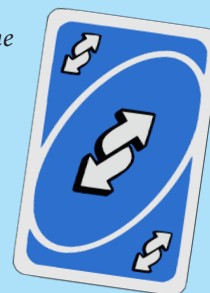
- Simon Lambrecht

Koop op voorhand een snoepketting (zie afbeelding) en doe die rond je nek. Vraag aan toevallige passanten die je wel ziet zitten of ze een snoepje willen. Bied je nek aan en laat ze lekker bijten.

- Enola Commerman

Mis je de sociale vaardigheden om op conventionele wijze conversaties te starten? Niet getreurd! Het enige wat je nodig hebt om het ijs te breken, is één enkele UNO reverse kaart. Kies een potentiële gesprekspartner en stap met een zelfverzekerde blik op hen af. Bied hen vervolgens de kaart aan en zeg: "Zo, nu is het jouw beurt om het gesprek te starten!"

Het is mogelijk dat een lieflijke dame in de Overpoort de kaart aanneemt om hem vervolgens meteen terug aan jou te presenteren, en je zo op een ludieke manier afwimpelt. Dit is echter tegen de spelregels en is mij uiteraard nog nooit in het echt overkomen.

-Victor Ysebaert

Koop een Motorola-gsm. Give it a shake. Profit.

-Stijn Den Haese

Pick-up lines zijn ook altijd een aanrader, hoe cringier, hoe beter zou ik zeggen. Enkele voorbeelden: "Are you a banana? 'Cause I find you a-peeling";)
of de classic: "Do you believe in love at first sight or should I walk by again?"

Success not guaranteed

- Nele

CULTURAMA

Op zoek naar de homo universalis in Max Porters *Lanny*

Iets schrijven voor het studentenblad *Dilemma* met als thema *Homo Universalis*, dat was de opdracht... Maar wie is die homo universalis dan? Moet de term slaan op de auteur van het stuk, en zou het dan volstaan als die auteur – mediëvist van opleiding en vooral thuis in de Middelnederlandse epische literatuur van de 13de en 14de eeuw – schrijft over een 21ste-eeuwse Engelse roman? Of moet het stuk gaan óver een homo universalis? In het laatste geval wordt het dan een tekst van een mediëvist (vooral thuis in de Middelnederlandse epische literatuur van de 13de en 14de eeuw) over een 21ste-eeuwse roman waarin de personages (of toch enkele onder hen) beschouwd kunnen worden als homo universalis.

In elk geval wou die mediëvist (vooral thuis in enz....) graag iets schrijven over *Lanny* van Max Porter, als remedie tegen de *corona-blues* die na een jaar misschien wel zo nu en dan de kop op willen steken. Want *Lanny* is een boek – en ook een jongetje – dat komt aangedreven als “*the sound of song, warm on his creaturely breath*” (p.11)

In de leesclub die ik begeleid (als homo universalis?), hadden sommige lezers al een tijdje gevraagd om eens een vrolijk boek op de lijst te zetten. We hadden dan ook net *De avond is ongemak* van Marieke Lucas Rijneveld gelezen en daarna *Doggerland* van Ben Smith; inderdaad geen boeken met een optimistische kijk op het bestaan. En dus werd het *Lanny*. We bespraken de roman in de herfst van 2020, toen we even weer uit ons hok mochten komen, weliswaar op anderhalve meter afstand, met mondkmaskers en in een walm van ontsmettende sprays. Sommige lezers deelden mijn enthousiasme over Porters experimentele schrijfsels en waren in de wolken over diens beweeglijke fantasie en virtueuze taalgebruik, andere vonden personages als “Dead Papa Toothwort” (Dode Papa Scheurwortel) of het collectief aan stemmen van de dorpsgemeenschap te vergezocht. Gespreksstof was er die avond hoe dan ook genoeg voorhanden.

In dit leesverslag wil ik vooral aansluiten bij het thema van *Dilemma* en op zoek gaan naar de homo universalis (of homines universales) in *Lanny*. Het allereerste personage waarmee de lezer wordt geconfronteerd is Dead Papa Toothwort, al is die misschien niet eens een personage te noemen. Hij doet zijn intrede in het verhaal als volgt:

Dead Papa Toothwort wakes from his standing nap an acre wide and scrapes off dream dregs of bitumen glistening thick with liquid globs of litter. He lies down to hear hymns of the earth (there are none, so he hums), then he shrinks, cuts himself a mouth with a rusted ring pull and sucks up a wet skin of acid-rich mulch and fruity detritivores. He splits and wobbles, divides

and reassembles, coughs up a plastic pot and a petrified condom, briefly pauses as a smashed fibreglass bath, stumbles and rips off the mask, feels his face and finds it made of long-buried tannic acid bottles. Victorian rubbish. (p.3)

Voor wie last mocht hebben met Porters smeuge woordenschat, een vertaling van dit lange citaat (de vertaler heeft vast een hele klus gehad aan deze roman):

Dode Papa Scheurwortel ontwaakt uit zijn staande slaapje, rekt zich een akker breed uit en schraapt het droomdroom af, aardwas die glinstert van de dikke klodders vloeibaar afval. Hij legt zich op de grond om naar het jubelen van de aarde te luisteren (hij hoort niets, dus hij neuriet), dan krimpt hij, snijdt zichzelf met een verroest lipje van een blikje een mond en zuigt een natte huid om zich heen van zuurrijk verterend blad en fruitige detrituseters. Hij splijt en wriggelt, deelt zich en stelt zich opnieuw samen, hoest een petfles op en een versteend condoom, pauzeert even in de gedaante van een kapotgeslagen kunststof badkuip, zet een struikelende stap en rukt het masker af, betast zijn gezicht en voelt dat het gemaakt is van looizuurflessen die lang onder de grond hebben gelegen. Victoriaanse rommel. (p.7)

De Nederlandse vertaling heeft het over “Dode Papa Scheurwortel”. De naam “Scheurwortel” is een fantasietje van de vertaler; het is een oude, volkse benaming voor smeewortel (*symphytum officinalis*). Dat is de plant waarvan je uit de kelkblaadjes zoete nectar kunt opzuigen, zoals jullie vroeger misschien wel hebben gedaan – of misschien nog steeds doen als jullie nog beschikken over een hoog Lanny-gehalte. De foto geeft de paarse versie weer, er zijn ook planten met wit-gele bloemen.

De letterlijke vertaling voor “toothwort” is schubwortel (behorend tot het geslacht *lathraea*) en ook hier komen paarse en bleke varianten voor. Iedere tuinkabouter die zijn metier kent, weet dat de schubwortel een plant is die parasiteert op loofbomen en struiken en die via de wortelstokken

ook insecten lokt die vervolgens gevangen worden en verteerd door de plant. In een recensie over *Lanny* in *The Guardian* staat het volgende geschreven over Dead Papa Toothwort: “He is named after one of the oddest species of native wildflowers. The common toothwort is parasitic, growing on tree roots, feasting on other plants because it has no chlorophyll of its own. It is the kind of organism that makes us ask where one thing ends and another begins: might a whole ecosystem be counted as one life?” (*The Guardian*, 8 maart 2019).

Dit is Dead Papa Toothwort ten voeten uit. Oeroud, wroetend in de ondergrond, snuisterend en zich veranderend in alles wat hij daar tegenkomt. Hij heeft alles gezien en alles gehoord, alles beleefd wat er ooit te beleven viel. Hij is man, dier en plant, nieuw leven en verval tegelijkertijd. Hij is The Green Man, Tom Bombadil, Pan, The Green Knight ... Universalis zeker, Homo af en toe.

Een geliefkoosde bezigheid van Dead Papa Toothwort bestaat uit het beluisteren van de gedachten in het dorp. Het is een feest voor hem om zich onder te dompelen in de dagelijkse, kleine beslommeringen van de mensen, zoals “*she can't pour Guinness but we forgive her on account of her titties*” (p.21). Dit chorus aan stemmen, de collectieve dorpsgemeenschap, kan ook worden beschouwd als een personage. Dead Papa Toothworts favoriete gedachten komen van Lanny die duidelijk geen gewoon mensenkind is, Dead Papa Toothwort voelt een zielsverwantschap: “*Young and ancient all at once, a mirror and a key*” (p.9).

Het personage ‘dorpsgemeenschap’ komt aanvankelijk tot leven via losse gedachten die letterlijk over de pagina's meanderen; in het tweede deel krijgen deze flarden meer *body*. Daar valt dan ook meer te roddelen, te betuttelen, te beoordelen en te veroordelen, want in het tweede deel verdwijnt Lanny en hij zet op die manier het hele dorp in rep en roer. Of de dorpsgemeenschap beantwoordt aan de idee van homo universalis valt niet eenduidig te beoordelen. De menselijke

gedachtestroom is niet bepaald groots of verheffend maar wat het dorp denkt en bezig houdt is wel van alle tijden: *la condition humaine* is misschien een treffendere karakterisering.

Tot de dorpsgemeenschap en dan toch ook weer niet, behoren Lanny's *mum*, Lanny's *dad* en Pete. Lanny's ouders zijn letterlijk buitenstaanders, uitgeweken naar een rustig dorp, goed bereikbaar vanuit Londen. Lanny's moeder Joly, een voormalige actrice, schrijft nu spannen-de moordverhalen en Lanny's vader heeft een kantoorbaan in Londen en voelt zich echt een parttime-plattelandsbewoner. Lanny heeft zelfs een tekening van hem gemaakt die zijn afwezige - en wat zielige - bestaan karakteriseert: *"I have a drawing by Lanny stuck above my desk. It's me in a cape, flying above a skyline and it says, 'Where does Dad go every day? Nobody knows'"* (p.18). Hoewel Lanny's vader een eigen stem krijgt in het verhaal, wordt meteen duidelijk dat auteur Max Porter weinig sympathie voor hem voelt. In een interview dat *De Standaard* met hem had, wordt dat vermoeden bevestigd. In antwoord op de vraag naar de sleutelrol die kinderen in zijn werk spelen, zegt Porter het volgende:

Kinderen zijn niet onschuldig, ze zijn ook geen onbeschreven blad. Door op te groeien verliezen we juist kennis en op filosofisch vlak worden we minder geraffineerd en speels. De gedachte-experimenten van mijn kinderen verbijsteren me. Let wel, ik wil ze niet idealiseren, soms zijn ze hoogst irritant en competitief. Ik kom het best overeen met kinderen of jongeren en met ouderen. Leeftijdgenoten vind ik lastig, vooral mannen. Ken je dat soort gesprekken die mannen voeren over werk, sport en geld? Ondraaglijk! Ik sluit niet uit dat ik ooit tijdens een etentje opsta en de aanwezige mannen toeschreeuw om hun kop te houden. (*De Standaard*, 26 april 2019)

Robert Lloyd (*Lanny's dad*) beantwoordt volledig aan dit profiel. Het is geen wonder dat hij niet goed weet wat hij moet aanvangen met een zoon die praat met een meisje dat al eeuwenlang onder een oude eik in de tuin woont, een zoon die hem vragen stelt als: *"which do you think is more patient, an idea or a hope?"* (p.41). Jolie, Lanny's moeder, is anders. Haar geest is soepel genoeg om de gedachten van haar zoon te volgen en zij hoopt vurig dat Lanny, die al zingend de wereld exploreert, vooral niet te snel zal opgroeien. Zij noemt haar zoon *"Lanny Greentree, our little mystery"* (p.81). De dorpsgemeenschap bekijkt de nieuwkomers met

de nodige argwaan, ze beantwoorden niet aan de vastgeroeste verwachtingspatronen en hun zoon lijkt wel gemaakt uit elfenstof. Vooral na de verdwijning van Lanny heeft iedereen wel iets te bedenken over de Lloyds en de meningen raken gepolariseerd; gaande van *"Imagine, just imagine being that woman, even for ten minutes, Jesus Christ"* tot *"It is one thing and one thing only: negligence"* (p. 138-139).

Er wordt niet alleen ijverig gezocht naar Lanny zelf, er moeten natuurlijk ook schuldigen worden aangeduid en het mikpunt van de verdachtmakingen is dat andere buitenbeentje van het dorp: de oude Pete Blythe, een gerenommeerd kunstenaar die op verzoek van Lanny's moeder na schooltijd tekenlessen geeft aan Lanny. De twee trekken veel met elkaar op en dat lijkt naderhand bijzonder verdacht. Een oude zonderling en een kleine jongen, daar moet iets fout mee zijn, zeker als die oude zonderling dan ook nog eens seksueel getinte tekeningen maakt. Hoewel de goegemeente het vast niet zo heeft begrepen – het in fel magenta gespoten PEDO op Petes keukenmuur getuigt daarvan – is deze wijze, milde kunstenaar misschien wel het beste voorbeeld van een homo universalis. Hij legt de vergankelijkheid van de dingen vast maar houdt er ook van om te schetsen met inkt die je niet kunt uitgummen (zoals Lanny dat graag doet). Gebruikmakend van het bestaande lijnenpatroon kun je immers ook dingen corrigeren, steeds veranderend, lagen toevoegend, nuances aanbrenghend. Dat is nu eenmaal wat mensen doen, verstrikt in zichzelf, verstrengeld in de tijd.

En hoe zit het dan met Lanny zelf? We zien hem voornamelijk door de ogen van anderen, we vangen – samen met Dead Papa Toothwort – enkele van zijn gedachteflarden op, we lezen mee in de boodschappen die hij her en der achterliet. Ga dus vooral zelf op zoek naar Lanny Greentree, *"Young and ancient all at once, a mirror and a key"*. Voor wie beducht is voor nog meer deprimerends in deze beladen tijden, nog de volgende geruststellende woorden: Max Porter heeft het niet zo voor vaste romaneindes, poëzie laat veel meer mogelijkheden open. Vaak stelt het einde van een roman hem teleur. Volgens zijn oorspronkelijke idee zou *Lanny* op een andere manier eindigen (zie interview voor *Waterstones*, cfr.infra) maar uiteindelijk koos de auteur voor een magisch happy-end dat eigenlijk helemaal in de lijn ligt van wat Lanny veel eerder in het verhaal eens tegen Pete zei: *"He's come right back at me with a story about forests knowing if a person's good or bad. A decent*

human they'll keep alive, guiding them to water and food. A bad person they'll kill in a day, all forces of the forest united against the impure imposter." (p.55)

Meer Weten?

Lanny is Max Porters tweede roman en, hoewel hij al veel langer schreef, was het niet echt zijn bedoeling om proza te gaan schrijven en ook niet om dat alles dan ook nog een keer te publiceren. Het idee voor *Lanny* is gegroeid vanuit een lang gedicht over de relatie tussen een oude man en een jongen. Het werd uiteindelijk niets met dat gedicht en Porter dacht nog aan andere kunstvormen om zijn ideeën hierover vorm te geven: misschien werd het beter een liedcyclus of een theaterstuk. Uiteindelijk werd *Lanny* een roman die óók toneel en poëzie is (Max Porter vertelt hierover in een interview voor *Waterstones*: <https://www.youtube.com/watch?v=TjpbqVchFrsl>)

Porter was ook te gast bij *Passaporta* en leest er onder andere een passage uit *Lanny* voor: <https://www.passaporta.be/en/calendar/max-porter>

Porter, Max (2019). *Lanny*. London: Faber&Faber // Porter, Max (2019). *Lanny* (Vertaald door Saskia van der Lingen). Amsterdam: De Bezige Bij

Het laatste woord

is voor Lanny (of is het Dead Papa Toothwort die spreekt?):

Old man's beard and ivy and moss, pass through
hundreds of seasons unharmed.
The world isn't ruined if you're planted in it. Trees are
In charge.
Rain finds a way around me, runs off me,
I'm waxed leaves and hard flint, storing tomorrow's
Sunshine in my bark, invisible.

Veerle Uyttersprot

Standaard Boekhandel

A stylized orange owl logo with large white eyes and a brown outline, positioned to the right of the word 'Standaard'.

Music Corner

In dit rubriekje stellen enkele studenten één van hun favoriete muzieknnummers, albums, zangers, of groepen voor. Als je lockdownplaylists dus wat opfrissing nodig hebben, *this is the place to be!*

Dirty Three - Axel Leplae

Toen ik *Dirty Three* ontdekte, was ik snel verkocht. Dit was waar ik al jaren naar op zoek was.

Ik was fan van post-rock, alternatieve rock, (modern) klassiek, jazz etc., maar bij het ene genre miste ik altijd iets van het andere. Nooit vond ik die groep die alles kon, die deze sfeer creëerde die ik zocht, maar waarvan ik niet wist dat ze bestond (dit ruikt hier nu al naar een mislukte clichématige liefdesbrief).

Bij het luisteren naar de (btw GE-NI-ALE) soundtracks van Nick Cave en Warren Ellis, begon ik bij laatstgenoemde wat rond te neuzen op Spotify, omdat ik, zonder kenner te zijn of zelfs degelijk begrip van muziek te hebben, toch enorm fan was van de manier waarop Ellis zijn viool hanteerde. Van het ene naar het andere springend, kwam ik uit bij *Dirty Three*. Ik was toch niet helemaal overtuigd door wat Spotify aangaf als 'popular', maar na enkele minuten kwam ik al snel bij de kroonjuweeltjes uit; *Indian Love Song*, *Sue's Last Ride*, *Dream Evie* (maar écht, *Dream Evie*, wat een nummer), *The Zither Player*, *Flutter* en nog zoveel meer. Dit was wat ik nodig had.

Zoals enkelen van mijn Spotify-vriendjes zich misschien nog herinneren, heb ik de maanden erna bijna niets anders geluisterd. Hun muziek is soms heerlijk rustgevend alsof je je op een rustig tempo in slaap laat sussen — *Dream Evie* zeg ik u — en dan weer bulderend chaotisch met een hysterisch snijdende viool, een geflipte drummer en een gitaar die er hier en daar tussen vliegt. Wikipedia, de bron der bronnen, geeft volgende beschrijving van hun stijl: *Australian rock music historian Ian McFarlane compared the band to 1970s jazz rockers, MacKenzie Theory, writing that the group's "rumbling, dynamic sound incorporated open-ended, improvisational, electric rock ... minus the jazz-rock histrionics". In describing the group's sound, music journalists have mentioned ballads, folk, rock, classical, chamber music, free jazz and blues, Celtic music, other European folk styles and Indian raga.* Duidelijk een hotchpotch van alles en nog wat.

Ik vind het zeer moeilijk om te beschrijven wat ik zo goed vind aan deze groep, maar heel vaak vind ik er, paradoxaal met hun frequente chaotische optreden, een soort rust in. Zoals ik al zei, dit is de groep die ik jaren geleden had moeten ontdekken. Ik geef toe, van de vele personen die ik het al heb aangeraden, waren er maar weinig die het goed vonden of het langer uithielden dan een kwartier. *Des goûts et des couleurs...*

Geef het eens een kans. Bovenstaande nummertjes geven je een mooi beeld van hun werk. Veel luisterplezier!

Ribs - Lorde - Anna

We zitten op het appartement van haar ouders in Oostende. Het is warm, vochtig, we kwamen nog maar net terug van een hele dag windsurfen en het zand plakt tussen onze tenen. Alles smaakt naar zee en jeugdigheid – we waren nochtans al veertien jaar. Haar kleine zwarte radiootje ligt tussen ons in op het bed dat we deze ochtend vol energie hadden verlaten op een ongoddelijk uur. Nu is alles wazig - geen internet, geen televisie, en om een boek open te slaan zijn we te moe.

De radio staat op volume zes en *Ribs* begint te spelen. Het ritme en de basklanken dringen door onze lichamen tot we versmelten met het geluid en de ruimte. Maar de tekst blijft ongrijpbaar: ik voel me niet alleen – ik ben niet bang – en het voelt wél als genoeg, net genoeg. Ik sluit mijn ogen en fluister:

You're the only friend I need

Sharing beds like little kids

And laughing till my ribs get tough

But that will never be enough

Ga voor meer pareltjes naar <https://www.facebook.com/indiesongsexchange> !!!

Crockett's Theme~ Jan Hammer - Pieter Stalpaert

We kennen allemaal wel dingen uit onze kindertijd die we tot op de dag van vandaag nog weten. Een van die dingen is bij mij het synthesizerlied van de jaren tachtig, *Crockett's Theme*.

Ik ben niet geboren in de jaren tachtig, maar ik ben wel opgegroeid met dat befaamde liedje uit de politiserie *Miami Vice*. Toen ik klein was kon ik met hartenlust *Grand Theft Auto: Vice City* spelen, en ik weet nog goed dat dit liedje op mijn favoriete radiozender te horen was. De rustige *beats*, de legendarische synthesizer van Jan Hammer. Het zijn herinneringen die mij tot de dag van vandaag nog bijblijven.

Ik heb uren rondgereden op *GTA* met dit liedje gewoon op herhaling. Het is instrumentaal, maar het gevoel dat Jan Hammer meegeeft is voor mij het belangrijkste. Moeilijk om uit te leggen wel voor diegenen die nooit de serie hebben gezien of de game hebben gespeeld. Het is iets zomers. Iets melancholisch. Iets nostalgisch. Ik moet mijn ogen maar sluiten en ik word getransporteerd naar Miami, Florida, naar een tijd toen ik als klein kind uren per dag kon gamen, iets wat dit jaar tijdens corona ook wel is teruggekomen. Maar voor mensen die het niet kennen heeft het lied ook iets te bieden. Een schreeuw naar vrijheid, nu dat het vaccin ons die vrijheid wel degelijk kan teruggeven. Een zomers gevoel, nu de zon opnieuw begint de schijnen. *Crockett's theme* kan aan alles gelinkt worden, en ik hoop dat jullie er iets aan hebben.

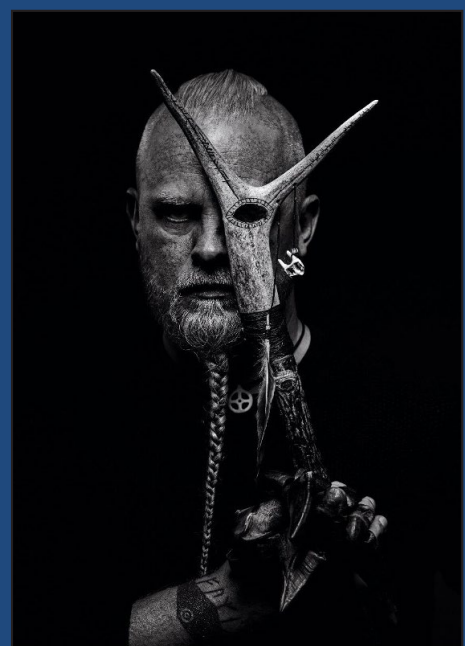
De serie, waaruit het lied oorspronkelijk komt, debuteerde in 1984. Het *New Wave* genre, gekenmerkt door elektronische beats (voornamelijk de synthesizer) en felle kleurencombinaties in de videoclips, heeft veel te danken aan Jan Hammer, naast Giorgio Moroder, één van de grondleggers van de muziek uit de jaren tachtig die wij zo graag horen. Doe dus gerust je zonnebril op, zet je stereo op het allerluidst en droom mee van zon, zee en strand. *See you in Miami!*

Wardruna - Robbe Lammens

De kans bestaat dat je nog nooit van *Wardruna* hebt gehoord en dat is niet zo abnormaal. *Wardruna* zou je kunnen kennen door de serie *Vikings*. Het werd mij aangeraden door een vriendin en sindsdien ben ik er helemaal fan van. *Also*, ze komen 19 november optreden in Cirque Royal in Brussel! Maar wat is *Wardruna* nu eigenlijk?

Wardruna is een Noorse band die vooral donkere traditionele muziek speelt met behulp van toen gebruikte instrumenten (zoals de *bukkehorn*). Niet alleen dat, ze gebruiken ook de natuur in hun voordeel om prachtige geluiden samen te brengen. Als je je eens wilt laten onderdompelen in deze prachtige muziek kan ik zeker het album '*Yggdrasil*' aanraden. Persoonlijk is dat mijn favoriet en op de tweede plaats staat *Kvittravn*. De titels kunnen heel obscuur klinken maar kennen daadwerkelijk hun betekenis eens je ze gaat opzoeken (alles is gelinkt aan Noorse mythologie, mega stoer toch?!).

Wardruna kan twee *moods* oproepen bij mij. De eerste: ik ga relaxerend op mijn bed liggen en laat alle klanken, geluiden, instrumenten en zang tot mij komen. Mijn gedachten daadwerkelijk op 0 zetten en gewoon meegaan met hun virtuoos verhaal. De tweede: helemaal actief opgaan en luidkeels beginnen meebrullen met klanken of woorden die ik al (her)ken. Beide *moods* zijn zeer specifiek en ik vind dat *Wardruna* ook een groep is die je op specifieke momenten kan opzetten. Ik zou ze zeker niet tussen je gewone muziek *shuffelen* want dan raak je je stemming kwijt en is de neiging groot om direct naar het volgende liedje te gaan. Mijn raad is dus om altijd de albums te luisteren zonder enige vorm van *distortion*. Het is dan ook iets totaal verschillend dan onze hedendaagse muziek en hiervoor moet je wel een beetje openstaan. Maar wie weet zie ik je wel tijdens hun optreden als ik je nu heb overtuigd om ze eens te beluisteren 😊.

Love on a Real Train- Tangerine Dream (Pieter Stalpaert)

Als jullie gehoopt hadden dat ik bij mijn ander favoriet lied iets anders zou nemen dan de jaren tachtig, moet ik jullie teleurstellen. Ook *Love on a Real Train* is een prachtig synthesizerlied, maar met een totaal andere insteek dan *Crockett's Theme*.

Ik leerde het lied (eigenlijk is heel de soundtrack prachtig) kennen door de film *Risky Business* uit 1983. Hier zien we een zeer jonge Tom Cruise in een *coming of age* verhaal in Chicago. De film is hilarisch, maar de *soundtrack* maakt het af.

Tangerine Dream, een Duitse elektroband (denk: *Kraftwerk*) gebruikt de synthesizer om de soundtrack een iets wat futuristische klank te geven, en *Love on a Real Train* doet dat exact. Ik raad het vooral aan om tijdens een lange treinrit op te zetten (als je de film bekijkt snap je waarom) en uit het raam te staren. *Crockett's Theme* gaf iets nostalgisch, maar LRT doet me denken aan de toekomst. De *beats* zijn zo goed samengesteld dat ze bijna als morsecode klinken voor de oren. Het doet me denken aan een reuzestad vol neon en wolkenkrabbers.

Een van de videoclippen van LRT is gewoonweg een treinrit van Japan die gefilmd wordt, maar als je ernaar kijkt voel je een soort van *dawn of a new era* opkomen. Dat je op het punt staat iets groot te ontdekken, dat de samenleving voorgoed verandert. Op het moment dat de film en het album uitkwam was dat ook deels zo, met de exponentiële groei van het internet en sociale media de jaren daarna. Dat een lied zo'n specifiek gevoel perfect kan vatten is opmerkelijk, en *I fucking love it*.

Het *new wave/progressive rock* genre is iets waar ik voornamelijk 's avonds uren kan naar luisteren (legt mijn gebrek aan slaap mischien wel uit). De synthesizer kan gewoon zoveel verschillende emoties en motieven verwerken dat het gewoon past bij elektromusiek. En daarom is het ook een van de beste instrumenten die er bestaan. Dat ik door *Risky Business* mijn favoriet liedje heb leren kennen en een *crush* op Rebecca De Mornay heb ontwikkeld, was het allemaal waard.

"My name is Joel Goodson. I deal in human fulfillment. I grossed over eight thousand dollars in one night. Time of your life, huh kid?"

Godspeed You! Black Emperor - Torre Maertens

Godspeed You! Black Emperor, een band die zijn naam leent aan een obscure documentaire over een Japanse motorbende uit de jaren 70. Een band die de pers schuwt als de pest. Een band die niet schrikt om manifesten te verspreiden met boodschappen over het leegmaken van gevangenissen en het verwerpen van regeringen. Een band waarvan de gemiddelde speeltijd van de nummers rond de twintig minuten ligt. Een band die vaak met tien personen op het podium staat.

Oké, deze introductie is misschien al wat bombastisch, maar een epische band als *GY!BE* verdient niet anders.

Deze Canadese groep werd opgericht in 1994, om drie jaar later hun machtige, maar zeer rauwe debuut op de wereld los te laten. Op de plaat, genaamd *F# A# ∞*, is al vanaf de eerste seconden van *The Dead Flag Blues* hun typische stijl te herkennen. Drones en samples van vreemde toespraken, die daarna verzwoegen worden door een dozijn gitaren, violen en drums. Post-rock noemen ze het wel eens. Ik vind de naam *Godspeed You! Black Emperor* al sprekend genoeg om hun genre aan te duiden. Na hun debuut volgden nog twee magistrale platen en één even hoogstaande EP om dan vanaf 2002 tien jaar lang geen werk meer te releasen.

Maar ze kwamen terug. De band hervormde zich in 2012 voor hun comebackplaat *Allelujah! Don't Bend! Ascend!*. En het was inderdaad een *'Allelujah'*. Alweer waren het de scherpe violen en gitaren die zegevierden, nog luider dan tevoren. Sindsdien zijn ze helemaal terug. Dit jaar bracht de band zijn zevende album uit, volgens mij hun beste werk sinds die comeback. Persoonlijk vind ik dat ze sinds hun terugkomst nooit meer het niveau van hun eerste periode hebben bereikt. Maar ja, het blijft *GY!BE*, met een niveau dat nog altijd veel hoger ligt dan de gemiddelde band op de populaire radiozenders.

Soit, genoeg gezeverd. Nu rest me enkel nog mijn persoonlijke favoriet mee te geven, en dan verwacht ik van u dat u deze direct beluistert, met koptelefoon en volume op tien. Hier komt-ie: *Lift Your Skinny Fists Like Antennas to Heaven*. Alstublieft.

KALEO - Jonathan Devos

Luister, ik hou het kort voor u. KALEO is een IJslandse band die - zoals het IJslandse Vikingen betaamt - met pure, welverzorgde en bovenal ferme rock de radiogolven van het noordelijk halfmond komt trotseren. Je kent ze misschien al van hun hit *Way Down We Go* (2015), die reeds te horen was in series als *Orange Is The New Black*, *Suits*, *Lucifer* en *Grey's Anatomy*.

Hun kersverse album *Surface Sounds* levert een klacht aan het adres van de muziekindustrie, richt ogen op de toxische obsessie met het uiterlijk in onze cultuur en ontroert aan de hand van een hartverscheurende ballade over een gebroken veteraan.

Sinds ik voor het eerst het aangrijpende *I Can't Go On Without You* van KALEO hoorde, ben ik helemaal in de ban van dit jonge, toegankelijke rock-collectief, en ik kan u niet hard genoeg aanbevelen het ook een kans te geven. Laat Jökull Júlíusson u betoveren met zijn buitengewoon veelzijdige stem en dobber mee op zijn viking-boot, gedoopt KALEO.

Moon Safari (Air) - Jürgen Voet

De zon staat hoog, je bent nog maar net wakker. Zacht probeer je je hoofd te bewegen, maar de vermoeidheid van de wilde avond gisteren trekt je terug op je kussen. Ondertussen beept je smartphone een herinnering dat er binnen de drie uur weer gefeest wordt. Tegen de vermoeidheid in sleur je jezelf van het bed, en je legt met je laatste krachten de plaat van *Air* op. Wat volgt kan niet beter beschreven worden als een goedaardige koortsdroom — je bent nergens anders dan op een safari, een safari op de maan.

Al bij het eerste nummer, *la femme d'argent*, wordt een tropisch kleurenpalet geschilderd in je oren; de keyboards klinken als zonnestrallen bovenop de ritmes die uit het regenwoud lijken, maar toch voelt het allemaal een stuk mysterieuzer, meer ongrijpbaar. Die geheimzinnige sfeer, blijft gedurende de hele plaat aanwezig en kan niet beter omschreven worden dan zweverig en buitenaards. Maar laat dat zeker niet afschrikken — op geen enkel moment wordt de kwaliteit van de *songwriting* in gevaar gebracht. Op meerdere punten kan je niet anders dan wegdromen met de subtiele *basslines*, de meeslepende *vocals* van Beth Hirsch, en dan heb ik het nog niet gehad over de onvergetelijke tuba in het nummer *Ce matin-là*.

Wie op zoek is naar een moderne interpretatie van de betere *dream pop*-nummers uit de jaren tachtig met een jazzy touch, kan met dit meesterwerk de bal niet misslaan. Neem een cocktail bij de hand, plof neer in eender welke stoel in de buurt van een spatje helder zonlicht en beleef, op begeleiding van de dromerige muziek een safari, *een safari op de maan*.

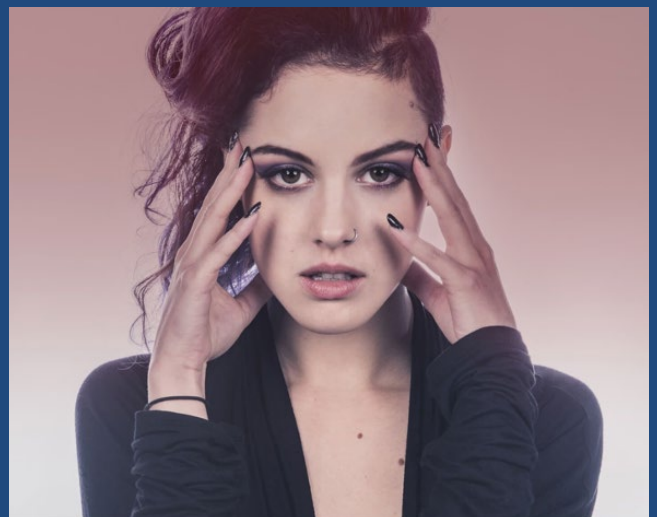
Lakshmi - Emiel T'Kindt

Één van mijn favoriete artiesten is de Nederlandse zangeres Lakshmi. Voor de duidelijkheid, dit is haar echte voornaam en niet haar artiestennaam. Lakshmi omschrijft haar muziek als “pop-noir, met een mix van poëtische teksten en donkere violen en synths”. Ze schrijft de basis van haar liedjes zelf en werkt deze nadien uit met andere muzikanten, mensen die meester zijn in hun vak en ervoor zorgen dat Lakshmi haar nummers nog sterker worden. En zo krijg je een bekoorlijke en diverse combinatie van synthesizer, gitaar, drums, viool, cello...

Wat ik zo mooi vind aan haar muziek is de oprechtheid die ze legt in haar teksten. Ze schrijft onder meer over haar eigen worstelingen en angsten. Het vergt moed om hierover zo eerlijk te kunnen schrijven. Deze nummers brengt ze dan ook nog met een melodieuze stem.

Verder bezit ze een onuitputtelijke bron aan creativiteit. Dit is onder meer te zien in haar theatershows. Zo maakte ze de theatershow *Adem*, een knappe combinatie van muziek, *visuals* en monologen. Haar creativiteit komt ook tot uiting bij een aflevering van *Safe Cave* van Claudia De Breij. Daarin schrijft ze samen met een aantal andere artiesten in een beperkte tijdspanne een nummer.

Ik haal veel kracht uit haar muziek, zeker in deze zware tijden. Om af te ronden raad ik een nummer aan dat je zeker moet beluisterd hebben: *After hours*. Dit is mijn favoriete nummer van haar. Niet alleen omwille van de pakkende tekst, maar ook omwille van het mooie pianospel. Hopelijk worden jullie er evenveel door betoverd als ik.

Oh Wat Goéééé! - Château Meiland - Anouk de Visser

“Het is ook elke keer wat anders hier, à la chateau” en deze keer is het de muzikale tegenhanger van de hit tv-serie Château Meiland.

Denk je tijdens je lange studiedag ook wel eens “wat een gezeik”? Vraag jij jezelf ook af “Waarom wordt een mens altijd zo gepest?” als proffen tijdens de paasreces opdrachten online zetten? Nou dan is deze *chanson* helemaal voor jou!

Meid meid meid! Dit nummer is een *fantastique* combinatie van de beste uitspraken van de familie Meiland en een super catchy beat. Daar kan je gewoon heel goed op *danser*. En gaat het studeren van Franse taalkunde even niet zo lekker, dan herinnert het brakke Frans in dit nummer je eraan dat er nog altijd mensen *plus mauvais* Frans spreken dan jij 😊. Dus blaas deze hit door je speakers en ga helemaal op in *la musique*. Ook als je deze zomer gaat *wijnen wijnen wijnen* kan “Oh Wat Goéééé” niet ontbreken op *la terrasse*. *Ik vind 't nou al leuk*. Moet je voorstellen, helemaal lekker in de *soleil*, met je smoel.

Mocht je op zoek naar nog meer marginale Nederlandse aanraders, *mij niet bellen*. Nee hoor, *c'est une blague*, ik heb natuurlijk marginale Nederlandse aanraders in overvloed.

WELCOME TO THE GIZZVERSE!

Het is al menigmaal gebeurd dat ik gezellig met enkele kameraden een pintje zat te drinken en dat het moment zich voordeed waarbij iemand onschuldig vroeg: “Moet er iemand de box hebben?” Vreemd genoeg vertaalt zich dat in mijn hersenpan altijd als “Wil je ons a.u.b. indoctrineren met de beste psychedelische rockgroep die momenteel op deze aardkloot rondwaart?”. Ik heb binnen de 0.659 seconden mijn Bluetooth aangezet en wacht met ingehouden adem tot ik die “tudu” hoor als zalige bevestiging van de verbinding tussen mijn spotifylijst en de muziekbox in kwestie. Zonder verpinken waag ik telkens weer mijn gezelschap te overtuigen van de geniale gekheid van *King Gizzard and The Lizard Wizard*. Nu richt ik mij tot jullie.

Wie zijn deze mannen? Een groep van 6 (niet lang geleden nog 7) Australische kornuiten die prominent aanwezig zijn in de psychedelische rock. Ik ontdekte de groep een 4 of 5 jaar geleden op aanraden van een goede kameraad van mij. Niet veel later pikte ik hun eerste noten op met *The River*, heerlijk relaxerende (jazz-)rock die je mee laat glijden in hun speelse getokkel. Het bijbehorende clipje ondersteunt wat ik hier met psychedelisch bedoel; een animatiefilmpje van continu transformerende vormen waaruit plots tientallen schattige krokodilletjes rollen om daarna weer op even abstracte kleurkwabben te surfen.

Maar waarom ben ik nu juist zo’n grote fan van deze rockgroep? En waarom zou jij, mijn dierbare lezer, dat nu mogelijks worden? Eerst en vooral is het hun onuitputtelijke originaliteit die zich blijft ontplooiën. Ze worden vaak gelabeld met psychedelische rock, maar ze spelen na zoveel jaren nog steeds met de grote variatie aan genres die je daarin kan vinden. Hun eerste albums roken sterk naar hyperactieve garagerock (op Spotify te vinden als *Teenage Gizzard* en *12 Bar Bruise*), maar die sprongen met *Eyes Like the Sky* plots naar wat beschreven wordt als ‘a cult western audio book’, om dan drie albums later toch duidelijker de psychedelische toer op te gaan met *I’m In Your Mind Fuzz*. Hier bobbel je actief mee op de herhaling van hallucinerende klanken en instrumenten die geweldig in je oortjes vloeien. Daarbij kwam de heterogene plaat *Paper Mâché Dream Balloon* die trippende vibes op je afvuurde, *Flying Microtonal Banana* die je overweldigde met hypnotiserende Turkse psychedelia, *Murder of the Universe* die je in een duistere *fantasyworld* liet vallen om je er dan weer uit te vissen met de zalvende progressieve jazz van *Sketches of Brunswick East*. En nog steeds vernieuwen ze. In 2019 klonk *Fishing for Fishies* poeslief (met wederom een clip die je moet gezien hebben) wat datzelfde jaar werd opgevolgd door pure *trash metal* met *Infest the Rat’s Nest*. Ook hun recentste albums, *K.G.* en *L.W.*, waren weer iets nieuws, met hier en daar zelfs wat pop te bespeuren. Ze zijn onvermoeibaar en dat

blijven ze bewijzen, maar dat kan je ook afleiden van het feit dat ze al 17 albums op hun naam hebben staan en pas actief werden in 2011... Telkens wanneer ik de groep voorstel (lees: opdring) aan iemand, ben ik ervan overtuigd dat er voor ieder wat wils is. Hun continuüm van genres strekt zich zo wijds uit, dat je nu toch wel één album moet kunnen smaken 😊.

Voordat we in hun teksten duiken, is er een kleine inleiding tot hun *storyworld* nodig (ik probeer het kort te houden). Het is namelijk zo dat hun albums vanaf een bepaald moment een soort verhaal begonnen te weven. Hun albums kunnen gezien worden als een web van cryptische kortverhalen die soms heel expliciet, maar vaker heel losjes met elkaar verbonden zijn. Nu eens overlappen ze, dan weer staan ze mijlenver uit elkaar of worden ze vaag aan elkaar gelinkt in een chronologie die toch moeilijk te volgen blijft. Dit universum wordt vaak bestempeld als *the Gizzverse*. Over het algemeen vormt dit cluster van obscure lyrics een *fantasy world* dat verhaalt over parallelle werelden, mythische strijden en dromerige ervaringen, maar ook meer vertrouwde topics zoals de klimaatcrisis (en daaraan gekoppelde apocalyptische vooruitzichten) en alledaagse banaliteiten.

Een voorbeeld hiervan is hun album *Murder of the Universe*. Het album is opgedeeld in drie hoofdstukken met elk een duistere sfeer. *The third and final chapter*, “Han-Tyumi & The Murder of the Universe”, is about a cyborg in a digital world who gains consciousness and, in confusion, decides to strive only for what a cyborg cannot do: vomit and die. He decides to create a creature dubbed the “Soy-Protein Munt Machine” whose only purpose is to vomit. When the creature rejects his love, Han-Tyumi decides to merge with the machine, which causes it to lose control. This machine explodes and infinitely expels vomit, which eventually engulfs the entire universe in a type of grey goo scenario: and so the universe is murdered.

Het album stelt zowel de robot zijn absurde doel voor, namelijk kotsen onder de knie te krijgen, als diepere achterliggende vragen die draaien rond menselijkheid, identiteit, macht, technologie en het welzijn van onze planeet. Zo gaan ze ook vaak te werk. Hun nummers hebben altijd die geflipte elementen die vaak een dieperliggend thema aanraken. Han-Tyumi verdween van het toneel tot hij in hun volgende album *Sketches of Brunswick East* kort weer enkele zinnnetjes uitproestte. Nog steeds is hij één van de favoriete personages van vele KGLW fans.

Deze apocalyptische toets werd dan enkele jaren later prominenter opgevoerd met nummers zoals *Planet B* en *Mars for the Rich*:

...
Mars for the privileged
Earth for the poor
Mars terraforming slowly
Earth has been deformed
Just forget it, ya ain't coming here
The ticket's too dear
I stare sadly into my beer
That world has no place for me
 ...

‘Een ander nummer, *Straws in the Wind*, verwijst dan weer op mythische wijze naar de (soms misbruikte) macht van de media:’

Galvanising uncertainty
Mindful of the weary inkling that is lurking
Hierarchy it's been cracking aegis
Embodied in this black heart shameless

Straws in the wind, is it all ending?
Straws in the wind, is it all ending?
Like a blunder brewing full to the brim
I can see the beelzebub Cheshire grin

Cooking something raw, cooking something big
Pandemonium, selfish pigs
Headless chickens scared shitless
The media will never quit

In een ander recent nummer *Minimum Brain Size* worden enkele dubieuze moralen en de achterliggende (internet)idiotie aangekaart:

Riddle me this
Did you ever grow?
Break the spider's legs
Just to feed the crow
Sympathetic crowds
Are not well endowed

They dance like flies on shit
Swarming in the clouds

This is to all of the people
Who had it coming
A few bickies too many
(I'm so lonely)
It's to all of the people
Who said they couldn't hack it
I'll open their eyes

To minimum brain size
Re-enter the uterus
And refund all your cells
Do it back-to-front
Like nobody else
Stay there for a while
"When you're back inside
You will not be missed"
Said the tear to the eye

Dit is slecht het topje van de ijsberg. Op Youtube zijn tal van (urenlange) video's te vinden die ingaan op de interpretatie van hun teksten en hoe ze samen een geheel kunnen vormen. Op Reddit is er al enkele jaren een groep 'The map of the Gizzverse' waarin talloze interpretaties gebombardeerd worden en waar er een eindeloze poging ondernomen wordt om hun verhalende muzikoeuvre tot een verstaanbaar geheel te vormen.

Wat misschien nog het leukste is, is hun onvermoeibare enthousiasme. Wat telkens doorschijnt in hun muziek, video-clips en live optredens, is dat hun hallucinerend zware werkritme toch gepaard gaat met immens veel plezier, onnozel doen en een razernij van geestigheid. Uit hun muziek puurt een soort eclectische energie en creativiteit, die me zelf altijd weer die boost geeft om in de genialege-schiftheid van deze wereld te duiken.

Ik kan zo nog even doorgaan, maar ik heb al genoeg van je tijd gevraagd. En daarbij, je moet nog de rest van deze geweldige Dilemma doornemen! Ik raad nog snel mijn persoonlijke *Gizzard*-lijst aan op Spotify. Here ya go: <https://open.spotify.com/playlist/6fD6xPKmLjB5wh-bO7shQQc?si=1gSrRlVXuQJwP3IRxl-cQ>

(Ja bon, mocht je dit in fysieke vorm lezen, dan heb je hier niet veel aan... De online versie is wel klikbaar enzo!)

Groetjezzz,
Axel Leplae

MIJN EERSTE ERVARING MET MANGA: EEN KLEIN VERSLAG

Daar stond ik dan. In een steegje dat mij *NYC suburb-vibes* gaf en als het nog niet erger kon moest ik in een quasi-middeleeuwse kelder naar beneden kruipen. Mijn beste vriend ging naar beneden en ik volgde. Eenmaal de glazen deur openschoof, zoals in een sciencefictionfilm, ging een wonderbaarlijke wereld voor me open. Of beter gezegd, het einde van de wereld in *Worlds' End Comics*. Na mijn rugzak te deponeren aan de kassa gingen mijn vriend en ik nog dieper in deze grot van comics, manga's en bordspelletjes. Meestal loop ik rechtdoor naar mijn MARVEL helden: *Deadpool* en de *X-Men* (deze strips lezen echt zoals de films, zeker een aanrader). Maar deze keer nam hij me mee naar Japan. Het land van sushi, Nobelprijswinnaars zoals Ishiguro en een hoge concentratie aan manga-artiesten, ook wel *mangaka's* genoemd.

Dan kan je je misschien afvragen: "Er is toch niet zo een groot verschil tussen *Deadpool* en デッドプール (een mangaversie van *Deadpool*)?" Wel, de twee media kunnen misschien goed lijken op elkaar, maar de verschillen zijn er zeker. Bijvoorbeeld, in het Westen worden strips heel vaak gecreëerd door een team van artiesten (de bedenkers, schetsters, tekenaars, coverontwerpers, ...). In de wereld van manga is het vaak slechts een enkele persoon die het geheel creëert. Er zijn zelfs mangaka's die zich opsluiten in hun huis om waanzinnige verhalen te bedenken en dan op te tekenen. Een ander verschil is dat in Europa een strip gedrukt wordt op groot strippapier of op flinterdunne kleinere comicblaadjes in Amerika. Beiden meestal in kleur. Bij manga is het veelal de gewoonte om in zwart-wit te drukken en dat in heel kleine, maar vaak wel heel dikke boekjes met een contrasterende kleurbom op de cover.

Van die dikke boekjes stonden vijf rekken vol met gekke gezichten, drukke teksten en moeilijke *kanji*-karakters. Mijn hoofd kon even deze kleurrijke, culturele complexiteit niet aan, terwijl mijn beste vriend op zoek was naar een nieuw avontuur om in te duiken na zijn *Berserk*- en *Junji Ito*-periodes.

Hij zag dat ik maar een beetje verdwaasd naast hem, een cultuurshock-in-eigen-land-lijdend, voor me uit zat te staren. Alles leek op elkaar, maar dan toch weer niet. Toch was er niet één boek dat magnetische krachten op me uitoefende, zoals Magneto dat bijvoorbeeld kan doen. Hij zei nog: Ik koop je direct een manga vanaf je zegt wat je leuk vindt." Ik had helaas nul referentie om ergens een mening op te baseren. Een moeilijke opgave, tot er vijf exemplaren met de titel *The Girl from the Other Side: Siûil a Rúin* van de mangaka Nagabe als een geschenk uit de boekenrekken me toelachten. Ik haalde volume 1 uit het rek en zag een schattige tekening van een klein

meisje met een niet-angstaanjagend monster in een keurig pak in een bos. Ik bladerde er snel eens door, om dan prachtige zwart-wittekeningen, bestaande uit heel fijne lijntjes inkt, en tekstballonnen met een esthetisch-verantwoord lettertype te aanschouwen. Het gaf mij een *creepy*, maar tegelijk mysterieuze *vibe*, die me wel deed denken aan een traditioneel Europees donker sprookje, maar de uitwerking daarvan voelde helemaal niet-Europees aan. Ik zei dat ik die wel leuk vond en mijn vriend kocht het. Zo kwam ik dus thuis met mijn allereerste, gloednieuwe manga.

Soms ben ik achterlijk en het lezen van de manga was zo'n momentje. Ik was daarnet helemaal het belangrijkste verschil vergeten tussen een gewone strip en een manga. Namelijk dat in Japan manga's van achter naar voren en van rechts naar links (maar gelukkig wel van boven naar onder) worden gelezen. Het duurde me heel de manga lang om dat te beseffen en ik las, toen ik het doorhad, het direct opnieuw uit en deze keer wel in de juiste leesrichting. Deze gekke manier van lezen droeg sowieso al bij aan de "Japanse sfeer" van de manga, maar misschien heeft het zelfs z'n voordelen. Tijdens het lezen van deze, maar ook andere manga's, merkte ik al snel op dat dit veel vlotter leest dan gelijk welk ander tekstmedium. Echt gek.

Oké, nu genoeg gepraat over hoe ik aan mijn eerste manga kwam en hoe het leest. Waar ging die eigenlijk over? Stel je een gepolariseerde wereld voor met de helft vol natuur met mensen die in monsters zijn veranderd en de andere helft bestaat uit middeleeuwse steden met mensen die niet zijn veranderd. Blijkbaar is een monster worden besmettelijk via aanraking. Het enig probleem: er is een klein meisje uit een beschermd dorp ontsnapt en kwam een van de monsters tegen in het bos. Tegen alle verwachtingen in, nam het monster het meisje mee naar zijn huis en er ontstond een vertederende, artificiële (en lichamelijk contactloze) vader-dochterrelatie in het midden van alle chaos in deze wereld.

Wat ik ervan vond? Een heel emotionerend, donker sprookje met genoeg spanning en mysterie om er volledig verknocht aan te geraken. Ik kan zeggen dat ik zo'n verhaal nooit verwacht had te vinden in een manga, maar een aangename ervaring was het zeker wel. Ondertussen zit ik aan volume 3 van *The Girl from the Other Side* en kan ik alleen maar bevestigen dat deze manga heel plezierig is om te lezen. Dus als je nog eens iets luchtigs, spannends, wat dan ook, wil lezen om even de sleur van je literatuurvakken te vergeten: *mangas are the way to go!*

Lou Braibant

A red pushpin is pinned to the top edge of a yellow sticky note. The sticky note is slightly wrinkled and has the word "PROZA" written in a bold, black, sans-serif font in the center. The sticky note is layered over another one, and the background is a solid, muted purple color.

PROZA

The waiting spot

I know an old man in a quiet city, invisible to the swarms of busy people who get where they're going. Every day, at a quarter to seven, this man leaves his home. He doesn't walk far and doesn't take long, but every day, with a bounce in his step, he walks down the hill, crosses the street, around the corner and over the bridge. There, he stands and he waits. Although his uncombed white hair flutter in the wind, his face, full of hope and promise, gives him an air of youth. Every day, no matter if it rains or freezes, he stands there waiting. As time passes, hope and youthful cheer fade from his face. At a quarter past seven, he slowly walks back. Over the bridge, around the corner, across the street and up the hill again.

I met him last year, when he came to my practice. He had trouble falling asleep, not uncommon for men his age. "How would you describe your evenings?" He told me how he leaves home, goes down the hill to his waiting spot, where he looks at the cars for half an hour and goes home again. After two hours of television, he gets ready for bed. I started taking notes, but he stopped me. "Look mister, the problem isn't so much that I'm not tired. It is just that I've been having this dream that keeps me up every night."

"I keep seeing her," he said, "running away from me, laughing, as if we were school kids playing in the yard. Her hair is in the wind and I'm chasing her. Every now and then she'll turn around and smile, but she never stops running. I want to hold her, to tell her to stop. I try to save her but all I can do is shout that I love her, as she unknowingly runs off a cliff and tumbles into the abyss. I walk to the edge, hoping to catch a glimpse of her, to see that she's safe. I watch her pulling herself up with two big wings of gold. She doesn't look at me as she kicks her head back and soars through a golden sky towards the setting sun. I stand there, alone and defeated. Then I wake up."

"Who is this woman?"

"My wife, Josephine."

"I see..."

"Well ... late wife."

"I am sorry for your loss. How long since she passed?"

"Fourteen years this August."

"Sorry to hear."

The session went on for a while after that. I asked more about his dream and about his wife. Then he went home, to his empty apartment, scared to go to sleep. The next week we met again.

"You're afraid of sleeping because of your dream?", I asked.

"It keeps me up at night."

"Why does it scare you?"

He looked away, took a deep breath, rubbed his nose and murmured something to himself. I couldn't hear what he said, but I let it slide. Best not to push patients like this.

"It makes me feel sad and lonely," He sighed.

"And that's why you want this dream to disappear?"

He sighed again. "Son," he said, "you got it all wrong. My dreams, they're all I have. They make me sad, but they make life worth living."

"Okay. So then wh..."

"I am scared that one day I'll forget."

I looked up from my notepad and put it away. I had been going about this all wrong. "If you could tell me one anecdote about your late wife, what would it be?"

He leaned back and smiled to himself. Without looking up he started: "When we met, she couldn't drive yet." Then he told me how her mother would drop her off every day.

That night, at quarter to seven, the old man is twenty again. With his youthful excitement, he walks down the hill, where he will meet his love at seven. She is usually late, but he leaves early, just in case. Across the road, around the corner and over the bridge he waits. He watches every car that drives by. His wristwatch tells him it's nine past: she'll be here any minute. With every minute that goes by, he ages ten years. It is quarter past and Robert is 86 again.

Josephine isn't late, she was early. He knows he'll be here again tomorrow, when his mind goes misty again. His bowed head goes back home, fearing that, if he keeps forgetting like this, he will one day lose the last part of her he still carries with him.

Cedric Vermeire

POËZIE

Vlinder op zolder

omgeven door honderden vliegen
wier zielen zullen vervliegen
nu hun laatste adem uitgeblazen is
zijn ze niet langer gedreven door ergernis
vlinder door de jaren heen vergaan
zijn kleuren van hun schittering ontdaan
vergeeld en o zo dof
versleten veranderd tot stof
om bij de lichtste aanraking te verbrijzelen
in honderden kleine stukjes die wegvliegen
in het licht van de hitte
achter het raam
ligt een vlinder alleen en eenzaam

vroeger zo gelukkig en zo blij
vloog je door het raam naar mij
vlinder zo nieuwsgierig en oprecht
heb je je laatste uren beslecht
omhoog vliëgend langs trappen en muren
lang zal het niet meer duren
totdat je aangetrokken door een streep licht
de zolder op vliegt later de deur dicht
al schreeuwend en roepend
fladder je hopeloos zoekend
naar een uitgang
rond totdat je neerstrijkt op de vensterbank
en in de stilte van de vergetelheid
kom je licht als een veer
met een zachte zucht op het tapijt
neer

verblindt met zijn kleuren zelfs de mooiste zwaan
maar is nu door nieuwsgierigheid tenietgedaan
vlinder eens zo gelukkig
vlinder eens zo blij
vlinder, je tijd is nu voorbij

Mieke Cerstelotte

Zeewoner

Molshopen met elkaar verbinden en slapen op een wolk zachte modder
 honderd meter onder de zeespiegel
 beluisteren wij de dijk via een stevige oorschelp

naakt en slepend langs scherpe mossels terwijl de anemonen dansen
 en zwaaien naar het licht

heb ik de sneden gedicht met zuignappen van een vrijgevig weekdier
 en er biologisch afbreekbare nietjes ingevlochten
 maar het hielp niet

of ook de boot en zijn schaduw waarin we liggen
 en waaruit ik daarnet opstond als uit de dood
 om nagels te kloppen in het wakke hout, zodat je moeder door het dek niet zakt

zonder sandalen uit het water vallen en bijten in het stof
 er is direct een oase – dat is goed nieuws

Yumi Demeyere

Talenstudent

Op een ochtend
 onderweg naar de les
 Someone asks me in English
 si je parle français
 Ze vraagt me de weg
 to a nearby hotel
 With my brain in de knoop
 I say “Oei, mademoiselle,
 I am pas la personne
 to ask iets comme ça
 J’oublie waar I’m going
 myself al bijna
 Je suis in de war
 since ma tête is beladen
 avec allemaal woorden
 in different languages
 So I am désolée
 That vous rien met mij bent
 Je suis sorry, mevrouw,
 ik ben talenstudent.”

Lotte Polfliet

Kotrolling

In de auto geduwd
En naar het station gevoerd
En op de trein gezet
Achter een afscheidsruit

Onderweg

Trein op trein af
Geregeld geratel
Martiale marsen
Eins zwei eins zwei
De rails de rails
Glimmen als lawaai

Een rugzakreis
Langs dode lome locomotieven
Jij slaapt
De slaap der slapen
Ik was
Freischwebend
In het lege luchtruim
In het hierbuitenmaals
Sturend de machinist
Onbestemd

Intussen rumineren
Die Gedanken sind frei
Barreel –

Gedicht door Simon Lambrechts
& illustratie door Lara Vleugels

Elke keer als ik naar de Dender kijk
 Dan weent een stuk van mij
 Want ik weet dat deze prachtige rivier
 Onherroepelijk
 In Dendermonde uitkomt
 Da's toch geen einde voor een rivier als
 De Dender?
 Ik denk dat niets Aalsters gloria verdient
 Maar de Dender is anders
 Want ze draagt onze tranen weg
 Dus je ziet maar
 Alle tranen leiden naar Dendermonde

×

De economische kost van jou graag zien
 Maakt het mij niet waard
 Want dan verlies ik 3.6 miljard
 Opportuniteiten
 Als taalkundige heb je meer geluk
 Dan is liefde maar een woord

×

Als je oma op Instagram wilt,
 Zeg dan NEEN
 Want Onlyfans is slechts een steenworp weg
 = Onlygrans

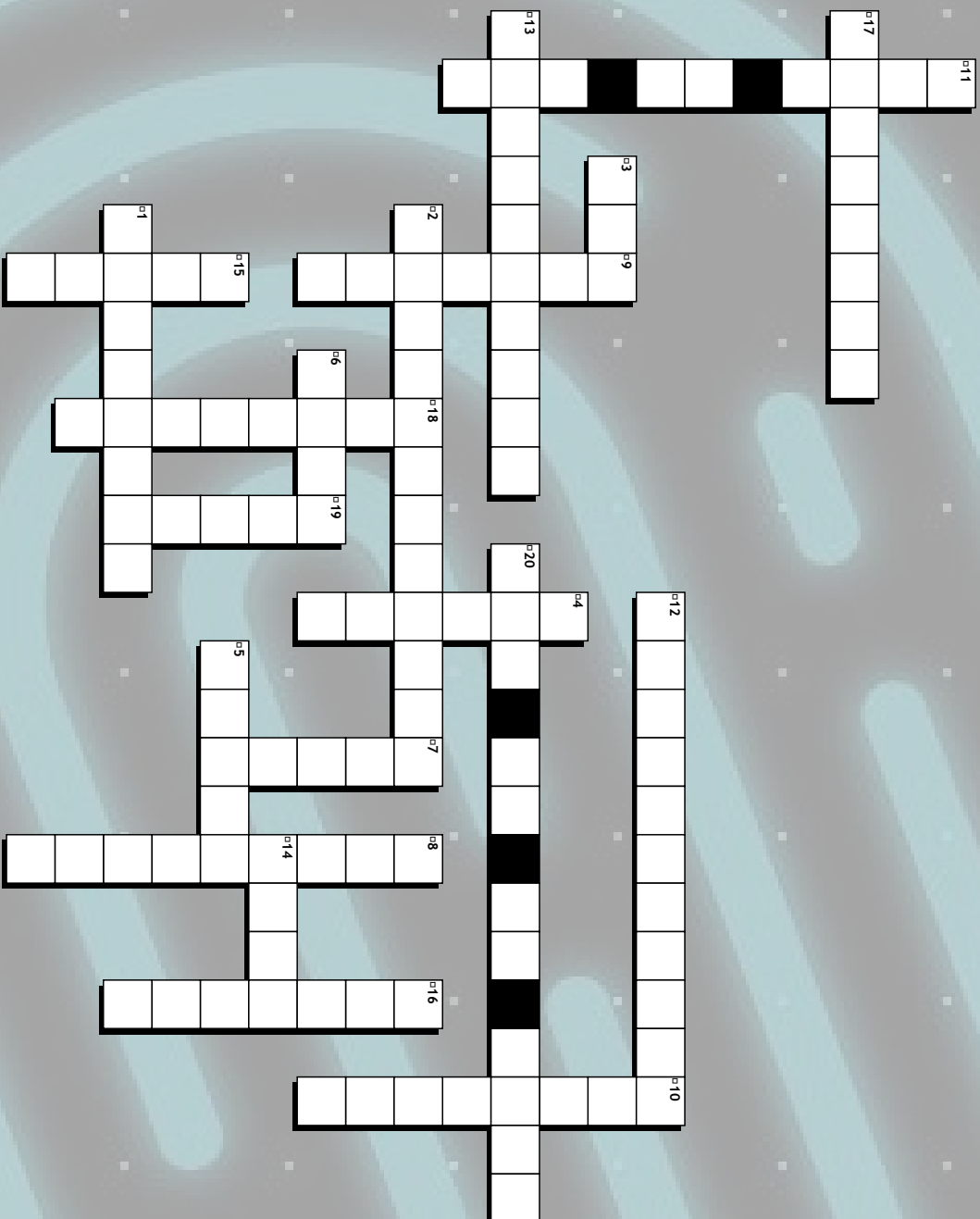
×

Ik dacht het wel
 Ik had het kunnen weten
 Je blik op half zeven
 Om half een in de ochtend
 De maan verdoken achter gezang
 Over Jan de soldaat
 Vuile labojas heb je aan
 En een tricolore
 Gestruikeld op straat
 En de geur van uitgeslikte frietjes
 Ik wist het
 Ik was er *zeker* van
 Jij hebt gehoord van
 De zevensprong

Vince De Nil

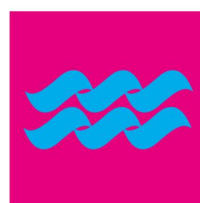
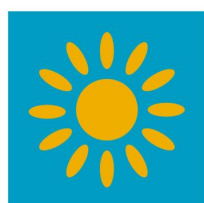

Kruiswoordraadsel De Mol

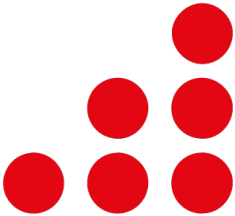

1. Hiermee wordt een fout antwoord omgezet in een goed antwoord
2. Tricket naar de volgende aflevering
3. Dit wil de mol zo laag mogelijk houden
4. De voornaam van de presenter van De Mol
5. Mollenjagers speuren hier naar door het terugkijken van afleveringen
6. Mollenjagers wisselen hier informatie met elkaar uit
7. Een kandidaat haalt opgelucht adem bij het zien van een ... scherm
8. Land waar De Mol zich dit jaar afspeelt
9. Argumentatie waarom iemand jouw mol is
10. Synoniem voor mol
11. Talkshow over De Mol na de aflevering, die nu niet meer bestaat
12. Productiemaatschappij die De Mol produceert
13. Wat heeft De Mol bij aanvang van elke proef?
14. Dit vullen de kandidaten op het einde van de aflevering in
15. Vlaamse televisiezender die De Mol uitzendt
16. In dit land werd De Mol ter plekke gekozen
17. Persoon die het spel moet verlaten
18. Niet op sociale media gaan indien je De Mol uitgesteld kijkt, op die manier vermijd je ...
19. Naam van de jongste Mol tot nu toe
20. Hoe heet het format in Nederland?

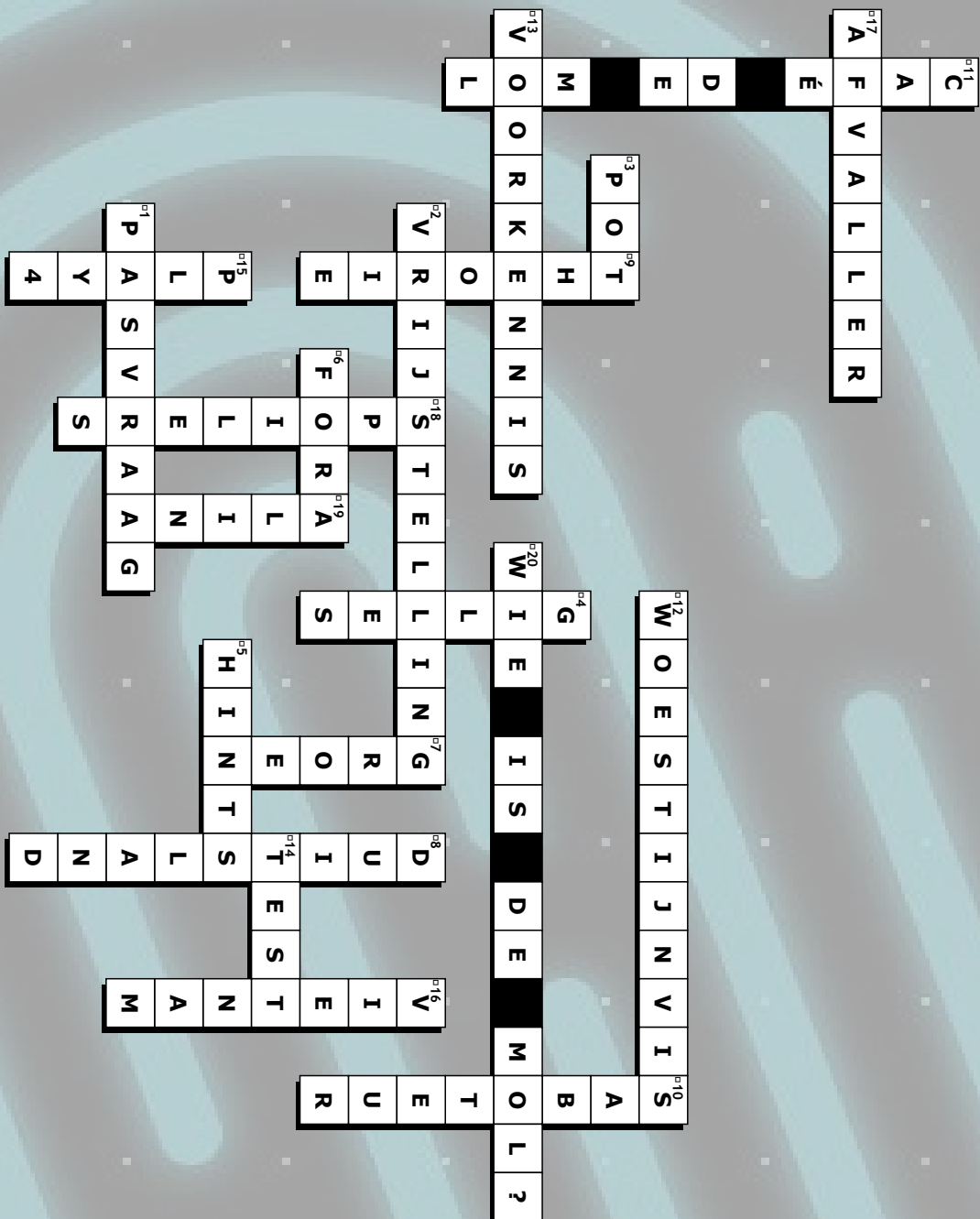
JEKA

advertentie

 jims
enjoy fitness

Oplossing: Kruiswoordraadsel De Mol

Horoscoop 5

Kom er eindelijk achter welke *arts & crafts* bij jou passen en laat je innerlijke creabea de vrije loop!

Ram

Beste Ram, jouw nieuwe creatieve hobby is schilderen op nummers! Op het eerste gezicht lijkt dit misschien een makkelijke klus, maar de vele kleine vakjes die je moet inkleuren maken het toch snel een groot karwei. Gelukkig hebben Rammen oog voor details en beschikken ze over veel geduld. Hierdoor past die hobby zeker bij je en is hij niet alleen leuk, maar ook ontspannend!

Stier

Beste Stier, jij kunt je urenlang amuseren door uitgebreid te breien! Stieren zijn noeste werkers die graag de handen uit de mouwen steken. Bij breien moet je gestructureerd aan de slag gaan en veel geduld uitoefenen. Gelukkig kun je je ondertussen ook bezighouden met andere ontspanningsactiviteiten zoals series kijken, want zelfs harde werkers verdienen die zuurverdiende pauze.

Tweelingen

Beste Tweelingen, maak borduren jouw nieuwe creatieve bezigheid! Hoewel tweelingen meestal meesters in communicatie zijn en altijd wel iets te zeggen hebben, kunnen ze soms ook verlegen uit de hoek komen. Door zelf je leuzen en *catchphrases* op een kussen of T-shirt te borduren, kun je de buitenwereld toch altijd laten weten wat jij te zeggen hebt!

Leeuw

Beste Leeuw, vanaf nu is pottenbakken de perfecte vrijetijdsbesteding voor jou! Je beschikt over veel charisma en pronkt graag met je verwezenlijkingen. Die persoonlijkheid kun je dus helemaal in één van je potten steken. Aangezien je als Leeuw ook gemakkelijk je heldere visie in de realiteit kunt omzetten, zal jij natuurlijk als de beste het servies dat jij in je hoofd hebt, zelf kunnen boetseren.

Kreeft

Beste Kreeft, voor jou is mozaïeken het ideale creatieve tijdverdrijf! Kreeften zijn keien in zelfreflectie en filosoferen over het leven. Je kunt de oude Griekse en Romeinse wijsgeren nu dus zelf recreëren met kleine steentjes terwijl je nadenkt over de grondbeginselen van de klassieke filosofie. Een betere tool om aan een bezinning te doen kun je je niet wensen!

Maagd

Beste Maagd, kleurplaten voor volwassenen zijn perfect voor jou! Je bent een pietje precies dat graag ordelijk en strikt volgens de regels te werk gaat, ook al is het in je hoofd soms een grote chaos. Als Maagd vind je het dus heerlijk om binnen de lijntjes te kleuren en kun je onder tussen al je gedachten en verdere taken weer op één rijtje zetten.

Weegschaal

Beste Weegschaal, jouw nieuwe artistieke bezigheid is mandala's maken! Weegschaal is een van de meest hectische en snelst afgeleide sterrenbeelden. Voor welke vormen en kleuren je kiest, maakt niet zoveel uit. Je zult vanzelf merken dat je met dit meditatiemiddel in een mum van tijd je focus terugvindt en je innerlijke gemoedstoestand weer volledig in balans brengt.

Schorpioen

Beste Schorpioen, zelf juwelen maken is jouw nieuwe roeping! Van nature ben je ambitieus en hardwerkend, maar ook mysterieus en geheimzinnig. Met je zelfgemaakte juwelen kun je jezelf op een eenvoudige en betaalbare manier profileren en tonen aan de rest van de wereld. Plus je hebt nu ook altijd een uniek cadeautje voor je vrienden klaarstaan!

Boogschutter

Beste Boogschutter, jij bent helemaal *hooked* door haken! Boogschutters zijn perfectionistisch van aard en willen hun vergissingen het liefst zo snel mogelijk rechtzetten. Gelukkig kun je bij haken die fouten op een makkelijke manier ongedaan maken door te herbeginnen en al je creativiteit te gebruiken om verschillende figuurtjes te creëren.

Steenbok

Beste Steenbok, vanaf nu is beeldhouwen jouw nieuwe bezigheid! Steenbokken zijn realistisch ingesteld en blijven altijd met beide beentjes rotsvast op de grond staan. Dankzij je grote gedrevenheid om je doelen te bereiken, kan jij dus als de beste prachtige creaties maken uit een blok steen, hout of marmer.

Waterman

Beste Waterman, naaien is een uitstekende creatieve uitlaatklep voor jou! Je bent heel creatief en origineel, maar daardoor ook een beetje kieskeurig en veeleisend. Door zelf originele kleren te naaien die speciaal op jouw maat gemaakt zijn, ligt de ideale droomoutfit die jij voor ogen had altijd binnen handbereik. Pak dus snel die naald en draad en beginnen dat naaien maar!

Vissen

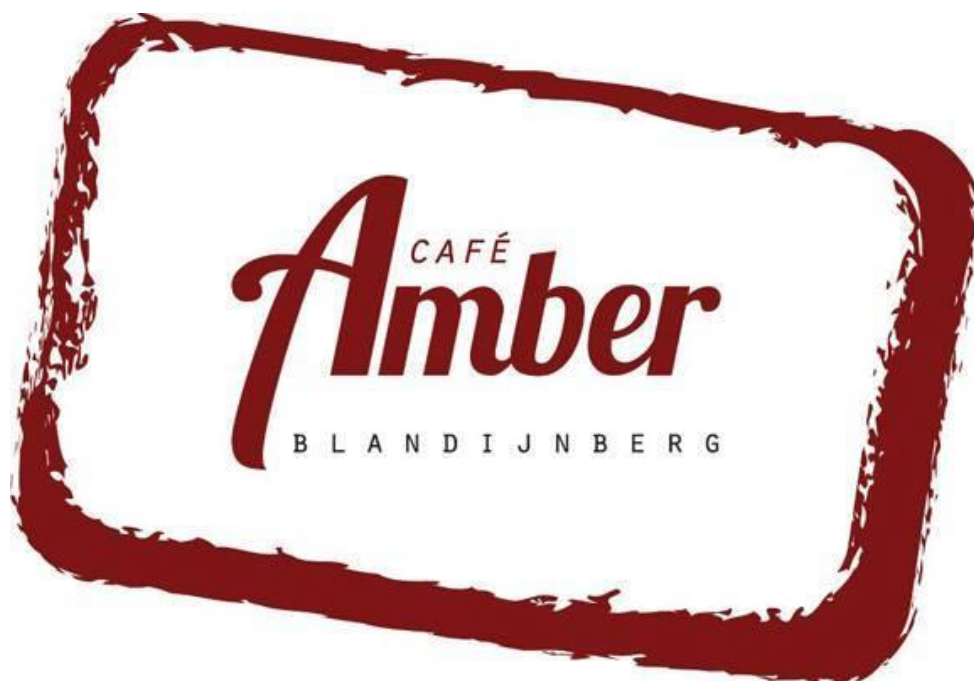

Beste Vissen, begin maar snel met *bodypainting*! Vissen zijn heel empathisch en kunnen goed in iemand anders huid kruipen. Daarom is het nu de uitgelezen kans om de huid van een ander eens als canvas voor je creaties te gebruiken. Je vrienden vertrouwen je nu al hun diepste geheimen toe, en door ze ook langs de buitenkant mooier te maken krijg je een nog diepere connectie met hen.

BU¹⁵CCA

advertentie

advertentie

PAPIER&CO

PAPIER&CO BV

JOZEF PLATEAUSTRAAT 1 - 9000 GENT

TEL **09 224 34 37** EMAIL **INFO@PAPIERENCO.BE**

WWW.PAPIERENCO.BE

PAPIERWAREN / SCHOOL & KANTOOR / PRINTSERVICE / STEMPELS

**10 % KORTING VOOR LEDEN
FILOLOGICA**

(niet op cartridges en toners)

Dietschen Miemfaktorie

Marcus dien snabelbirolooge seght:

Als ghi nen snotteraer ene handdruck gaf,
loopt ghi broeghtydig naer uw graf.

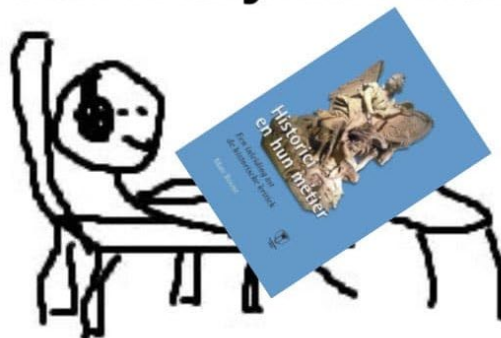

ME: IM DONE WITH MY LISTS FOR ETV1

VERBS: There is another

HOW TO PRODUCE
A LATERAL FRICATIVE

I can't do it anymore dad

Dietschen Miemfaktorie

Tips to reduce stress

exercise

meditate

Drop Out Of linguistics

solve a puzzle

KOENRAAD JONGKHEERE

2000 jaar
aan kunst om
uit te kiezen
als voorbeeld
voor een les

KOENRAAD JONGKHEERE

Zwart
vierkant
van Malevitsj

Me

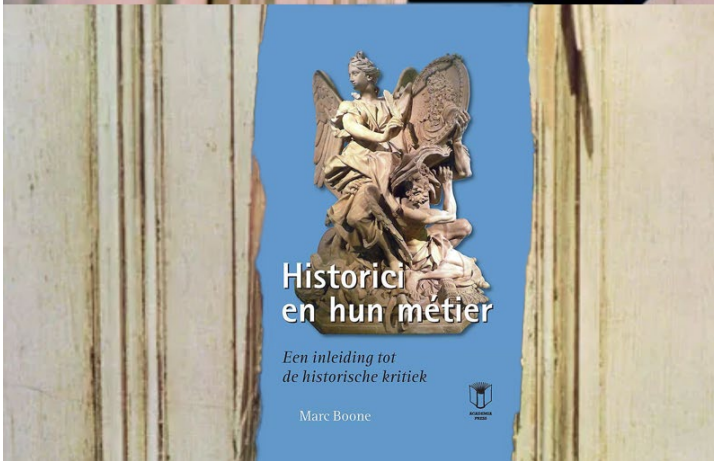

You

The high road

The low road

Historici
en hun métier

Een inleiding tot
de historische kritiek

Marc Boone

Dietschen Miemfaktorie

Nobody:

Absolutely no one:

Not a single soul on this Earth:

STUDENTEN NEDERLANDS

Filologica

dankt haar ereleden

Prosenioren

Freek Braekman 98-99 (G)
 Katrijn D'Herdt 02-03 (G)
 Koen Goossens 02-03 (R)
 Elisabeth Ghysels 03-04 (R)
 Bart Peeters 03-04 (G)
 Anne Bosman 04-05
 Jeroen Meuleman 05-06
 Benoît Lagae 06-07
 Robin Van Cleemput 07-08
 Aäron Maes 08-09
 Tom Van Steendam 09-10
 Stephanie Lannoo 10-11
 Edouard De Prez 11-12
 Maxim Mommercy 12-13
 Madelon Bakx 13-14
 Joachim Schol 14-15
 Jan Bogaert 15-16
 Tina Hottinger 16-17
 Aulikki Lefèvre 17-18
 Serafina Van Geertruyen 18-19
 Julie Vlaminck 19-20

Peter

Jelle De Groote

Bevriende verenigingen

Auw La
 Babylon
 KHK
 KK
 KMF
 Lingua
 LWK
 Moeder Zeug
 OAK
 Slavia
 Tomo No Kai
 Veto
 V.G.K.

Academisch personeel

Anne-Sophie Ghyselen
 Christoffel Demoen
 Lars Bernaerts
 Mieke Van Herreweghe
 Sarah Haas
 Thijs Gillioen

Ereleden

Arne Chys
 Arne Wittevrongel
 Arthur T'Kindt
 Aulikki Lefèvre
 Charlotte Binnemans
 Edouard Deprez
 Emiel T'Kindt
 Emma Van De Velde
 Eveline Vandewalle
 Fien De Brie
 Florine De Keyser
 Jan Bogaert
 Jan Raeymakers
 Jan Vanarendt
 Jeroen Meuleman
 Julie Vlaminck
 Karel Van Ooteghem
 Lara De Clerck
 Lucas Rabaey
 Lynn Dessomviele
 Serafina Van Geertruyen
 Tina Hottinger
 Tom Van Steendam
 Vince De Nil
 Yasmin Crombez